

NICHOLAS SPARKS

O plimbare de neuitat

NICHOLAS
SPARKS

**O PLIMBARE
DE NEUITAT**

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SPARKS, NICHOLAS

O plimbare de neuitat / Nicholas Sparks;
trad.: Iordana Ferent, Ștefan Ferent

Ed. A 2-a.
București: RAO International Publishing Company, 2010

Ferent, Iordana (trad.)
Ferent, Ștefan (trad.)

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda, nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

NICHOLAS SPARKS
A Walk to Remember 1999
by Nicholas Sparks Enterprises, Inc.

Traducere din limba engleză
IORDANA FERENT
ȘTEFAN FERENT

august 2010

ISBN 978-973-54-0330-0

Pentru părinții mei, cu dragoste și aduceri-aminte.

Patrick Michael Sparks (1942-1996)

Jill Emma Marie Sparks (1942-1989)

Și pentru fratele și sora mea, cu dragă inimă.

Micah Sparks

Danielle Lewis

MULȚUMIRI

Ca întotdeauna, trebuie să-i mulțumesc soției mele, Cathy. Am fost fericit când a acceptat cererea mea în căsătorie și, chiar mai fericit că, după zece ani, încerc încă aceleași sentimente pentru ea. Ți mulțumesc pentru cei mai frumoși ani din viața mea.

Sunt plin de gratitudine pentru Miles și Ryan, fiii mei, care ocupă un loc special în inima mea. Vă iubesc pe amândoi. Pentru ei, sunt doar „tati”.

Mulțumesc, de asemenea, Theresei Park, agentul meu de la Sanford Greenburger Associates, prietena și confidenta mea. Cuvintele sunt sărace ca să exprime cât de mult ai făcut pentru mine.

Jamie Raab, editorul meu de la Warner Books, merită, de asemenea, gratitudinea mea sinceră pentru ultimii patru ani. Ești cel mai grozav.

Apoi, mai sunt și alții care m-au sprijinit la fiecare pas al drumului meu: Larry Kirshbaum, Maureen Egen, John Aherne, Dan Mandel, Howie Sanders, Richard Green, Scott Schwimer, Lynn Harris, Mark Johnson și Denis Di Novi – sunt cu adevărat binecuvântat pentru că am avut șansa să lucrez cu voi toți.

PROLOG

La șaptesprezece ani, viața mea s-a schimbat pentru totdeauna.

Știu că sunt oameni care se miră când spun acest lucru. Mă privesc ciudat ca și cum ar încerca să pătrundă ce s-ar fi putut întâmpla atunci demult, chiar dacă eu rareori mă deranjez să le explic. Pentru că am trăit aici cea mai mare parte a vieții mele, nu simt că trebuie să o fac decât dacă vreau eu și, oricum, asta ar cere mult mai mult timp decât sunt dispuși majoritatea oamenilor să-mi ofere. Povestea mea nu poate fi rezumată în două sau trei propoziții și nici nu poate fi simplificată pentru a putea fi imediat înțeleasă de ceilalți. Cu toate că au trecut patruzeci de ani, oamenii care m-au cunoscut la vremea aceea și încă locuiesc aici acceptă absența explicațiilor mele fără discuție. Într-un fel sau altul, povestea mea este și a lor, pentru că a fost ceva prin care am trecut cu toții.

Cu toate acestea, eu am fost cel mai implicat.

Am cincizeci și șapte de ani, dar chiar și acum, îmi aduc aminte tot ce s-a întâmplat în anul acela, până în cele mai mici detalii. Adesea re trăiesc acel an, readucându-l la viață și, când o fac, mă copleșește mereu un amestec ciudat de tristețe și de bucurie. Sunt momente când aș vrea să pot da timpul înapoi și să alung toată tristețea, dar am sentimentul că, dacă aș face-o, ar dispărea, deopotrivă, și bucuria. Așa că iau amintirile așa cum vin, acceptându-le pe toate și lăsându-le să mă călăuzească, ori de câte ori sunt în stare. Lucrul acesta se întâmplă mult mai des decât las să se înțeleagă.

Este 12 aprilie, în ultimul an al mileniului, și, în timp ce plec din casă, arunc o privire în jur. Cerul este mohorât și gri, dar, când trec pe stradă, observ că sângerii și azaleele sunt în floare. Îmi ridic puțin fermoarul de la jachetă. Aerul este răcoros, știu însă că este doar o chestiune de săptămâni până când vremea va deveni în mod constant plăcută, până când cerul cenușiu va capitula în fața acelor zile care fac din

Carolina de Nord unul dintre cele mai frumoase locuri din lume.

Cu un suspin, simt cum totul se întoarce la mine. Închid ochii și anii încep să se deruleze în sens invers, mergând încet ca limbile unui ceas care se rotesc în direcție greșită. Ca și cum aș privi prin ochii altcuiva, urmăresc cum devin mai tânăr și îmi văd părul schimbându-se din cărunț în șaten. Simt cum ridurile din jurul ochilor încep să se netezească, iar brațele și picioarele sunt tot mai viguroase. Învățăture pe care le-am deprins cu vârsta devin tot mai neclare și îmi recapăt candoarea pe măsură ce se apropie anul acela memorabil.

Apoi, ca și mine, lumea începe să se schimbe: drumurile se îngustează și unele sunt acum acoperite cu pietriș, întinderea suburbană a fost înlocuită cu pământul arabil, pe străzile din centru forfotesc oameni care privesc în vitrine în timp ce trec pe lângă brutăria lui Sweeney și magazinul de carne al lui Palka. Bărbații poartă pălării, femeile – rochii. La curtea de justiție, spre capătul celălalt al străzii, bate ceasul din clopotniță...

Deschid ochii și mă opresc. Stau în fața bisericii baptiste și, când mă uit la fronton, știu exact cine sunt.

Mă numesc Landon Carter și am șaptesprezece ani. Aceasta este povestea mea și promit să nu omit nimic.

La început, veți zâmbi și, mai apoi, veți plânge – să nu spuneți că nu ați fost avertizați.

CAPITOLUL 1

În 1958, Beaufort, statul Carolina de Nord, așezat pe coastă lângă Morehead City, era un orașel din sud ca multe altele. Era genul de loc unde umiditatea creștea atât de mult în timpul verii, încât, atunci când cineva ieșea afară să-și ia corespondența, simțea imediat nevoia unui duș, iar copilașii umblau de colo până colo cu picioarele goale, din aprilie până în octombrie, pe sub stejarii acoperiți cu mușchi. Oamenii făceau semn cu mâna din mașini ori de câte ori vedeau pe cineva pe stradă, fie că-l cunoșteau sau nu, iar aerul mirosea a pin, a sare și a mare, o mireasmă unică pentru Carolina de Nord și de Sud. Pentru mulți dintre oamenii de acolo, pescuitul în Pamlico Sound sau prinsul racilor în Neuse River era un mod de viață, iar bărcile erau acostate oriunde se vedea canalul navigabil. Se puteau prinde doar trei canale de televiziune, deși televiziunea nu a fost niciodată importantă pentru noi, cei care am crescut acolo. În schimb, existențele noastre se concentrău în jurul bisericilor, dintre care optsprezece se găseau numai în cuprinsul orașului. Acestea aveau nume precum Biserica Creștină a Frăției, Biserica Celor Iertați, Biserica Ispășirii de Duminică și apoi, bineînțeles, erau bisericile baptiste. De când eram mic, era de departe cea mai populară confesiune din jur și, practic, existau biserici baptiste în fiecare colț al orașului, deși fiecare se considera superioară celorlalte. Erau biserici baptiste de toate tipurile – Biserica Baptistă a Libertății de Voință, Biserica Baptistă Sudistă, Biserica Baptista Congregațională, Biserica Baptistă Misionară, Biserica Baptistă Independentă... în sfârșit, v-ați făcut o idee.

Pe vremea aceea, evenimentul cel mai important al anului era finanțat de Biserica Baptistă din centru – cea Sudistă, dacă vreți într-adevăr să știți – împreună cu liceul local. În fiecare an, puneau în scenă la Beaufort Playhouse spectacolul lor grandios de Crăciun, care era, de fapt, o piesă scrisă de Hegbert Sullivan, un pastor care predica în biserică încă de pe vremea când Moise despicasă apele Mării Roșii.

Bine, poate că nu era chiar așa de bătrân, dar, oricum, suficient de în vârstă, ca aproape să poți zări prin pielea lui. Avea genul acela de piele rece și umedă tot timpul, și transparentă – puștii jurau că îi văzuseră sângele curgându-i prin vene –, iar părul său era la fel de alb ca al iepurașilor pe care îi întâlnești în magazinele de animale, pe la Paști.

În orice caz, el scrisese o piesă intitulată *Îngerul Crăciunului*, pentru că nu dorise să continue punerea în scenă a vechiului și clasicului *Un colind de Crăciun* al lui Charles Dickens. În mintea lui, Scrooge era un păgân care ajunsese la mântuire numai pentru că văzuse fantome, și nu îngeri – și, oricum, cine spunea că ele fuseseră trimise de Dumnezeu? Și cine putea spune că el nu avea să revină la obiceiurile sale păcătoase, dacă acestea nu ar fi fost trimise direct din ceruri? Piesa nu-ți dezvăluia cu exactitate în final – într-un fel, piesa se ocupă de credință și de restul –, dar Hegbert nu ar acorda încredere fantomelor dacă nu ar fi trimise cu adevărat de Dumnezeu, ceea ce nu era explicat limpede, și aceasta fusese marea lui problemă cu piesa. Cu câțiva ani în urmă, schimbase finalul piesei – cumva o continuase cu propria versiune în care bătrânul Scrooge devenea preot și se îndrepta către Ierusalim să găsească locul unde, cândva, Iisus își propovăduise învățătura. Piesa nu fusese prea bine primită – nici măcar de credincioșii care stătuseră în public urmărind mirați spectacolul iar ziarele scriseseră că: „Deși a fost, fără îndoială, interesantă, nu a fost întocmai piesa pe care o știam și o iubeam cu toții...”

Astfel, Hegbert hotărâse să-și încerce mâna scriind propria piesă. Toată viața își scrisese predicile și, unele dintre ele, trebuia să recunoaștem, erau într-adevăr interesante, mai ales când vorbea despre „mânia lui Dumnezeu coborând asupra celor care preacurvesc” și toate chestiile alea grozave. Când vorbea despre cei care preacurvesc, vă asigur că se înfierbânta de-a binelea. Acela era adevăratul său punct forte. Când eram mai tineri, eu și prietenii mei obișnuiam să ne ascundem după copaci și să strigăm când îl vedeam mergând pe stradă:

— Hegbert preacurvește!

Apoi, chicoteam ca idiotii de parcă eram creaturile cele mai spirituale care populaseră vreodată planeta.

Bietul Hegbert se oprea brusc din drum și își ciulea urechile – jur pe Dumnezeu că realmente se mișcau –, apoi se făcea roșu aprins de parcă băuse gazolină, iar venele verzi și groase de la gât începeau să se proiecteze în afară precum hărțile fluviului Amazon pe care le vezi pe *National Geographic*. Se uita cu atenție dintr-o parte în alta îngustându-și ochii în vreme ce ne căuta și, mai apoi, la fel de brusc, începea să-și piardă culoarea din nou, revenind la tenul acela ciudat chiar în fața ochilor noștri. Doamne, fără discuție, merită să vezi așa ceva!

Așadar, noi ne ascundeam în spatele unui copac și Hegbert (oricum, ce fel de părinți sunt aceia care își botează copilașul Hegbert?) rămânea pe loc așteptând să ne arătăm, ca și cum și-ar fi imaginat că eram atât de proști. Noi ne acopeream gura cu mâinile ca să ne înăbușim hohotele de râs, dar, într-un fel sau altul, el țintea întotdeauna spre noi. Se întorcea dintr-o parte în alta și, pe urmă, se oprea, iar ochii aceia ca mărgelele ajungeau exact la noi drept prin copac.

— Știi cine-mi ești, Landon Carter, zicea el, și știe și Dumnezeu.

Lăsa vorbele să plutească timp de un minut sau două și, apoi, se îndepărta din nou, iar în timpul predicii din weekendul acela se uita spre noi și zicea cam așa:

— Dumnezeu este îngăduitor cu copiii, dar și copiii trebuie să merite asta.

Și noi ne lăsam în jos pe scaune, nu de jenă, ci ca să camuflăm o nouă repriză de chicoteli. Hegbert nu ne înțelegea câtuși de puțin, ceea ce era, într-un fel, foarte ciudat, de vreme ce avea și el un plod, de fapt, o fată. Dar mai multe despre asta, mai târziu.

Așadar, precum am spus, într-un an, Hegbert a scris *Îngerul Crăciunului* și a hotărât ca tocmai piesa aceea să fie pusă în scenă. Piesa în sine nu era proastă, lucru care a surprins pe toată lumea în primul an când a fost jucată. Pe scurt, este povestea unui bărbat care își pierduse soția cu

câțiva ani în urmă. Acest individ, Tom Thornton, fusese foarte religios, dar, după ce moare soția, în timpul nașterii, își pierde credința. Își crește fetița singur, chiar dacă nu este cel mai grozav tată din lume. De un Crăciun fetița își dorește o cutie muzicală specială cu un înger gravat pe capac – o imagine pe care ea o decupase dintr-un catalog vechi. Bărbatul caută mult timp să găsească darul, dar nu reușește. Este Ajunul Crăciunului și el încă mai caută, dar, în timp ce bate magazinele, întâlnește întâmplător o femeie ciudată pe care nu o mai văzuse niciodată, iar aceasta îi promite să-l ajute să găsească darul pentru fiica sa. Mai întâi însă, ei ajută o persoană fără adăpost (pe atunci erau numiți vagabonzi), apoi se opresc la un orfelinat să vadă niște copii, pe urmă fac o vizită unei bătrâne singure care dorea puțină companie în Ajunul Crăciunului. În acest moment, femeia misterioasă îl întreabă pe Tom Thornton ce își dorește de Crăciun și el spune că își dorește soția înapoi. Femeia îl duce la fântâna orașului și îi spune să se uite în apă unde va găsi ceea ce caută. Când se uită în apă, vede chipul fetiței sale, se prăbușește la pământ și izbucnește în plâns. În timp ce plânge cu hohote, doamna misterioasă fuge și, deși Tom Thornton o caută, nu o găsește nicăieri. În cele din urmă, pornește spre casă meditănd la întâmplările din acea seară. Intră în camera fetiței și chipul ei adormit îl face să-și dea seama că ea este tot ce i-a mai rămas de la soția sa, așa că începe să plângă din nou, pentru că știe că nu a fost un tată suficient de bun. În dimineața următoare, ca prin farmec, cutia muzicală se află sub brad, iar îngerul care este gravat pe capac seamănă perfect cu femeia pe care o întâlnise cu o noapte mai înainte.

Așadar, nu era o piesă chiar așa de proastă. Dacă e s-o spunem pe cea dreaptă, lumea plângea cu lacrimi de crocodil ori de câte ori o vedea. Piesa a avut mare succes în fiecare an când a fost prezentată și, datorită popularității ei, Hegbert a trebuit, în cele din urmă, să o mute de la biserică la Beaufort Playhouse unde era mult mai mult spațiu. La vremea când eram în ultimul an la liceu, spectacolul s-a jucat de două ori cu sala plină până la refuz, ceea ce, având în vedere cine au

fost, de fapt, interpreții, a constituit o poveste în sine și despre sine.

Hegbert a dorit ca în piesă să joace persoane tinere – elevi din ultimii ani de liceu și nu echipa de teatru. Socotesc că s-a gândit că putea fi o experiență utilă înainte ca elevii din ultimul an de liceu să se îndrepte spre colegiu și să ajungă față în față cu toți cei care preacurvesc. Știți, el era genul acela de om care dorea mereu să ne ferească de ispită. A vrut ca noi să știm că Dumnezeu este acolo sus și ne supraveghează chiar și atunci când suntem departe de casă și că, dacă ne vom pune toată încrederea în Dumnezeu, în final, ne vom descurca bine. A fost o lecție pe care eu, în cele din urmă, am învățat-o în timp, cu toate că nu Hegbert a fost acela care m-a făcut să înțeleg acest lucru.

Cum am mai spus, Beaufort era un orașel tipic din sud, cu toate că avea o istorie interesantă. Blackbeard, piratul, a avut cândva o casă aici, iar nava sa, *Queen Anne's Revenge*, este, după cum se presupune, îngropată pe undeva prin nisip, în largul coastelor noastre. De curând, niște arheologi sau oceanografi, sau ce-or fi cei care caută asemenea lucruri, au spus că au găsit-o, dar niciunul nu este convins încă, întrucât nava s-a scufundat în urmă cu peste 250 de ani și nu este la fel de simplu ca și cum te-ai uita la torpedoul din mașină ca să verifici talonul. Beaufort s-a dezvoltat mult față de anii 1950, dar nu se poate spune că este o metropolă importantă sau ceva de genul ăsta. Beaufort a fost și va fi mereu o mică așezare, dar în timpul copilăriei și al adolescenței mele, pur și simplu, și-a asigurat un loc pe hartă. Ca să înțelegeți mai bine, circumscripția electorală care cuprindea Beaufortul acoperea întreaga parte estică a statului – peste cincizeci de mii de kilometri pătrați – și nu exista nici măcar un singur oraș care să depășească douăzeci și cinci de mii de suflete. Chiar în comparație cu orașele acelea, Beaufort era considerat ca fiind o așezare neînsemnată. Tot ce se afla la est de Raleigh și la nord de Wilmington, tot drumul spre granița statului Virginia, era districtul pe care îl reprezenta tatăl meu.

Bănuiesc că ați auzit de el. Chiar și în prezent, tata este un fel de legendă. Numele său este Worth Carter și a fost membru al Congresului SUA timp de aproape treizeci de ani. Sloganul său, din doi în doi ani, în perioada alegerilor era „Worth Carter reprezintă” și alegătorul trebuia să completeze spațiul liber cu numele orașului unde locuia. Îmi amintesc – când eu și mama îl însoțeam în călătoriile sale, pentru că trebuia să ne facem apariția ca să demonstrăm oamenilor că era un adevărat familist – că vedeam lipite pe barele de protecție ale mașinilor autocolante cu nume ca Otway și Chocawinity și Seven Springs. În zilele noastre, asemenea chestii nu mai au succes, dar pe vremea aceea reprezentau o publicitate extrem de sofisticată. Îmi imaginez că, dacă tata ar încerca să facă asta acum, opoziția lui ar putea introduce tot felul de cuvinte obscene în spațiul gol, dar noi nu am văzut așa ceva nici măcar o dată. Bine, poate o dată. Un fermier din districtul Duplin scrisese într-un an cuvântul „căcat” în spațiul gol și, când mama l-a văzut, mi-a acoperit ochii cu mâna și s-a rugat pentru ticălosul ignorant și vrednic de dispreț. Mama nu a rostit întocmai cuvintele acelea, dar eu am priceput esența lor.

Așadar, tatăl meu, domnul congressman, era o persoană simandicoasă pe care o cunoștea absolut toată lumea, inclusiv bătrânul Hegbert. Cei doi nu se împăcau nicidecum, în ciuda faptului că tata mergea la biserica lui Hegbert ori de câte ori se afla în oraș, ceea ce, sincer să fiu, nu se întâmpla prea des. Hegbert, pe lângă convingerea că preacurvarii erau sortiți să curețe closetele din iad, credea, de asemenea, că orânduirea comunistă era „o maladie care condamnă omenirea la păgânitate”. Chiar dacă păgânitate nu era un cuvânt potrivit – nu reușesc să-l găsesc în niciun dicționar – credincioșii știau la ce se referea. Mai știau și că vorbele lui îl vizau în mod special pe tata, care stătea cu ochii închiși și se prefăcea că nu ascultă. Tatăl meu făcea parte dintr-un comitet al Camerei Reprezentanților care supraveghea „influența roșilor”, presupuși a se infiltra peste tot în țară, inclusiv în domenii precum apărarea națională, învățământul superior și chiar cultivarea tutunului. Trebuie să vă amintiți

că aceste lucruri se întâmplau în timpul Războiului Rece; starea de tensiune creștea, iar noi, cei din Carolina de Nord, aveam nevoie de ceva care să o reducă la un nivel mai personal. Tatăl meu căutase în permanență fapte, care erau irelevante pentru oameni ca Hegbert.

Mai târziu, când tata se întorcea acasă după slujbă, spunea ceva de genul:

— Reverendul Sullivan a fost într-o formă de zile mari astăzi. Sper că ai auzit partea din Sfânta Scriptură unde Iisus vorbea despre săraci...

— Daa, sigur, tati...

Tata s-a străduit să exploateze situațiile ori de câte ori a fost posibil. Cred că de aceea a rezistat în Congres atât de mult timp. Tipul putea sărută cei mai urâți copilași din lume și totuși să găsească ceva plăcut de spus. „Este un copil tare dulce”, spunea el despre un prunc cu un cap cât o baniță, sau „Pun răămășag că este cea mai scumpă fată din lume”, despre o fată cu un semn din naștere pe toată fața. Odată, o doamnă și-a făcut apariția cu un copil într-un scaun pe rotile. Tata s-a uitat la el și a spus: „Pariez mai mult ca sigur că ești cel mai isteț puști din clasa ta”. Și, într-adevăr, așa era! Da, tata era grozav la chestii din astea. Categorie, putea să discute verzi și uscate cu cei mai mulți dintre ei. Și nu era un tip așa de rău, categoric nu, mai ales dacă luăm în considerație faptul că nu m-a bătut sau ceva de felul ăsta.

Dar nu a fost alături de mine în anii copilăriei și ai adolescenței mele. Nu-mi place să spun asta, pentru că, în zilele noastre, oamenii afirmă genul ăsta de bazaconii chiar dacă părintele lor a fost prin preajmă și folosesc acest pretext ca să-și scuze defectele. „Tati... nu m-a iubit... de aceea am devenit stripteuză și m-am produs în public la show-ul lui Jerry Springer...” Nu-l folosesc ca să justific persoana care am devenit ci, pur și simplu, îl pomenesc ca pe un fapt. Tata era plecat nouă luni din an, locuind în afara orașului nostru, într-un apartament din Washington D.C., la aproape cinci sute de kilometri depărtare. Mama nu l-a însoțit, pentru că amândoi au dorit ca eu să mă maturizez „așa cum o făcuseră și ei”.

Fără îndoială, tatăl tatălui meu l-a dus la vânătoare și la pescuit, l-a învățat să joace fotbal, a fost prezent la petrecerile de aniversare, toate chestiile alea banale care au un oarecare rost înaintea maturității. Pe de altă parte, tata era un străin, o persoană aproape necunoscută. În primii cinci ani ai vieții mele, am crezut că toți tații locuiau altundeva. Dar când cel mai bun prieten al meu, Eric Hunter, m-a întrebat la grădiniță cine era tipul care își făcuse apariția acasă la mine cu o seară mai înainte, mi-am dat seama că ceva nu era în ordine.

— Este tatăl meu, am zis eu cu mândrie.

— O! exclamă Eric în timp ce scotocea prin cutia cu masa mea de prânz căutând un baton de Milkyway. N-am știut că ai și tu un tată.

Asta-i ceva care te face praf de-a dreptul.

În concluzie, am crescut sub ochii mamei mele. Ei, mă rog, mama era o doamnă drăguță, plăcută și blândă, genul de mamă la care visează majoritatea oamenilor. Dar mama nu a fost și nici nu a reușit să țină locul unei prezențe masculine în viața mea și acest fapt, asociat cu dezamăgirea din ce în ce mai mare legată de tatăl meu, m-au făcut să devin cam rebel, încă de la o vârstă fragedă. Nu rău, atenție! Din când în când, eu și prietenii mei ne furișam afară târziu ca să săpunim geamurile mașinilor sau să mâncăm alune în cimitirul din spatele bisericii, dar, în anii cincizeci, acestea erau genul de lucruri care îi făceau pe alți părinți să clatine din cap și să le șoptească copiilor lor:

— Nu trebuie să fii ca băiatul familiei Carter. Foarte curând, o să ajungă la închisoare.

Eu. Un băiat rău. Pentru că mâncam alune în cimitir. Ce părere aveți?

În orice caz, tatăl meu și Hegbert nu se înțelegeau, dar nu numai datorită politicii. Categorie, nu, pentru că se pare că tata și Hegbert se cunoșteau de multă vreme. Hegbert era mai mare decât tata cu aproape douăzeci de ani și, mai înainte de a fi pastor, lucrase pentru tatăl tatălui meu. Bunicul – chiar dacă și-a petrecut mult timp cu tata – a fost un nemernic, în adevăratul sens al cuvântului. A fost cel

care, în paranteză fie spus, a făcut averea familiei, dar nu vreau să vi-l imaginați ca pe tipul de om care s-a spetit muncind pentru afacerea sa, lucrând cu râvnă și stând de veghe să o sporească, prosperând treptat în decursul timpului. Bunicul a fost mult mai perspicace. Modul în care a făcut bani a fost simplu – a început prin a face contrabandă cu băuturi alcoolice, acumulând avere în timpul Prohibiției aducând rom din Cuba. Apoi, a început să cumpere teren și să-l închirieze dijmașilor pentru a-l lucra. Lua nouăzeci la sută din banii pe care dijmașii îi câștigau pe recolta lor de tutun și, pe urmă, le dădea bani cu împrumut ori de câte ori aceștia aveau nevoie, cu o rată a dobânzii ridicolă. Bineînțeles, nu a avut niciodată intenția de a aduna banii, în schimb, îi priva pe dijmași de dreptul de folosință asupra oricărui teren sau utilaj pe care se întâmpla să le posede. Pe urmă, în ceea ce el numea „momentul său de inspirație”, a înființat o bancă numită Carter Banking & Loan. Mai exista o singură bancă pe o rază de două districte, dar și aceea a ars în mod misterios și, cum începuse Marea Criză economică, nu s-a mai redeschis niciodată. Deși toată lumea a știut ce se întâmplase de fapt, de frică, nimeni nu a scos o vorbă. Și frica lor era întemeiată. Banca nu fusese singura clădire care arse în mod misterios.

Ratele dobânzilor impuse de bunicul meu erau excesive și, cum oamenii întârziu cu plata împrumuturilor făcute, încetul cu încetul, a început să adune tot mai multe terenuri și proprietăți. Când Marea Criză a lovit în plin, a preluat nenumărate afaceri de la un capăt la celălalt al districtului, permițându-le foștilor proprietari să muncească acolo în continuare și plătindu-i doar atât cât să nu-și părăsească slujbele, pentru că nu aveau nicăieri unde să se ducă. Le-a spus că, atunci când economia va evolua favorabil, le va vinde afacerile înapoi, și oamenii l-au crezut pe cuvânt.

Cu toate acestea, nu și-a ținut promisiunea. În final, a ajuns să controleze o mare parte din economia districtului și a abuzat în toate modurile imaginabile de influența sa.

Mi-ar plăcea să vă spun că, în cele din urmă, a avut parte de o moarte îngrozitoare, dar nu s-a întâmplat așa. A murit

la o vârstă înaintată în timp ce făcea dragoste cu metresa pe iahtul său, în largul Insulelor Caiman. A trăit mai mult decât cele două soții ale sale și decât unicul său fiu. Țasta da sfârșit pentru un asemenea individ, nu? Am învățat că viața nu este deloc dreaptă. Dacă ar trebui să se predea ceva în școală, atunci asta ar fi.

Dar să revenim la poveste... De îndată ce Hegbert și-a dat seama cât de ticălos era bunicul, a renunțat să mai lucreze pentru el și s-a dus să studieze religia, apoi s-a întors la Beaufort și și-a început cariera de pastor în aceeași biserică pe care o frecventam și noi. În primii ani și-a consumat energia amenințând cu focurile iadului prin predici lunare despre păcatele lăcomiei și treaba asta i-a limitat timpul pentru altceva. Împlinise patruzeci și trei de ani înainte de a se căsători și, când s-a născut fiica sa, Jamie Sullivan, avea cincizeci și cinci de ani. Soția sa, o creatură mică și firavă, cu douăzeci de ani mai tânără ca el, pierduse șase sarcini înainte de-a o avea pe Jamie și, în final, a murit la naștere, iar Hegbert a rămas văduv și a trebuit să-și crească fiica de unul singur.

De aici, fără îndoială, povestea din spatele piesei.

Lumea știa povestea chiar înainte de premiera piesei. Era ceva despre care se vorbea ori de câte ori Hegbert trebuia să boteze un copil sau să fie prezent la o înmormântare. Oamenii o știau și, de aceea, cred, foarte mulți se emoționau când vedeau piesa de Crăciun. Știau că se baza pe ceva întâmplat în viața reală, ceva care îi dădea un înțeles aparte.

Jamie Sullivan era în ultimul an de liceu, exact ca mine, și fusese aleasă să joace rolul îngerului, nu că altcineva ar fi avut vreo șansă. În anul acela, acest lucru a făcut ca piesa să fie cu atât mai așteptată. Urma să fie un eveniment important, poate cel mai important – cel puțin în mintea domnișoarei Garber. Domnișoara Garber era profesoara de teatru și la prima oră de curs era teribil de încântată de idee.

De fapt, nu îmi propusesem să iau lecții de teatru în anul acela. Categorie, nu mă gândisem, dar am avut de ales între teatru și chimie. Treaba era că îmi închipuiam că ar fi o oră de chiuleală, în comparație cu cealaltă opțiune a mea. Fără

hârtii, fără teste, fără tabele unde trebuia să memorez protoni și neutroni și să combin elemente în formule potrivite... ce putea fi mai bun pentru un elev în ultimul an de liceu? Părea ca un lucru sigur și, când m-am înscris, m-am gândit că aș putea să dorm în majoritatea orelor, ceea ce, având în vedere consumul meu de alune noaptea târziu, era destul de important pe moment.

În prima zi, am fost unul dintre ultimii sosiți, pentru că am intrat exact cu câteva secunde înainte de a suna clopoțelul și am ocupat un loc în fundul sălii. Domnișoara Garber stătea cu spatele spre clasă și era ocupată să-și scrie numele cu litere mari de mână, de parcă noi n-am fi știut cine era. Toată lumea o cunoștea – era imposibil să nu o știi. Era trecută bine de patruzeci de ani, masivă, cel puțin un metru optzeci și opt, cu părul roșu ca focul, și cu pielea albă care îi scotea în evidență pistruii. Mai era și supraponderală – aș spune sincer că se apropia de o sută de kilograme – și avea predilecție pentru rochiile lăbărțate, model hawaiian, cu desene florale. Purta ochelari cu rame groase de baga, de culoare închisă și saluta pe fiecare cu un fel de „Bunăăăă”, psalmodiind ultima silabă. Domnișoara Garber era o figură, fără doar și poate, și era și necăsătorită, ceea ce înrăutățea situația și mai mult. Unui tip, indiferent de vârstă, nu putea decât să-i fie milă de o femeie ca ea.

Sub numele ei, a scris obiectivele pe care dorea să le realizeze în anul acela. Numărul unu era „încredere în sine”, urmat de „conștiință de sine” și de al treilea, „împlinire de sine”. Domnișoara Garber era tare în chestiile astea cu „sinele”, ceea ce o plasa realmente în vârful curbei în ce privește psihoterapia, deși ea probabil nu realiza acest lucru. Domnișoara Garber era o deschizătoare de drumuri în domeniul acela. Poate că avea legătură cu modul în care arăta sau poate că, pur și simplu, se străduia să se simtă mai bine în pielea ei.

Dar deviez de la subiect.

Nici nu începuse bine ora, că am observat ceva neobișnuit. Cu toate că Liceul Beaufort nu era mare, știam precis că avea un număr egal de elevi și de eleve, motiv pentru care am fost

surprins când am văzut că în clasă se aflau cel puțin nouăzeci la sută fete. În afară de mine, acolo mai era un singur băiat, ceea ce, după părerea mea, era un lucru bun și, pentru o clipă, mi-am spus ceva de genul: „Atenție, mulțime, iată că am venit”. Fete, fete, fete... Nu-mi stătea mintea decât la asta. Fete și iar fete și niciun extemporal la orizont.

De acord, care va să zică, nu eram tipul de pe stradă care gândea în perspectivă.

În concluzie, domnișoara Garber aduce în discuție piesa de Crăciun și spune tuturor că, în anul acela, Jamie Sullivan urmează să joace rolul îngerului. Imediat, domnișoara Garber începu să bată din palme – era și membră a bisericii – și mulți s-au gândit că îi purta sâmbetele lui Hegbert într-o manieră romantică. Prima dată când am auzit, îmi amintesc că am socotit că era un lucru bun că erau prea în vârstă să mai aibă copii, în cazul în care s-ar combina cândva. Imaginați-vă – translucid cu pistrui? Numai gândul îi făcea pe toți să se înfioare, dar fără îndoială, nimeni nu a scos o vorbă despre asta, cel puțin în raza auditivă a domnișoarei Garber și a lui Hegbert. Bârfa este o treabă, bârfa supărătoare este cu totul altă treabă și chiar liceeni fiind, nu eram *atât de infami*.

Domnișoara Garber continuă să bată din palme, de una singură pentru un timp, până când, în sfârșit, am intrat cu toții în joc, pentru că era evident că asta dorea.

— Ridică-te, Jamie, zise ea.

Jamie se ridică în picioare și se roti, iar domnișoara Garber începu să bată din palme și mai repede ca și cum s-ar fi aflat în prezența unui star de cinema.

Jamie Sullivan era o fată drăguță. Era drăguță pe bune. Beaufort era un orășel suficient de mic ca să aibă doar o școală elementară, așa că fusesem în aceleași clase de când ne știam și aș minți dacă aș spune că nu am stat de vorbă cu ea niciodată. Cândva, în clasa a doua, a stat chiar într-o bancă lângă mine tot anul școlar, așa că chiar avusesem câteva conversații, dar asta nu însemna că pe atunci îmi pierdeam vremea cu ea în timpul liber. Cu cine mă întâlneam în școală era o treabă; cu cine mă vedeam *după* școală era cu

totul altceva, iar Jamie nu a figurat niciodată în calendarul meu monden.

Și asta nu pentru că Jamie nu ar fi fost atrăgătoare, nu vreau să mă înțelegeți greșit. Nu era respingătoare sau ceva de genul ăsta. În mod fericit, o moștenise pe mama ei, care, din fotografiile pe care le văzusem, nu fusese urâtă deloc, mai ales dacă te gândeai cu cine sfârșise a se căsători. Dar nici Jamie nu era tocmai ceea ce consideram eu o persoană atrăgătoare. În ciuda faptului că era slabă, cu părul galben ca mierea și ochi albaștri și blânzi, în cea mai mare parte a timpului arăta cam... ștearsă, și asta se întâmpla atunci când o băgai în seamă cât de cât. Lui Jamie nu-i păsa prea mult de înfățișarea exterioară, pentru că întotdeauna căuta lucruri precum „frumusețea interioară” și bănuiesc că era unul dintre motivele pentru care arăta în felul acela. Pentru că, de când o cunoșteam – și asta, îmi amintesc, se întâmplase cu mult timp în urmă –, își purta părul într-un coc strâns, aproape ca o fată bătrână, fără nicio urmă de machiaj pe față. Asociat cu cardiganul ei maro de uz curent și fusta din stofă ecosez, arăta mereu de parcă ar fi fost pe punctul de a merge la un interviu pentru un post de bibliotecară. Ne închipuiam că era doar o etapă și că, în cele din urmă, o va depăși, dar nu s-a întâmplat deloc așa. Nici de-a lungul primilor noștri trei ani de liceu, Jamie nu s-a schimbat deloc. Singurul lucru care s-a schimbat a fost măsura hainelor ei.

Dar nu numai modul în care arăta o făcea pe Jamie să fie altfel, mai era și modul în care acționa. Jamie nu-și pierdea niciodată vremea la Cecil's Diner sau mergând la petreceri în pijama cu alte fete și știam precis că nu avusese niciodată un prieten. Probabil că bătrânul Hegbert ar fi suferit un atac de inimă dacă ea ar fi avut un prieten. Dar, chiar dacă printr-o întorsătură ciudată de evenimente, Hegbert i-ar fi permis acest lucru, tot nu ar fi avut importanță. Oriunde mergea, Jamie avea Biblia asupra sa și, dacă înfățișarea ei și Hegbert nu ar fi ținut băieții la respect, Biblia o făcea absolut sigur. Ei, mă rog, îmi plăcea Biblia la fel de mult ca aproape oricărui adolescent, dar lui Jamie părea să-i placă într-un

mod care îmi era total străin. Nu numai că mergea la școala de studiu al Bibliei în fiecare vacanță din luna august, dar obișnuia să citească Biblia la școală, în timpul pauzelor de prânz. În mintea mea, acest lucru nu era tocmai ceva normal, chiar dacă era vorba de fiica pastorului. Oricum ai privi lucrurile, lectura *Epistolei către Efeseni a Sfântului Apostol Pavel* nu era la fel de amuzantă ca flirtul, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Dar Jamie nu se oprea aici. Datorită lecturilor din Biblie sau poate că din cauza influenței lui Hegbert, Jamie credea că era important să-i ajuți pe alții și exact asta făcea. Știam că lucra ca voluntar la orfelinatul din Morehead City, dar pentru ea, pur și simplu, nu era îndeajuns. Organiza mereu câte o activitate în vederea strângerii de fonduri ajutând pe toată lumea, de la Cercetași până la Prințesele Indiene și știi că, la vârsta de paisprezece ani, și-a petrecut o parte din vară vopsind exteriorul casei unui vecin mai în vârstă. Jamie era genul de fată care obișnuia să smulgă buruienile din grădina cuiva fără să fie rugată sau să oprească traficul ca să ajute copilașii să traverseze drumul. Își economisea banii de buzunar ca să cumpere o minge nouă de baschet pentru orfani sau reflecta și, duminica, lăsa banii în coșul de colectă la biserică. Era, cu alte cuvinte, genul de fată care ne făcea pe noi toți să părem răi și, în clipa când arunca o privire în direcția mea, nu puteam să nu mă simt vinovat, chiar dacă nu făcusem nimic rău.

Dar Jamie nu-și limita faptele bune doar la oameni. Bunăoară, dacă dădea peste un animal rănit, încerca să-l ajute și pe acesta. Oposumi, veverițe, câini, pisici, broaște... nu conta pentru ea. Doctorul Rawlings, veterinarul, o cunoștea și clătina din cap ori de câte ori o vedea intrând pe ușă ducând o cutie de carton cu o creatură în interior. Doctorul își scotea ochelarii și îi ștergea cu batista în timp ce Jamie îi explica blând cum găsisse biata făptură și ce i se întâmplase acesteia.

— A fost lovită de o mașină, doctore Rawlings. Cred că a fost planul lui Dumnezeu să mă facă să-l găsec și să încerc să-l salvez. O să mă ajutați, nu-i așa?

Pentru Jamie totul se afla în planul lui Dumnezeu. Acesta era o altă treabă. Ori de câte ori discutai cu ea, pomenea de planul lui Dumnezeu, indiferent de subiect. Partida de baschet a fost întreruptă din cauza ploii? Trebuie să fie planul lui Dumnezeu să împiedice să se întâmple ceva rău. O lucrare surpriză la trigonometrie la care toată clasa o dă în bară? Trebuie să fie planul lui Dumnezeu să ne pună la încercare. În orice caz, înțelegeți cum stau lucrurile.

Pe urmă, bineînțeles, era poziția pe care o deținea Hegbert și care nu o ajuta deloc. Să fii fiica preotului nu putea fi comod, dar ea făcea din asta cel mai firesc lucru din lume, de parcă se simțea binecuvântată în felul acela. Cam așa obișnuia să și zică:

— Sunt foarte fericită să am un tată ca al meu.

În clipa când o spunea, nouă nu ne rămânea decât să clătinăm din capete și să ne întrebăm de pe ce planetă venea ea de fapt.

În pofida tuturor acestor ciudățenii totuși, singurul lucru care *efectiv* mă scotea din minți era faptul că era mereu al naibii de binedispusă, indiferent de ce se întâmpla în jurul ei. Jur că fata asta nu a rostit niciodată un lucru urât despre ceva sau cineva, nici măcar față de aceia dintre noi care nu erau prea drăguți cu ea. Când mergea pe stradă, murmura un cântec și obișnuia să facă semn cu mâna necunoscuților care se aflau la volanul mașinilor lor. Din când în când, doamnele ieșeau în fugă din casă, dacă o zăreau trecând, și îi ofereau pâine cu dovleac, la care copseseră toată ziua, sau limonadă, dacă soarele se afla în înaltul cerului. Părea că toți adulții din oraș o adorau.

— Este o domnișorică tare drăguță, ziceau ei ori de câte ori apărea în discuție numele lui Jamie. Lumea ar fi un loc mai bun, dacă ar fi mai mulți oameni ca ea.

Dar eu și prietenii mei nu prea vedeam lucrurile în felul acesta. Pentru noi, o Jamie Sullivan era de ajuns.

Mă gândeam la toate acestea în vreme ce Jamie stătea în fața noastră în prima oră de teatru și recunosc că nu eram prea interesat să o urmăresc. Dar, ciudat, când Jamie își întoarse fața spre noi, am avut un fel de șoc de parcă

stăteam pe un fir de sârmă slăbit sau ceva de genul ăsta. Purta o fustă din stofă ecosez cu o bluză albă pe sub același cardigan maro pe care-l văzusem de un milion de ori, dar existau două protuberanțe recente pe pieptul ei, pe care flanela de lână nu le putea ascunde și eram în stare să jur că, în urmă cu doar trei luni, nu fuseseră acolo. Nu se machiase niciodată și nici nu o făcea încă, dar era bronzată, probabil de la Școala de Duminică, și pentru prima oară arăta mulțumitor, aproape drăguță. Fără îndoială, am înlăturat gândul acela imediat, dar, când s-a uitat prin clasă, și-a oprit privirea asupra mea și mi-a zâmbit, în mod evident bucuroasă să vadă că eram acolo. Motivul aveam să-l aflu ceva mai târziu.

CAPITOLUL 2

După liceu plănuisem să merg la Chapel Hill, Universitatea Carolina de Nord. Tata dorea să studiez la Harvard sau la Princeton, la fel ca fiii altor kongresmeni, dar cu calificativele mele nu era posibil. Nu că aş fi fost un elev slab, dar, pur şi simplu, nu mă concentrasem asupra studiilor, iar rezultatele mele nu se ridicau tocmai la înălţimea aşteptărilor celor din Ivy League¹. Nu era prea sigur nici că voi fi admis la UNC² şi asta era universitatea tatălui meu, un loc unde putea trage nişte sfori. În timpul unuia dintre puţinele weekenduri petrecute acasă, tata venise cu ideea să-mi asigure un viitor strălucit. Tocmai se terminase prima săptămână de şcoală şi stăteam la cină. Tata era acasă pentru trei zile din pricina Zilei Muncii.

— Cred că ar trebui să candidezi pentru funcţia de preşedinte al organizaţiei de elevi, spuse el. Vei absolvi în iunie şi cred că ar arăta bine în dosarul tău. Mama ta gândeşte la fel, apropo.

Mama dădu din cap aprobator în timp ce mesteca nişte mazăre. Nu prea vorbea când tata lua cuvântul, dar îmi făcu cu ochiul. Uneori cred că mamei îi plăcea să mă vadă jenat, chiar dacă avea o fire încântătoare.

— Nu cred că am vreo şansă să câştig, am zis eu.

Cu toate că eram probabil cel mai bogat copil din şcoală, în niciun caz nu eram cel mai popular. Onoarea asta îi aparţinea lui Eric Hunter, prietenul meu cel mai bun. El putea arunca o minge de baseball cu aproape patruzeci de metri pe secundă şi el condusesese echipa de fotbal spre titlurile succesive ca mijlocuş vedetă. Era un tip tare. Chiar şi numele său suna minunat.

— Bineînţeles că poţi câştiga, spuse tata repede. Noi,

¹ Grup de colegii şi universităţi din nord-estul SUA (Yale, Harvard, Columbia, Princeton şi alte câteva) (n.tr.)

² University of North Carolina

Carterii, câștigăm întotdeauna.

Acesta era încă unul dintre motivele pentru care nu îmi plăcea să-mi petrec timpul cu tata. În rarele ocazii când era acasă, cred că dorea să facă din mine o versiune miniaturală a persoanei sale. De vreme ce crescusem aproape fără prezența lui, ajunsese să-mi displacă să-l am în preajmă. Aceasta era prima conversație pe care o aveam în decurs de câteva săptămâni. Arareori vorbea cu mine la telefon.

— Dar ce se întâmplă dacă nu doresc?

Tata lăsă jos furculița cu tot cu bucățița din cotletul de porc. Se uită la mine supărat, aruncându-mi o privire cercetătoare. Era îmbrăcat în costum chiar dacă erau peste treizeci de grade în casă și asta îl făcea să fie și mai intimidant. Tata purta mereu costum.

— Cred, spuse el încet, că ar fi o idee bună.

Știam că atunci când vorbea în felul acela, chestiunea era ca și hotărâtă. Cam așa mergeau lucrurile în familia mea. Cuvântul lui tata era lege. Dar adevărul era, chiar după ce am acceptat, că nu doream să o fac. Nu voiam să-mi irosesc după-amiezile întâlnindu-mă cu profesorii după școală – după orele de școală! – în fiecare săptămână, pentru tot restul anului, născocind teme pentru dansurile școlii sau încercând să hotărâsc ce culori ar trebui să aibă fanioanele. Cam asta făceau, de fapt, toți președinții de clase, cel puțin pe vremea când eram eu la liceu. Nici vorbă ca elevii să aibă vreun cuvânt de spus în luarea deciziilor importante.

Dar, în afară de asta, știam la ce se gândise tata. În cazul în care doream să merg la UNC, trebuia să fac ceva important. Nu jucam fotbal sau baschet, nu cântam la un instrument și nu făceam parte din clubul de șah sau de bowling. La ore, nu mă remarcasem – fir-ar să fie, nu mă remarcasem la nimic. Deznădăjduit, am început să trec pe o listă lucrurile pe care, într-adevăr, le puteam face, dar, să fiu sincer, nu s-au dovedit a fi prea multe. Puteam lega opt tipuri diferite de noduri marinărești, puteam să merg cu picioarele goale pe asfaltul fierbinte pe o distanță mai mare decât orice cunoscut de-al meu, reușeam să țin un creion în echilibru pe deget, în poziție verticală, timp de treizeci de

secunde... dar nu mi-am imaginat că niciuna dintre chestiile astea nu ar atrage efectiv atenția pe o cerere pentru facultate. Deci, iată-mă zăcând în pat cât era noaptea de lungă, ajungând treptat să înțeleg cu inima strânsă că eram un ratat. Mulțumiri, tati.

În dimineața următoare, m-am dus la biroul directorului și mi-am adăugat numele pe lista candidaților. Mai erau încă două persoane care candidau – John Foreman și Maggie Brown. John nu avea nicio șansă, mi-am dat seama de asta imediat. Era genul de individ care îți culegea scamele de pe haine în timp ce vorbea cu tine. Dar era un elev bun. Stătea în rândul din față și ridica mâna de fiecare dată când profesorul punea o întrebare. Dacă era numit să răspundă, aproape întotdeauna dădea răspunsul corect și își răsucea capul dintr-o parte în alta cu o expresie infatuată pe chip de parcă ar fi vrut să arate cât de inteligent era în comparație cu ceilalți peoni din încăpere. Când profesorul se întorcea cu spatele spre clasă, eu și Eric obișnuiam să aruncăm în el cu bucățele de hârtie.

Cu Maggie Brown era cu totul altă poveste. Și ea era o elevă bună. În primii trei ani, lucrase pentru consiliul elevilor și, cu un an mai înainte, fusese președinta claselor gimnaziale, însă ceea ce te șoca era faptul că nu era foarte atrăgătoare și mai și pusese pe ea nouă kilograme în vara aceea. Știam că nici măcar un singur băiat nu va vota pentru ea.

După ce am văzut concurența, am socotit că s-ar putea să am totuși o șansă. Viitorul meu se afla la loc vizibil, așa că mi-am pus la punct strategia. Eric a fost primul care a acceptat.

— Sigur. Îi voi convinge pe toți băieții din echipă să voteze pentru tine, nicio problemă. Dacă asta este ceea ce-ți dorești cu adevărat.

— Dar cum rămâne cu prietenele lor? am mai întrebat eu.

Cam asta a fost campania mea. Fără îndoială, m-am dus la discuții așa cum trebuia să o fac și am distribuit acele foi volante idioate cu „Ce voi face dacă voi fi ales președinte”, dar, în final, Eric Hunter a fost cel care probabil m-a dus

unde trebuia. Liceul Beaufort avea cam aproape patru sute de elevi, așa că obținerea votului sportiv era hotărâtoare, și, în orice caz, pe cei mai mulți dintre sportivi îi durea în cot pe cine votau. În final, totul a ieșit exact cum plănuisem.

Am fost votat ca președinte al elevilor cu o majoritate destul de mare de voturi. N-aveam nici cea mai vagă idee la ce belea avea să mă ducă în cele din urmă.

În primii ani de liceu ieșeam constant cu o fată pe nume Angela Clark. A fost prima mea prietenă serioasă, deși prietenia a durat doar câteva luni. Exact înaintea vacanței de vară, Angela s-a descotorosit de mine pentru un individ pe nume Lew care avea douăzeci de ani și lucra ca mecanic în garajul tatălui său. Atributul lui principal, după părerea mea, era că avea o mașină cu adevărat frumoasă. Purta mereu un tricou alb cu un pachet de Camel băgat în indoitura mânecii și se sprijinea de capota automobilului său Thunderbird, privind în toate părțile și strigând lucruri de genul: „Bună, frumoaso” ori de câte ori trecea pe lângă el o fată. Era un cuceritor autentic, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Ei bine, balul se apropia și, din cauza situației cu Angela, nu mai aveam pereche. Toți membrii consiliului elevilor trebuiau să participe – era obligatoriu. Eu trebuia să ajut la decorarea sălii de gimnastică și să fac curat a doua zi – și, pe lângă toate acestea, de obicei lumea se distra destul de bine. Am sunat două fete pe care le cunoșteam, dar deja aveau prieteni, așa că am mai sunat câteva. Și ele aveau prieteni. Până în ultima săptămână, șansele scăzuseră foarte mult. Nu mai rămăseseră decât genul de fete care purtau ochelari cu rame groase și vorbeau peltic. Oricum, Beaufort nu a fost nicicând o răsadniță pentru frumuseți, dar, pe de altă parte, trebuia să gădesc pe cineva. Nu voiam să merg la bal fără pereche – cum ar fi arătat treaba asta? Aș fi fost unicul elev președinte care participa de unul singur la bal. Aș fi ajuns să torn toată noaptea puncte cu polonicul în pahare sau să curăț voma din baie. Cam asta făceau, de regulă, indivizii fără prietene.

Din ce în ce mai panicat, am scos albumul promoției de anul trecut și am început să-l frunzăresc, dând paginile una câte una, căutând o fată care ar putea fi singură. Mai întâi, m-am uitat la paginile cu elevele din ultimii ani. Cu toate că multe dintre ele erau plecate la colegiu, câteva se aflau încă în oraș.

Chiar dacă nu am considerat că aș avea prea multe șanse, am sunat oricum, și după cum era de așteptat, s-a dovedit că am avut dreptate. Nu am reușit să găesc pe nimeni, nici măcar o persoană care să vrea să meargă cu mine. Deveneam expert în tratarea refuzului, băgați de seamă, deși nu este genul de treabă de care să faceți paradă în fața nepoților. Mama știa prin ce treceam și, în cele din urmă, intră în camera mea și se așază pe pat lângă mine.

— Dacă nu poți să-ți găsești o pereche, aș fi fericită să merg eu cu tine, zise ea.

— Mulțumesc, mami, am zis eu cât se poate de mândrit.

Când a părăsit camera, m-am simțit și mai rău ca înainte.

Nici măcar mama nu credea că aș putea să găesc pe cineva. Și dacă mi-aș face apariția cu ea? Chiar dacă aș trăi o sută de ani, nu aș mai repara o asemenea greșală.

Mai era un băiat în aceeași situație ca mine. Carey Dennison fusese ales casier și nici el nu avea încă o prietenă. Carey era genul de băiat cu care nimeni nu dorea să-și petreacă timpul și singurul motiv pentru care fusese ales era că își pusese candidatura fără să întâmpine nicio opoziție. Chiar și așa cred că votul a fost foarte strâns. Cânta la tubă în orchestra de marș și arăta de parcă ar fi încetat să se dezvolte în mijlocul pubertății. Avea un stomac foarte mare și brațe și picioare ca ale acelor Hoos din Hooville, dacă știți la ce mă refer. Mai avea și un mod strident de a vorbi – ceea ce-l făcea de fapt un foarte bun executant la tubă, recunosc – și niciodată nu înceta să pună întrebări: „Unde ai mers weekendul trecut? A fost amuzant? Te-ai întâlnit cu vreo fată?” Nici măcar nu aștepta un răspuns și se mișca permanent în jurul tău în timp ce vorbea, de trebuia să-ți răsucești capul ca să nu-l pierzi din vedere. Jur că probabil era cea mai enervantă persoană pe care o cunoscusem

vreodată. Dacă nu găseam o fată, ar sta la o parte în rând cu mine toată noaptea asaltându-mă cu întrebări la fel ca un procuror dereglat.

Deci iată-mă răsfoind paginile primilor ani, când am zărit poza lui Jamie Sullivan. M-am oprit doar pentru o secundă, apoi am întors pagina, blestemându-mă până și pentru faptul că-mi trecuse un astfel de gând prin cap. Mi-am petrecut următoarea oră căutând pe cineva care să arate oarecum mulțumitor, dar mi-am dat seama că nu mai rămăsese nimeni. Cu timpul, în cele din urmă, am revenit la fotografia ei și am privit-o din nou. Nu arăta rău, mi-am spus eu, și era chiar drăguță. Probabil că ar accepta, mi-am închipuit...

Am închis albumul de promoție. „Jamie Sullivan? Fiica lui Hegbert? În niciun caz. Nici nu se pune problema. Prietenii mei m-ar lua peste picior.”

Dar decât să merg însoțit de mama sau să curăț voma, sau chiar, Doamne ferește... Carey Dennison?

Restul serii mi l-am petrecut analizând argumentele pro și contra. Credeți-mă, m-am gândit și m-am răzgândit o bună bucată de vreme, dar, în final, alegerea a fost evidentă chiar și pentru mine. Trebuia să o invit pe Jamie la bal, așa că am măsurat camera cu pasul chibzuind la cel mai bun mod de a o invita.

În momentul acela, am realizat ceva îngrozitor, ceva absolut înspăimântător. Probabil Carey Dennison făcea exact același lucru pe care îl făceam eu în clipa aceea. Probabil că și el se uita prin albumul de promoție! Era un tip ciudat, dar nici el nu era genul căruia să-i placă să curețe vomă și, dacă ați fi văzut-o pe mamă-sa, v-ați da seama că alternativa lui era și mai proastă decât a mea. Ce s-ar întâmpla dacă ar invita-o el întâi pe Jamie? Jamie nu l-ar refuza și, în mod realist, era singura lui opțiune. Nicio fată, cu excepția ei, n-ar fi ieșit cu el. Jamie ajută pe toată lumea – era una dintre acele sfinte care apăreau la momentul potrivit. Probabil a ascultat vocea pițigăiată a lui Carey, și-a dat seama de bunătatea care radia din inima lui și a acceptat numaidecât.

Așadar, iată-mă, stând în camera mea, înnebunit de probabilitatea ca Jamie să nu poată merge la bal cu mine. N-am dormit mai deloc în noaptea aceea, credeți-mă, ceea ce a însemnat aproape cel mai ciudat lucru pe care l-am încercat vreodată. Nu cred că mai existase cineva care să se fi perpelit la gândul de a o invita pe Jamie în oraș. Am plănuit să o invit dis-de-diminează, cât timp mai aveam curaj, dar Jamie nu era în școală. Am dedus că lucra cu orfanii la Morehead City, așa cum proceda în fiecare lună. Câțiva dintre noi încercaserăm să plecăm de la școală folosind și scuza aceea, dar Jamie era singura care reușea. Directorul știa că ea le citea copiilor, sau făcea lucrări de artizanat, sau, pur și simplu, se juca cu ei. Jamie nu ieșea pe furiș la plajă și nu-și pierdea vremea la Cecil's Diner. Ideea asta era absolut absurdă.

— Ți-ai găsit o parteneră? mă întrebă Eric în pauză.

Știa foarte bine că nu, dar, chiar dacă era cel mai bun prieten al meu, îi plăcea să mă tachineze din când în când.

— Nu încă, am zis eu, dar acționez în continuare.

De-a lungul holului, Carey Dennison se întindea în dulăpiorul său. Jur că m-a privit cu ură când a crezut că nu mă uitam.

Cam așa a început ziua aceea.

Minutele se scurgeau cu încetinitorul în timpul ultimei ore. Îmi imaginam că, dacă eu și Carey am ieși în același timp, eu aș fi în stare să ajung primul acasă la Jamie, având în vedere picioarele lui strâmbe. Am început să nu mai am astâmpăr și, când a sunat soneria, am șters-o din școală alergând cu mare viteză. Am zburat pe o distanță de aproape o sută de metri, am început să mă simt cumva obosit și pe urmă am făcut o contracție musculară. Foarte curând de-abia mai eram în stare să mă mișc, căci contracția a început să mă supere de-a binelea, fiind obligat să merg aplecat și să mă țin cu mâna. În timp ce îmi croiam drum pe străzile din Beaufort, semănăm cu o versiune hârâitoare a Cocoșatului de la Notre-Dame.

În urma mea, mi s-a părut că am auzit râsul ascuțit al lui Carey. M-am întors, înfigându-mi degetele în burtă să-mi

înăbuș durerea, dar nu am reușit să-l zăresc. Poate că o tăiasse prin curtea din spatele casei cuiva! Era un ticălos laș individul ăsta. Nu te puteai bizui pe el nici măcar un minut.

Am început să merg înainte chiar mai iute și, foarte curând, am ajuns pe strada lui Jamie. Transpirasem peste tot – cămașa îmi era udă learcă – și continuam să gâfâi fără să mă pot stăpâni. În sfârșit, am ajuns la ușa din față, a durat o secundă să-mi recapăt răsuflarea și, în cele din urmă, am bătut. În ciuda iureșului meu precipitat spre casa ei, ceva îmi spunea că Carey avea să fie cel care o să-mi deschidă ușa. Mi-l imaginam zâmbindu-mi cu o expresie victorioasă în priviri, care în fond însemna: „Scuze, partenere, ai întârziat”.

Dar nu Carey a fost cel care a răspuns, ci Jamie și, pentru prima oară în viața mea, am văzut cum ar arăta dacă ar fi o persoană obișnuită. Purta o pereche de jeanși și o bluză roșie și, cu toate că părul îi era strâns într-un coc, părea mai neoficială decât obișnuia să fie. Am realizat că putea fi chiar drăguță dacă ar fi vrut.

— Landon, zise ea în timp ce ținea ușa deschisă, ce surpriză! Jamie era mereu bucuroasă să vadă pe oricine, inclusiv pe mine, deși cred că apariția mea o luase prin surprindere. Arăți de parcă ai fi alergat, zise ea.

— Nu chiar, am mințit eu ștergându-mă la sprânceană.

Din fericire, contracția începuse să dispară.

— Toată cămașa e transpirată.

— O, da? am zis eu uitându-mă la cămașa mea. Asta nu-i nimic. Uneori, pur și simplu, transpir mult.

— Poate că ar fi bine să consulți un doctor.

— O să-mi revin, sunt convins.

— Oricum, o să rostesc o rugăciune pentru tine, se oferi ea zâmbind.

Jamie se ruga mereu pentru cineva. De-acum intram și eu în categoria asta privilegiată.

— Mulțumesc, am zis eu.

Se uită în jos și, pentru o clipă, mi se păru că își mută picioarele dintr-un loc în altul.

— Te-aș invita înăuntru, dar tata nu este acasă și, în lipsa

lui, nu pot primi băieți în casă.

— O, am zis eu cu profundă mâhnire, nicio problemă. Putem discuta aici, cred.

Dacă ar fi fost după mine, aș fi discutat în casă.

— Nu vrei să bei un suc? întrebă ea. Tocmai am făcut niște limonadă.

— Da, am zis eu.

— Mă-ntorc imediat.

Intră în casă, dar lăsă ușa deschisă, așa că am aruncat o privire fugară înăuntru. Încăperea, am observat, era mică, dar ordonată, cu un pian lângă un perete și o canapea lângă celălalt. Pe măsuta de cafea erau cărți cu titluri ca *Ascultându-l pe Iisus și Credința este răspunsul*. Se afla acolo și Biblia ei care era deschisă la capitolul cu Luca.

O clipă mai târziu, Jamie reveni cu limonada și amândoi am luat loc pe cele două scaune care se aflau în colțul verandei. Știam că ea și tatăl ei stăteau acolo în fiecare seară, pentru că treceam pe lângă casa lor din când în când. Îndată ce ne-am așezat, am zărit-o pe doamna Hastings, vecina de peste drum, făcându-ne semn cu mâna. Jamie îi răspunse în același fel în timp ce eu mi-am împins scaunul ca doamna Hastings să nu-mi poată vedea fața. Chiar dacă intenționez să o invit pe Jamie la bal, nu doream ca nimeni – nici măcar doamna Hastings – să mă vadă acolo, în eventualitatea că Jamie acceptase propunerea lui Carey.

— Ce faci? mă întrebă Jamie. Ți muți scaunul la soare?

— Îmi place soarele, am zis eu.

Jamie avusese dreptate, totuși. Aproape imediat am putut simți razele care mă ardeau prin cămașă și mă făceau să transpir din nou.

— Dacă asta dorești, zise ea zâmbind. Așadar, despre ce doreai să vorbești cu mine?

Jamie întinse mâna și începu să-și aranjeze părul. După părerea mea, părul nu i se mișcase deloc. Am oftat adânc, încercând să mă adun, dar nu am îndrăznit să trec la subiect.

— Așadar, am zis eu în schimb, ai fost la orfelinat astăzi?

Jamie se uită la mine curioasă.

— Nu. Am fost cu tata la doctor.

— Se simte bine?

— Sănătos cât se poate, zise ea zâmbind.

Am dat din cap aprobator și am aruncat o privire pe stradă. Doamna Hastings dispăruse în casă și n-am mai reușit să văd pe nimeni altcineva în apropiere. Drumul era liber în sfârșit, dar eu nu eram încă pregătit.

— Categoriec este o zi frumoasă, am zis eu zâmbind.

— Da.

— Și caldă.

— Asta pentru că stai în soare.

M-am uitat înjur simțind cum mă apasă zidurile clădirii.

— Păi da, pariez că nu este nici un singur nor pe tot cerul.

De data aceasta, Jamie nu răspunse și, pentru câteva momente, am rămas tăcuți.

— Landon, zise ea, în sfârșit, nu ai venit aici să discuți despre vreme, nu-i așa?

— Într-adevăr, nu.

— Atunci de ce te afli aici?

Momentul adevărului sosise, așa că mi-am dres glasul.

— Mă rog... doream să știu dacă mergi la bal...

— O! rosti ea cu un ton de parcă n-ar fi avut cunoștință de existența unui asemenea eveniment.

M-am foit pe scaun și am așteptat răspunsul.

— Chiar nu mă gândisem să merg, zise ea în sfârșit.

— Dar dacă te-ar invita cineva să mergi, ai putea?

Răspunsul nu veni imediat.

— Nu sunt sigură, zise ea reflectând. Cred că s-ar putea să merg, dacă aș avea ocazia. N-am mai fost niciodată la un bal.

— E distractiv, am zis eu repede. Nu *foarte* distractiv, dar distractiv.

„Mai ales dacă ai ști celelalte opțiuni ale mele”, n-am mai adăugat.

A zâmbit la întorsătura pe care o dădusem frazei.

— Va trebui să vorbesc cu tata, bineînțeles, dacă el va fi de acord, atunci cred că aș putea merge.

În copacul de lângă verandă, o pasăre începu să ciripească de parcă ar fi știut că nu trebuia să mă aflu acolo. M-am

concentrat asupra sunetului încercând să-mi calmez nervii. Cu doar două zile în urmă nu mi-aș fi putut imagina că m-aș putea afla în situația asta, dar uite că, pe neașteptate, m-am trezit rostind cuvintele magice:

— În sfârșit, ți-ar plăcea să mergi la bal cu mine?

Mi-am dat seama că era surprinsă. Îmi imaginez că socotise că pregătirea terenului pentru întrebare trebuia să aibă legătură cu altcineva care să o invite. Uneori adolescenții își trimit prietenii să „cerceteze terenul”, adică să trimită semnale, pentru a nu înfrunța un posibil refuz. Chiar dacă Jamie nu prea semăna cu alți adolescenți, sunt convins că avea idee despre ce era vorba, cel puțin în teorie.

Cu toate acestea, în loc să răspundă imediat, Jamie rămase privind în altă direcție. Aveam o senzație de slăbiciune în stomac, pentru că bănuiam că avea de gând să refuze. Îmi pluteau prin minte imagini cu mama mea, scene cu vomă și cu Carey și, dintr-odată, am regretat modul în care mă purtasem față de ea în toți anii aceia. Am continuat să-mi amintesc toate momentele când o tachinasem sau când strigasem după tatăl ei că preacurvește sau, pur și simplu, când mă distrasem pe socoteala ei pe la spate. Tocmai când mă simțeam mizerabil și îmi imagineam cum aș putea să-l evit pe Carey timp de cinci ore, ea se întoarse cu fața spre mine. Avea pe chip un zâmbet vaporos.

— Mi-ar plăcea, zise ea în sfârșit, cu o condiție.

M-am liniștit sperând că nu era ceva *prea* teribil.

— Da?

— Trebuie să promiți că nu te vei îndrăgosti de mine.

Știam că glumea după modul în care a râs și n-am putut decât să respir ușurat. Din când în când, Jamie, trebuia să recunosc, avea un simț al umorului destul de sănătos.

Am zâmbit și mi-am dat cuvântul.

CAPITOLUL 3

De obicei, credincioșii Bisericii Baptiste Sudiste nu dansează. Totuși, în Beaufort, nu era o regulă care să fi fost impusă cu strictețe. Pastorul dinaintea lui Hegbert – nu mă întrebați cum îl chema – își formase o concepție oarecum flexibilă despre balurile școlare atâta timp cât erau supravegheate și, din cauza asta, deveniseră un fel de tradiție. La momentul sosirii lui Hegbert era prea târziu ca lucrurile să se mai schimbe. Jamie era cam singura care nu fusese niciodată la un bal școlar și, ca să fiu sincer, nu aveam idee dacă măcar știa să danseze.

Recunosc că mai eram preocupat și de ceea ce avea să poarte, deși nu era un lucru pe care trebuia eu să i-l spun. Când Jamie mergea la întrunirile de la biserică – care erau promovate de Hegbert – purta de obicei un pulover vechi și una dintre fustele ei din stofă ecosez cu care o vedeam la școală în fiecare zi, dar balul se presupunea a fi ceva aparte. Majoritatea fetelor își cumpărau rochiile noi și băieții purtau costume, iar anul acesta, ni se aducea și un fotograf. Știam că Jamie nu avea de gând să-și cumpere o rochie nouă, pentru că nu era cu dare de mână. Preoția nu era o profesie de pe urma căreia oamenii făceau mulți bani, căci pastorii nu profesau pentru un câștig material, ci pentru un câștig pe termen lung, dacă știți ce vreau să spun. Dar nici nu doream să se îmbrace în aceeași ținută pe care o purta la școală în fiecare zi. Nu atât pentru mine – nu sunt chiar așa de neîndurător – ci, mai ales pentru ceea ce puteau spune alții. Nu voiam ca lumea să râdă de ea.

Vestea bună era că Eric nu m-a luat peste picior prea rău în privința situației cu Jamie, pentru că era prea ocupat să se gândească la perechea sa. El o însoțea pe Margaret Hays care era șefa majoretelor din școala noastră. Nu era globul cel mai strălucitor din pomul de Crăciun, dar era drăguță în felul ei. Mă refer, fără îndoială, la picioarele ei. Eric mi-a propus să ne întâlnim toți patru, dar l-am refuzat, pentru că nu am vrut să risc ca el să o tachineze pe Jamie. Era un tip

de treabă, dar uneori, putea fi cam lipsit de suflet, mai ales după câteva guri de burbon.

Ziua balului a fost pur și simplu foarte încărcată pentru mine. Mi-am petrecut cea mai mare parte din după-amiază dând o mână de ajutor la decorarea sălii de gimnastică și mai trebuia să ajung și acasă la Jamie aproape cu o jumătate de oră mai înainte, pentru că tatăl ei dorea să-mi vorbească, deși nu știam cu ce scop. Jamie mă anunțase brusc, exact cu o zi mai înainte, și nu pot spune că eram chiar prea încântat de perspectivă. Am socotit că urma să discute despre ispită și drumul păcatului spre care ne putea duce. Știam că, dacă ar pomeni ceva de preacurvie, mi-aș da duhul pe loc. Toată ziua, am rostit rugăciuni scurte, în speranța că voi evita această conversație, dar nu eram convins că Dumnezeu se va ocupa prea curând de ceea ce-l rugasem, dacă înțelegeți ce vreau să spun, din cauza modului în care mă comportasem în trecut. Eram neliniștit doar gândindu-mă la asta.

După ce am făcut un duș și m-am îmbrăcat cu cel mai grozav costum, am trecut pe la florărie să iau buchetul pentru Jamie și apoi m-am îndreptat spre casa ei. Mama îmi dăduse mașina ei, așa că am parcat-o pe stradă drept în fața casei lui Jamie. Nu se trecuse la ora de iarnă, prin urmare era încă lumină afară când am ajuns. M-am îndreptat tacticos pe alea crăpată care ducea spre ușa ei. Am bătut și am așteptat un moment, apoi am bătut din nou. Din spatele ușii, l-am auzit pe Hegbert spunând: „Vin imediat”, dar n-aș putea spune că s-a zorit spre ușă. Cred că am stat acolo timp de aproape două minute uitându-mă la ușă, la muluri, la micile crăpături din pervazuri. Într-o parte, se aflau scaunele pe care eu și Jamie stătuserăm cu doar câteva zile în urmă. Cel pe care stătusem eu mai era încă întors în direcție opusă. Cred că nu mai zăboviseră pe acolo în ultimele două zile.

În sfârșit, ușa se deschise scârțâind. Lumina care venea de la lampa din interior umbrea ușor fața lui Hegbert și se reflecta cumva prin părul său. Era bătrân, cum am mai spus, și, după socoteala mea, cred că avea șaptezeci și doi de ani. Era pentru prima dată că îl vedeam atât de aproape, așa că am reușit să-i zăresc toate ridurile de pe față. Pielea îi era

într-adevăr transparentă, chiar mai mult decât îmi imaginasem.

— Bună, părinte, am zis eu de-abia abținându-mă să nu tremur. Am venit să o iau pe Jamie la bal.

— Bineînțeles, zise el. Dar mai întâi, doream să discut cu tine.

— Da, domnule, de aceea am venit mai devreme.

— Intră.

În biserică, Hegbert avea o ținută cât se poate de pusă la punct, dar în momentul acela, îmbrăcat cu pantaloni largi și cu un tricou, arăta ca un fermier. Îmi făcu semn să mă așez pe scaunul de lemn pe care îl adusese din bucătărie.

— Îmi cer scuze că a durat ceva timp până am deschis ușa, dar lucram la predica de mâine, zise el.

M-am așezat.

— Nicio problemă, domnule.

Nu știi de ce, dar pur și simplu trebuia să i te adresezi cu „domnule”. Proiecta, ca să spun așa, imaginea aceea.

— Foarte bine, atunci, vorbește-mi despre tine.

M-am gândit că era o problemă destul de ridicolă, având în vedere istoria îndelungată a relațiilor lui cu familia mea. În plus, el era cel care mă botezase și mă văzuse în biserică în fiecare duminică încă de pe vremea când eram bebeluș.

— Ei bine, domnule, am început eu, fără să știu prea bine ce să spun, sunt președintele organizației de elevi. Nu știi dacă Jamie v-a pomenit de acest lucru.

El dădu din cap aprobator.

— Mi-a spus. Continuă.

— Și... mă rog, sper ca la toamnă să merg la Universitatea Carolina de Nord. Deja am primit formularele.

Încuviință din nou cu capul.

— Altceva?

Trebuia să recunosc că epuizasem toate subiectele. O parte din mine dorea să ridic creionul de pe măsuța laterală și să-mi fac numărul, ținându-l în echilibru preț de jumătate de minut, dar nu era persoana care ar fi apreciat așa ceva.

— Cred că nu, domnule.

— Te superi dacă îți pun o întrebare?

— Nu, domnule.

Se uită țintă la mine o bună bucată de vreme ca și cum s-ar fi gândit la întrebare.

— De ce ai invitat-o pe fiica mea la bal? zise el în sfârșit.

Am fost surprins și știu că expresia feței mele o arăta.

— Nu știu la ce vă referiți, domnule.

— Nu intenționezi să faci ceva ca să o superi, nu?

— Nu, domnule, am zis eu repede, șocat de acuzație. Nicidecum. Am avut nevoie de cineva cu care să merg, așa că am invitat-o. Foarte simplu.

— Nu ai de gând să-i joci vreo festă?

— Nu, domnule. Nu i-aș face așa ceva...

Conversația aceea mai continuă timp de câteva minute – mai bine zis, interogatoriul sever despre adevăratele mele intenții – dar, din fericire, Jamie ieși din camera din spate și amândoi ne-am întors capetele în același moment. În sfârșit, Hegbert încetă discuția, așa că am respirat ușurat. Jamie se îmbrăcase cu o fustă albastră drăguță și cu o bluză albă pe care nu o mai văzusem niciodată. Din fericire, își lăsase puloverul în dulap. A trebuit să recunosc că arăta destul de bine, cu toate că știam că, în comparație cu celelalte fete de la bal, nu era prea elegantă. Ca întotdeauna, părul îi era strâns într-un coc. Personal, cred că ar fi arătat mai bine dacă și-ar fi lăsat părul pe spate, dar asta era ultimul lucru care lipsea să-l mai spun. Jamie arăta... cum să spun, Jamie arăta exact ca de obicei, dar cel puțin nu-și luase Biblia. Ar fi fost chiar prea mult ca să trec și peste asta.

— Sper că nu-l sâcâi prea tare pe Landon, nu? se adresă ea cu vioașie tatălui ei.

— Stăteam pur și simplu de vorbă, am zis eu repede înainte ca el să aibă vreo șansă să răspundă.

Din anumite motive, nu cred că îi povestise lui Jamie ce fel de persoană mă considera și nu cred că atunci ar fi fost momentul potrivit.

— Păi, ar fi cazul să mergem, zise ea după o clipă. Cred că a simțit tensiunea din încăpere. Se îndreptă spre tatăl ei și îl sărută pe obraz. Să nu stai târziu ca să lucrezi la predică, bine?

— Nu o să stau, zise el liniștitor.

Chiar și în prezența mea, se vedea că într-adevăr o iubea și nu se sfia să o arate. Problema era ce simțea el pentru mine.

Ne-am luat rămas-bun și, în drum spre mașină, i-am înmănat lui Jamie buchetul și i-am spus că îi voi arăta cum se pune imediat ce ne vom urca în mașină. I-am deschis portiera și m-am dus în cealaltă parte, după care am intrat și eu. În intervalul acela scurt de timp, Jamie își fixase deja buchetul.

— Nu sunt chiar o cretină. Știu cum să prind un astfel de buchet.

Am pornit mașina și am luat-o spre liceu, gândindu-mă încă la conversația pe care tocmai o avusesem cu Hegbert.

— Tata nu te prea simpatizează, zise ea parcă știind la ce mă gândeam.

Am încuviințat fără să rostesc niciun cuvânt.

— Crede că ești iresponsabil.

Am încuviințat din nou.

— Nu-l simpatizează nici pe tatăl tău.

Am dat din cap aprobator încă o dată.

— Și nici familia ta.

„Am priceput.”

— Dar știi ce cred eu? întrebă ea brusc.

— Nu prea.

Până atunci, conversația aproape mă deprimase.

— Cred că toate astea erau cumva în planul lui Dumnezeu. Care crezi tu că este mesajul?

„A început”, mi-am spus.

Mă îndoiesc că seara ar fi putut fi mai nefastă, în caz că doriți să știți adevărul. Cei mai mulți dintre prietenii mei au păstrat distanța și, ca să începem cu începutul, Jamie nu avea mulți prieteni, așa că am petrecut cea mai mare parte din timp singuri. Ba și mai rău, s-a dovedit că prezența mea nici nu mai era măcar solicitată. Ei schimbaseră regula din cauză că, evident, Carey nu reușise să-și găsească o parteneră, așa că treaba asta m-a adus într-o stare jalnică îndată ce am aflat ce se întâmplase. Dar, din pricina celor spuse de tatăl ei, nu puteam să o duc acasă mai devreme,

nu? Și mai mult decât atât, ea se distra de-adevăratelea, și chiar am putut vedea acest lucru. I-au plăcut decorațiunile la care dădusem și eu o mână de ajutor, îi plăcea muzica și tot ce avea legătură cu balul. A continuat să-mi spună cât de minunat era totul și m-a întrebat dacă aș putea să o ajut să decoreze biserica într-o bună zi pentru una dintre întrunirile lor. Am mormăit într-un fel că ar fi bine să mă sune și chiar dacă am spus-o fără nicio tragere de inimă, Jamie mi-a mulțumit pentru amabilitate. Ca să fiu cinstit, după o oră eram deprimat, cu toate că Jamie nu părea să observe.

Jamie trebuia să fie acasă la ora unsprezece, cu o oră mai înainte de terminarea balului, ceea ce-mi ușura situația. Îndată ce a început muzica, am atacat podiumul și s-a dovedit a fi o dansatoare destul de bună, având în vedere că se afla la primul ei bal. S-a lăsat condusă foarte bine preț de câteva melodii și după asta ne-am îndreptat spre mese și am încercat ceva asemănător unei conversații obișnuite. Desigur, ea folosea cuvinte precum „credință” și „bucurie” și chiar „mântuire”, și a discutat despre ajutorul oferit orfanilor și despre recuperarea creaturilor de pe șosea, dar era așa de fericită, că era greu să rămâi abătut mult timp.

Așadar, la început, lucrurile nu au mers prea grozav dar, de fapt, nici mai rău decât mă așteptasem. Asta până când și-au făcut apariția Lew cu Angela, când totul a devenit cu adevărat dezagrabil.

Lew și Angela au sosit la câteva minute după noi. El purta tricoul acela idiot, cu pachetul de Camel băgat în mânecă, și era dat cu o tonă de gel pe păr. Angela se atârnamea cu totul de el chiar de la începutul balului, și nu trebuia să fii un geniu să înțelegi că ea mai băuse câteva pahare înainte de a ajunge acolo. Rochia ei era într-adevăr orbitoare – mama ei lucra la un salon și era la curent cu ultima modă – și am observat că dobândise obiceiul acela de „doamnă”, de a mesteca gumă. Muncea serios la guma aceea mestecând-o aproape ca o vacă preocupată să rumege iarba.

În sfârșit, dragul de Lew a adăugat alcool în bolul cu punci și câteva persoane au început să se pilească. Până când au descoperit profesorii, mare parte din punci se dusesse deja, și

oamenii căpătaseră expresia aceea sticloasă în ochi. Când am văzut-o pe Angela cum pune mâna pe al doilea pahar cu puncti, am știut că trebuia să nu o pierd din ochi. Chiar dacă se descotorosise de mine, nu doream să i se întâmple ceva rău. Era prima fată pe care o sărutasem pe gură și, cu toate că prima dată când am încercat, dinții ne-au zăngănit atât de tare, încât am văzut stele verzi și a trebuit să iau aspirină când am ajuns acasă, mai nutream încă sentimente față de ea.

Așadar, stăteam cu Jamie, ascultând-o absent în timp ce mi vorbea despre minunile de la Școala de Duminică și, cu coada ochiului, urmărind-o pe Angela, când Lew mă surprinse uitându-mă la ea. Într-o mișcare frenetică, o înhăță pe Angela de mijloc și o trase spre masă aruncându-mi una dintre acele priviri gen: „Nu-i de nasul tău, ai grijă!” Sunt sigur că știți despre ce vorbesc.

— Te holbezi la fata mea? întrebă el, deja agitându-se.

— Nu.

— Îhî, se uita, zise Angela, pronunțând oarecum neclar cuvintele. Se holba drept la mine. Țasta este fostul meu prieten, cel despre care ți-am povestit.

Ochii lui Lew se îngustară precum ai lui Hegbert. Cred că persoana mea avea efectul acela asupra multora.

— Deci tu ești ăla, zise el pe un ton batjocoritor.

Ei, acum, eu nu sunt cine știe ce bătăuș. Singura bătaie adevărată în care m-am implicat vreodată a fost în clasa a treia și pot să spun că am pierdut-o, de vreme ce am început să plâng, chiar înainte ca individul să-mi tragă un pumn. De regulă, nu prea aveam probleme și mă feream de asemenea treburi datorită firii mele liniștite și, în plus, nimeni nu îmi făcea necazuri când Eric se afla prin preajmă. Dar Eric era plecat cu Margaret pe undeva, probabil prin spatele peluzelor.

— Nu mă holbam, am zis eu în sfârșit, și nu știu ce ți-a spus ea, dar mă îndoiesc că ți-a spus adevărul.

— O faci pe Angela mincinoasă? zise el pe un ton batjocoritor, îngustându-și ochii.

Hopa.

Cred că m-ar fi lovit pe loc, dar Jamie interveni pe neașteptate.

— Nu te cunosc cumva? zise ea cu voioșie uitându-se drept spre el. Uneori, Jamie părea că uită de situațiile care se petreceau chiar în fața ei. Stai – da, știu. Lucrezi în garajul din centru. Numele tatălui tău e Joe, iar bunica ta locuiește pe Foster Road, pe lângă pasajul de cale ferată.

O expresie de confuzie se așternu pe chipul lui Lew de parcă se străduia să recompună un puzzle cu prea multe piese.

— Cum de știi toate astea? Ce face ăsta, îți povestește despre mine?

— Nu, zise Jamie, nu fi prostuț. Râse pentru sine. Doar Jamie putea găsi ceva de râs într-un asemenea moment. Te-am văzut într-o fotografie din casa bunicii tale. Într-o zi am trecut prin apropiere, iar ea avea nevoie de ajutor să ducă în casă niște articole de băcănie. Fotografia ta era pe polița căminului.

Lew se uită la Jamie de parcă îi crescuseră tulpini de porumb din urechi.

Între timp, Jamie începu să-și facă vânt cu mâna.

— Tocmai ne trăgeam sufletul după dans. De-atâta zbunguială mi s-a făcut cald. Nu vreți să veniți lângă noi? Uite, avem două scaune libere. Mi-ar plăcea să aflu ce mai face bunica ta.

Jamie se arată atât de bucuroasă, încât Lew nu știu ce să facă. Spre deosebire de noi toți ceilalți, care eram obișnuiți cu astfel de comportament, el nu mai dăduse niciodată peste cineva ca Jamie. Rămase pe loc un minut sau două încercând să se hotărăscă dacă ar fi cazul să-l lovească pe tipul cu fata care o ajutase pe bunică-sa. Dacă sunteți nedumeriți, imaginați-vă care era efectul asupra creierului afumat al lui Lew.

În cele din urmă, se eschivă fără să riposteze și o luă pe Angela cu el. Probabil că, oricum, Angela uitase cum începuse toată treaba datorită cantității de punch pe care o băuse. L-am urmărit cu privirea împreună cu Jamie în timp ce pleca și, când s-a aflat suficient de departe, am răsuflet

ușurat. Nici măcar nu-mi dădusem seama că îmi ținusem respirația.

— Mulțumesc, am zis eu mormăind ca un prost, realizând că Jamie – da, Jamie! – a fost cea care m-a salvat de o chelfăneală zdravănă.

Jamie mă privi într-un mod ciudat.

— Pentru ce? întrebă ea.

Dar pentru că nu m-am grăbit să-i dau explicații, reveni imediat la discuția despre Școala de Duminică de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar de data asta totuși m-am pomenit ascultând-o, cel puțin cu una din urechi. Măcar atât puteam să fac și eu.

Până la urmă, s-a dovedit a nu fi fost ultima oară când am avut de-a face cu Lew și Angela în seara aceea. Cele două pahare cu puncte o dăduseră gata pe Angela, așa că a vomat peste tot în toaleta doamnelor. Lew, de grozav ce era, și-a luat tălpășița când a aflat de greața ei, furișându-se afară și aceea a fost ultima ocazie în care l-am văzut. Întâmplarea a făcut ca Jamie să o descopere pe Angela în baie, și era evident că Angela nu se simțea prea bine. Singura alternativă era să o aranjăm și să o ducem acasă înainte ca profesorii să afle ce i se întâmplase. Pe vremea aceea, să te îmbeți era ceva foarte grav și, dacă ar fi fost prinsă, ar fi putut fi eliminată sau poate chiar dată afară din liceu.

Jamie nu dorea să se întâmple un asemenea lucru mai mult decât doream eu, deși aș fi gândit altfel dacă m-ați fi întrebat mai înainte, dat fiind că Angela era minoră și încălcase legea. Pe lângă acestea, încălcase și una dintre regulile de comportare decentă ale lui Hegbert. Pastorul dezaproba infracțiunea și beția, și, cu toate că nu-l făceau să reacționeze la fel de vehement precum preacurvia, știam cu toții că era extrem de serios, așa că am presupus că și Jamie gândea la fel. Și poate că așa era, dar e posibil ca instinctul ei de persoană care dă întotdeauna ajutor să fi fost mai puternic. Probabil că se uitase la Angela și îi venise în minte ideea de „creatură rănită” și, imediat, preluase controlul situației. Am luat-o la fugă și l-am localizat pe Eric în spatele peluzelor, iar el a acceptat să rămână de pază la ușa băii cât

eu și Jamie am intrat să facem curat. Angela făcuse o mizerie de necrezut. Vomase peste tot, mai puțin pe toaletă. Pe pereți, pe podea, pe chiuvete – chiar și pe tavan, deși vă rog să nu mă întrebați cum reușise. Așadar, iată-mă, stând în patru labe și curățând voma la bal în cel mai grozav costum albastru pe care-l aveam, adică făcând exact ceea ce din capul locului dorisem să evit. Și Jamie, prietena mea, făcea exact același lucru.

Undeva în depărtare, auzeam efectiv râsul chițăit și nebunesc al lui Carey.

În final, am plecat pe furiș pe ușa din spate a sălii de gimnastică în timp ce o țineam pe Angela ferm, încadrând-o pe ambele părți. Ea continua să întrebe unde era Lew, dar Jamie îi spuse să nu își facă griji. Avea un mod liniștitor de a discuta cu Angela, deși Angela era atât de beată încât mă îndoiesc că știa măcar cu cine vorbea. Am așezat-o pe Angela pe locul din spate, unde leșină aproape imediat, dar nu înainte de a mai voma o dată pe podeaua mașinii. Mirosul deveni atât de insuportabil, încât am fost obligați să deschidem geamurile ca să nu ne sufocăm, iar drumul spre casa Angelei ni se păru extrem de lung. La ușă, răspunse mama ei care, aruncând o privire spre fiica sa, o luă înăuntru fără nicio vorbă de mulțumire. Cred că fusese stânjenită și, oricum, nici noi nu aveam prea multe să-i spunem. Situația nu mai avea nevoie de comentarii.

Când am lăsat-o pe Angela era unsprezece fără un sfert, așa că am pornit direct spre casa lui Jamie. Când am ajuns, eram foarte îngrijorat de cum arăta și mirosea Jamie, așa că am rostit în gând o rugăciune sperând ca Hegbert să nu fie treaz. Nu voiam să fiu obligat să-i explic ce se întâmplase. Probabil că pe Jamie ar asculta-o, dacă i-ar povesti ea, dar aveam senzația că, oricum, el ar fi găsit un motiv să mă învinuiască.

Am condus-o până la ușă și am rămas amândoi sub lumina din verandă. Jamie își încrucișă brațele și zâmbi puțin arătând exact ca și cum s-ar fi întors dintr-o plimbare de seară în care contemplantă frumusețea universului.

— Te rog, nu-i povesti tatălui tău ce s-a întâmplat, am

spus eu.

— Nu-i voi povesti, spuse ea. Continuă să zâmbească până când, în sfârșit, se întoarse spre mine. M-am distrat în seara asta. Mulțumesc că m-ai dus la bal.

Iată că, acoperită de vomă, îmi mulțumea, pur și simplu, pentru seara petrecută împreună. Uneori, Jamie Sullivan era cu adevărat în stare să înnebunească un băiat.

CAPITOLUL 4

În următoarele două săptămâni de după bal, viața mea reveni aproape la normal. Tatăl meu se întoarse la Washington D.C., ceea ce făcu ca lucrurile să devină mult mai distractive acasă, în primul rând pentru că puteam să mă furișez din nou pe fereastră și să mă îndrept spre cimitir pentru incursiunile mele nocturne. Nu știu de ce ne atrăgea atât de mult cimitirul. Poate că avea vreo legătură cu pietrele funerare, de vreme ce era destul de confortabil să stai pe ele.

De obicei, ne așezam într-un loc unde, în urmă cu o sută de ani, fusese îngropată familia Preston. Acolo se aflau opt pietre funerare, toate aranjate într-un cerc, astfel că ne era ușor să aruncăm alunele de la unul la celălalt. Odată, eu cu prietenii mei am hotărât să aflăm tot ce se putea despre familia Preston, așa că ne-am dus la bibliotecă să vedem dacă exista vreun document. Cu alte cuvinte, dacă tot stai pe piatra funerară a cuiva, măcar să știi și ceva despre el, nu-i așa?

Am constatat că nu erau prea multe informații legate de familie în documentele istorice, dar tot am găsit un amănunt interesant. Henry Preston, tatăl, fusese un chereștegiu cu un singur braț, fie că vă vine sau nu să credeți. Ne-am închipuit că putea reteza un copac la fel de repede ca o persoană normală. Imaginea unui chereștegiu cu un singur braț este destul de obsedantă, așa că am discutat foarte mult despre el. Ne-am întrebat ce mai putea face cu un singur braț și am pierdut multe ore discutând cât de rapid putea arunca o minge de baseball sau dacă era sau nu în stare să traverseze înot canalul navigabil. Conversațiile noastre nu erau tocmai pretențioase, recunosc, dar ne făceau plăcere.

În sfârșit, într-o sâmbătă seara, eu și Eric ne aflam acolo cu încă niște prieteni, mâncând alune și discutând despre Henry Preston, când, pe neașteptate, Eric mă întrebă cum a decurs „întâlnirea” mea cu Jamie Sullivan. Nu mă văzusem cu el de la bal, pentru că sezonul de fotbal se afla deja în perioada meciurilor de baraj și, în ultimele weekenduri, Eric

fusesse plecat din oraș cu echipa.

— A fost foarte bine, am spus eu ridicând din umeri, făcând tot posibilul să par impasibil.

Eric, jucăuș, mă înghionti cu cotul în coaste și eu am protestat. Cântărea mai mult cu cel puțin paisprezece kilograme decât mine.

— Ai sărutat-o de rămas-bun?

— Nu.

Luă o înghițitură serioasă din cutia de Budweiser în timp ce am răspuns. Nu știu cum o făcea, dar Eric nu avusese niciodată probleme să cumpere bere, ceea ce mi se părea ciudat, pentru că toată lumea din oraș îi știa vârsta.

Își șterse buzele cu dosul mâinii aruncându-mi o privire piezișă.

— M-aș fi gândit că, după ce te-a ajutat să faci curățenie în baie, cel puțin o s-o săruți de rămas-bun.

— Mă rog, n-am sărutat-o.

— Dar măcar ai încercat?

— Nu.

— De ce nu?

— Nu e genul ăla de fată, am spus eu și, chiar dacă știam cu toții că era adevărat, tot a sunat ca și cum i-aș fi luat apărarea.

Eric se prindea de chestiile astea ca o lipitoare.

— Cred că o placi, spuse el.

— Ești tâmpit, am răspuns eu și el mă lovi în spate suficient de tare ca să-mi oprească respirația.

Când îmi pierdeam vremea cu Eric, a doua zi aveam de obicei câteva vânătăi.

— Da, s-ar putea să fiu tâmpit, spuse el făcându-mi cu ochiul, dar tu ești cel care s-a îndrăgostit brusc de Jamie Sullivan.

Mi-am dat seama că atingeam o chestiune delicată.

— M-am folosit de ea să o impresionez pe Margaret, am spus eu. Și cu toate biletele de dragoste pe care mi le trimite în ultima vreme, cred că trebuie să fi funcționat.

Eric râse zgomotos lovindu-mă din nou în spate.

— Tu și Margaret – hai că *asta*-i chiar amuzant...

Am știut că tocmai evitasem o situație extrem de neplăcută, așa că am respirat ușurat în vreme ce conversația trecu rapid spre un alt subiect. Am intervenit când și când, dar, de fapt, nu ascultam ce spuneau prietenii mei. Dimpotrivă, am continuat să ascult vocea aceea plâpândă din mine care mă făcea să mă îndoiesc de ceea ce spusese Eric.

Jamie era probabil cea mai grozavă fată cu care m-aș fi putut întâlni în noaptea aceea, mai ales ținând seama de modul în care se sfârșise. Nu multe fete – la naiba, nu multe persoane, și cu asta basta – ar fi făcut ceea ce făcuse ea. În același timp, nu mai vorbisem cu ea de la bal și de-abia dacă schimbasem câteva cuvinte cu ea când am întâlnit-o la ora de dramă. În fond, dacă mi-ar fi dragă, mi-am spus eu, aș fi dorit să stau de vorbă cu ea. Dacă mi-ar fi dragă, m-aș fi oferit să o duc acasă. Dacă mi-ar fi dragă, aș fi dorit să o duc la Cecil's Diner pentru un coș cu turte de mălai și o Cola. Dar nu dorisem să fac niciuna din chestiile astea. Categorie, nu dorisem. În mintea mea, îmi ispășisem penitența.

A doua zi, duminică, mă aflu în camera mea și lucrez la chestionarul de înscriere pentru UNC. În afară de copiile de la liceu și alte informații personale, mi se cereau cinci eseuri. „Dacă ai avea posibilitatea să întâlnești o personalitate din istorie, cine ar fi personalitatea aceea și de ce? Cine sau ce te-a influențat cel mai mult în viață și motivează alegerea. Ce cauți la modelul tău în viață și pentru ce?” întrebările erau destul de predictibile – profesorul nostru de engleză ne explicase ce se dorea de la noi –, iar eu deja scrisesem câteva variante în clasă ca teme.

Engleza era probabil obiectul meu forte. Din prima zi de școală nu primisem decât calificativul A și eram bucuros că, pentru completarea chestionarului de înscriere, se pune accentul pe modul de a scrie. Dacă accentul s-ar fi pus pe matematică, probabil aș fi dat de bucluc, mai ales dacă ar cuprinde acele probleme de algebră care vorbeau despre două trenuri care plecau la o oră distanță unul de celălalt și care o luau în direcții opuse cu cincizeci de kilometri la oră. Nu că nu eram bun la matematică – de obicei, scoteam cel

puțin un C –, dar nu aveam o înclinație naturală spre asta.

În orice caz, când a sunat telefonul, tocmai redactam unul dintre eseuri. Singurul telefon din casă se afla în bucătărie, așa că a trebuit să alerg jos să pun mâna pe receptor. Respiram atât de zgomotos, că n-am reușit să-mi dau seama a cui voce era, deși mi s-a părut că ar fi Angela. Am zâmbit. Chiar dacă vomitase peste tot și fusesem obligat să curăț, era totuși destul de amuzant să fie prin preajmă majoritatea timpului. Și rochia ei arătase cu adevărat grozav, cel puțin la începutul balului. Am considerat că probabil mă suna să-mi mulțumească sau chiar să ne întâlnim pentru un grătar și niște turte de mălai.

— Landon?

— O, salut, am spus eu pe un ton indiferent, ce se întâmplă?

La celălalt capăt al firului urmă o scurtă pauză.

— Ce mai faci?

Atunci, mi-am dat brusc seama că nu vorbeam cu Angela. La telefon era Jamie, așa că aproape am scăpat din mână receptorul. Nu pot spune că eram fericit și, pentru o clipă, m-am întrebant cine îi dăduse numărul meu înainte de a realiza că probabil se afla în documentele de la biserică.

— Landon?

— Bine, mi-a ieșit, în sfârșit, din gură, încă șocat.

— Ești ocupat? întrebă ea.

— Cam așa ceva.

— O... înțeleg... spuse ea lăsând propoziția neterminată.

Făcu din nou o pauză.

— De ce mă suni? am întrebant eu.

Trecură câteva secunde înainte să rostească cuvintele.

— Păi... doream să știu dacă n-ai vrea să faci o vizită puțin mai târziu, în această după-amiază?

— Să fac o vizită?

— Da. Să vii acasă la mine.

— Acasă la tine?

Nici măcar nu încercasem să ascund surpriza din ce în ce mai mare din vocea mea. Jamie o ignoră și continuă:

— Vreau să discut ceva cu tine. Nu te-aș ruga, dacă nu ar

fi ceva important.

— Nu poți să-mi spui pur și simplu la telefon?

— Prefer să nu.

— Voi lucra toată după-amiaza la eseurile pentru formularul de înscriere la facultate, am spus încercând să mă eschivez.

— A... bine... cum am spus, este important, dar cred că pot discuta cu tine luni la școală...

Cu asta, mi-am dat brusc seama că nu avea de gând să mă scape din încurcătură și că vom încheia discuția într-un fel sau altul. Dintr-odată, creierul meu dădu un clic prin scenariu în vreme ce încercam să mă gândesc pe care ar trebui să-l pun în aplicare – să discut cu ea într-un loc unde prietenii mei ne puteau vedea sau să discut acasă la ea. Cu toate că niciuna din variante nu era prea grozavă, exista ceva care îmi amintea că ea mă ajutase atunci când avusesem cu adevărat nevoie, așa că aș putea, cel puțin, să ascult ce avea de spus. E posibil să fiu iresponsabil, dar sunt un iresponsabil *drăguț*, dacă pot spune așa.

Fără îndoială, asta nu însemna că toți ceilalți trebuiau să cunoască problema.

— Nu, am spus eu, astăzi e perfect...

Am aranjat să ne întâlnim la ora cinci, așa că restul după-amiezii a trecut greu la fel ca picăturile de apă din tortura chinezească. Am plecat de acasă cu douăzeci de minute mai devreme, ca să am timp suficient să ajung la Jamie. Casa mea era așezată lângă zona de coastă, în partea istorică a orașului, puțin mai jos de locul unde trăise Barbă Neagră, și dădea spre canalul navigabil. Jamie locuia în cealaltă parte a orașului, dincolo de șinele de cale ferată, așa că îmi erau necesare aproape douăzeci de minute să ajung.

Eram în noiembrie și căldura, în sfârșit, se potolise. Singurul lucru care îmi plăcea cu adevărat în Beaufort era faptul că primăverile și toamnele păreau să nu se sfârșească niciodată. Putea să se încălzească vara sau să ningă o dată la șase ani și putea exista un interval scurt cu vreme rece care ținea cam o săptămână în ianuarie, dar în cea mai mare parte a timpului, iarna, nu aveai nevoie decât de o jachetă

subțire. Ziua aceea era perfectă – aproape douăzeci de grade, fără niciun nor pe cer.

Am ajuns la Jamie la ora stabilită și am bătut la ușă. Jamie o deschise și o privire rapidă prin interior îmi dovedi că Hegbert nu se afla prin preajmă. Nu era suficient de cald pentru un ceai sau o limonadă, așa că ne-am așezat din nou pe scaunele de pe verandă, fără niciun fel de băutură. Soarele își începea declinul pe cer, iar pe stradă nu trecea nimeni. Nu mai trebuia să-mi mut scaunul. Nu fusese mișcat de când fusesem acolo ultima oară.

— Mulțumesc că ai venit, Landon, spuse ea. Știu că ești ocupat, dar apreciez că ți-ai făcut timp să vii.

— Așadar, ce este așa de important? am întrebat eu, dorind să o termin astfel cât mai repede posibil.

Pentru prima oară de când o cunoșteam, Jamie părea într-adevăr agitată în timp ce stătea alături de mine. Își frământa mâinile fără oprire.

— Am vrut să-ți cer o favoare, spuse ea cu seriozitate în glas.

— O favoare?

Dădu din cap aprobator.

La început, m-am gândit că avea de gând să mă roage să o ajut să decoreze biserica, așa cum pomenise la bal, sau poate că avea nevoie de mine ca să duc niște lucruri orfanilor cu mașina mamei mele. Jamie nu avea permis de conducere, iar Hegbert avea nevoie de mașină, pentru că mereu era o înmormântare sau un alt eveniment la care trebuia să meargă. Dar dură câteva secunde ca Jamie să vorbească.

Oftă frământându-și din nou mâinile.

— Aș vrea să te întreb dacă n-ai vrea să joci rolul lui Tom Thornton în piesa de la școală, spuse ea.

Tom Thornton, cum v-am mai spus, era bărbatul care căuta cutia muzicală pentru fiica sa, cel care se întâlnește cu îngerul, în afară de înger, era de departe rolul cel mai important.

— Mă rog... nu știu, am spus eu confuz. Am crezut că Eddie Jones urma să fie Tom. Așa ne-a spus domnișoara Garber.

Eddie Jones semăna mult cu Carey Dennison. Era realmente piele și os, cu fața plină de coșuri și, de obicei, când vorbea cu tine, își ținea ochii închiși pe jumătate. Avea un tic nervos și nu putea decât să-și închidă ochii pe jumătate ori de câte ori devenea agitat ceea ce, în mod practic, se întâmpla mai tot timpul. Probabil și-ar împoșca replicile ca un orb suferind de o psihoză, dacă l-ai pune în fața unei mulțimi. Și, colac peste pupăză, mai era și bâlăbăit, așa că îi trebuia mult timp să spună ceva cât de cât. Domnișoara Garber îi dăduse rolul pentru că fusese singurul care se oferise să îl joace, dar chiar și atunci fusese clar că nu era prea încântată. Profesorii erau și ei ființe umane, dar ea nu prea avusese altă soluție de vreme ce nimeni altcineva nu se oferise.

— Domnișoara Garber nu a spus chiar așa, ci a spus că Eddie ar putea primi rolul, dacă nimeni altcineva nu ar da o probă.

— Nu poate altcineva să-l joace?

Dar, de fapt, nu exista altcineva și știam asta foarte bine. În anul acela, din cauza pretenției lui Hegbert ca numai elevii din ultimul an să joace, piesa era în impas. În liceu, erau cam cincizeci de băieți în ultimul an, din care douăzeci și doi erau în echipa de fotbal și cum echipa se afla încă în cursa pentru titlu, niciunul dintre ei nu avea timp să meargă la repetiții. Din cei treizeci sau câți or fi rămas, mai mult de jumătate erau în orchestră și după ore repetau și ei. Un calcul rapid demonstrează că mai erau poate vreo doisprezece care ar fi putut să-l joace pe Tom.

Eu nu doream deloc rolul și nu numai pentru că ajunseseam să-mi dau seama că teatrul era, pur și simplu, cea mai plictisitoare chestie inventată vreodată. Treaba era că deja o dusesem pe Jamie la bal, și cu ea în rolul ingerului, nu puteam suporta gândul că trebuia să-mi petrec alături de ea toate după-amiezile în lunile care veneau. Faptul de a fi fost văzut cu ea o dată fusese îndeajuns de neplăcut... dar să fiu văzut cu ea în fiecare zi? Ce ar spune prietenii mei?

Dar se vedea că era important pentru ea. Simplul fapt că mă rugase o dovedea cât se poate de clar. Jamie nu ceruse

niciodată nimănui o favoare. Cred că în adâncul sufletului își imagina că nimeni nu avea să-i facă vreodată o favoare din cauza statutului ei. Faptul că-mi dădusem seama de asta mă întristă.

— Ce-ai spune de Jeff Bangert? El l-ar putea interpreta, am încercat eu.

Jamie clătină din cap.

— Nu poate. Tatăl său este bolnav și trebuie să muncească în magazin după orele de școală până când acesta se va pune pe picioare.

— Dar ce părere ai de Darren Woods?

— Și-a rupt brațul săptămâna trecută când a alunecat în barcă. Are brațul într-o eșarfă.

— Serios? N-am știut asta, am spus eu trăgând de timp, dar Jamie își dădu seama.

— Mă rog pentru asta, Landon, spuse ea cu simplitate și oftă pentru a doua oară. Aș vrea tare mult ca piesa asta să fie deosebită anul acesta, nu pentru mine, ci pentru tatăl meu. Vreau să fie cea mai bună piesă jucată vreodată. Știu cât de mult va însemna pentru el să mă vadă în rolul ingerului, pentru că piesa asta îi amintește de mama... Făcu o pauză adunându-și gândurile. Ar fi îngrozitor dacă piesa ar fi un eșec, mai ales pentru că sunt implicată.

Cum vocea îi devenea tot mai emoționată, se opri din nou înainte să continue.

— Știu că Eddie ar face tot ce i-ar sta în putință, sunt sigură de asta. Și chiar nu mă simt deloc stânjenită să joc cu el. De fapt, este o persoană foarte binevoitoare, dar mi-a spus că va mai reflecta. Uneori, cei de la școală pot fi foarte... foarte... nemiloși și nu vreau ca Eddie să fie jignit. Dar... Respiră adânc. Dar adevăratul motiv pentru care te rog este tatăl meu. Tata este un om foarte *cumsecade*, Landon. Dacă lumea va lua în râs omagiul adus mamei în timp ce eu voi juca rolul... atunci, asta îmi va zdrobi inima. Iar în ce mă privește pe mine și pe Eddie... știi ce s-ar spune.

Am dat din cap aprobator, cu buzele strânse, știind că puteam fi una dintre persoanele despre care vorbea. De fapt, deja eram. Jamie și Eddie, duetul dinamic, cum îi numisem

după ce domnișoara Garber anunțase că ei vor fi cei care vor interpreta rolurile. Tocmai faptul că eu eram cel care avusese inițiativa mă făcu să mă simt atât de oribil, încât aproape mi se făcu greață.

Jamie își îndreptă puțin spatele pe scaun și mă privi cu tristețe ca și cum ar fi înțeles că aveam de gând să refuz. Am bănuțit că nu știa cum mă simțeam. Continuă:

— Știu că provocările fac parte din planul lui Dumnezeu, dar nu vreau să cred că Dumnezeu este nemilos, mai ales față de cineva ca tatăl meu. Își dedică viața lui Dumnezeu și se dăruiește comunității. Și deja și-a pierdut soția și a trebuit să mă crească de unul singur. Iar eu îl iubesc foarte mult pentru asta...

Jamie se întoarse într-o parte, dar eu i-am putut vedea lacrimile din ochi. Era pentru prima oară că o vedeam plângând. Cred că, într-un fel, și mie îmi venea să plâng.

— Nu-ți cer să o faci pentru mine, spuse ea încet. Vorbesc foarte serios și, dacă vei refuza, voi continua să mă rog pentru tine. Promit. Dar dacă ai vrea să faci ceva bun pentru un om minunat care înseamnă atât de mult pentru mine... Vrei să te gândești la propunerea mea?

Ochii ei aveau aceeași expresie ca ai unui cocker spaniel care tocmai murdărise covorul. Am privit în jos.

— Nu trebuie să mă gândesc, am spus eu în sfârșit. Accept.

Categoric, nu aveam încotro, nu-i așa?

CAPITOLUL 5

A doua zi, am discutat cu domnișoara Garber, am făcut față probei și am primit rolul. Eddie, fiindcă veni vorba, nu a fost deloc supărat. De fapt, aș putea spune că s-a simțit ușurat de-a binelea. Când domnișoara Garber l-a întrebat dacă ar fi dispus să-mi cedeze rolul lui Tom Thornton, fața i s-a destins și unul din ochi i-a ieșit din orbită.

— D-d-da, a-a-absolut, a spus el bâlbâindu-se. Eu-eu-eu în-înțeleg.

De fapt, îi luă zece secunde să rostească cuvintele acelea.

Totuși, pentru generozitatea sa, domnișoara Garber îi oferii rolul vagabondului, iar noi am știut că se va descurca destul de bine. Vagabondul era complet mut, dar îngerul știa întotdeauna ceea ce gândea el. La un anumit moment din piesă, ea trebuie să-i spună vagabondului mut că Dumnezeu îl va ocroti mereu, pentru că Dumnezeu are grijă în special de cei săraci și de cei asupriți. Acela era unul dintre mesajele către public care îi fusese trimis din ceruri. Cum am spus mai devreme, Hegbert dorise să fie clar pentru toată lumea cine oferea izbăvire și mântuire, și nicidecum nu putea fi vorba de câteva duhuri lipsite de vlagă, apărute pe neașteptate de nicăieri.

Repetițiile au început după o săptămână și s-au ținut în clasă, pentru că Playhouse nu avea să-și deschidă ușile pentru noi până când nu aveam să scăpăm de toate „micile deficiențe” de interpretare. Prin mici deficiențe mă refer la tendința noastră de a lovi accidental elementele din decor. La prima reprezentare a piesei, în urmă cu vreo cincisprezece ani, decorurile fuseseră făcute de Toby Bush, un fel de hoinar priceput la toate care, în trecut, realizase câteva proiecte pentru Playhouse. Era socotit un hoinar priceput la toate pentru că bea bere tot timpul cât lucra, iar în jurul orei două dispărea de-a binelea. Cred că nu vedea bine pentru că, în mod accidental, își lovea degetele cu ciocanul cel puțin o dată pe zi. Ori de câte ori se întâmpla, arunca ciocanul și sărea încoace și încolo strângându-și degetele și blestemând

pe toată lumea de la mamă-sa până la dracu'. Când, în sfârșit, se calma, înainte de a se întoarce la lucru, mai bea o bere ca să-și domolească durerea. Încheieturile degetelor sale erau de mărimea nucilor, permanent umflate din cauza loviturilor, așa că nimeni nu era dispus să-l angajeze cu contract pe o perioadă nedeterminată. Singurul motiv pentru care Hegbert îl angajase a fost faptul că era de departe cel mai ieftin meșter din oraș.

Dar Hegbert nu îngăduia beția și blestemele, așa că Toby nu prea putea să muncească într-un mediu atât de sever. Drept urmare, lucrarea a fost cam șubredă, deși nu s-a observat imediat. După câțiva ani, elementele de decor au început să se dezmembreze, așa că Hegbert a luat asupra sa sarcina de a face reparațiile necesare. Dar, deși Hegbert se pricepea să bată cu pumnul în Biblie, nu prea se pricepea să bată cuie, așa că decorurile se încovoiaseră, cuiele ruginite se proiectaseră în afară străpungând placajul în atât de multe locuri, încât trebuia să fim atenți pe unde mergeam. Dacă le loveam fără să vrem, fie ne tăiam, fie decorurile se răsturnau zgâriind toată suprafața scenei. După doi ani scena de la Playhouse a trebuit să fie lustruită din nou și, cu toate că cei de acolo nu puteau chiar să-și închidă ușile pentru Hegbert, au făcut un târg cu el ca să fie mai atent pe viitor. Asta însemna că noi eram obligați să repetăm în clasă până când aveam să rezolvăm „micile deficiențe”.

Din fericire, Hegbert nu s-a implicat în producția efectivă a piesei din cauza îndatoririlor de pastor. Sarcina a picat pe umerii domnișoarei Garber, care ne-a îndemnat să memorăm replicile cât mai repede posibil. Nu aveam timpul necesar care se acorda de regulă repetițiilor, pentru că Ziua Recunoștinței cădea în ultima zi din noiembrie, iar Hegbert nu dorea ca piesa să fie prezentată prea aproape de Crăciun, pentru a nu stânjeni „semnificația ei adevărată”. Astfel, aveam la dispoziție doar trei săptămâni ca să repetăm piesa așa cum trebuie, adică aproape cu o săptămână mai puțin decât de obicei.

Repetițiile au început la ora trei și, chiar din prima zi, Jamie știa toate replicile, ceea ce nu era deloc surprinzător.

Surprinzător era faptul că știa și toate replicile mele precum și ale tuturor celorlalți. Noi citeam o scenă, ea o interpreta fără script, iar eu priveam în jos la un morman de pagini încercând să pricep care ar trebui să fie următoarea mea replică și, ori de câte ori îmi ridicam ochii, ea avea acea înfățișare cu adevărat strălucitoare de parcă aștepta o revelație divină. Nu știam decât rolul vagabondului mut, cel puțin în acea primă zi, și, dintr-odată, l-am invidiat pe Eddie, măcar din acel punct de vedere. Avea să fie mult de lucru, adică nu tocmai ce sperasem eu când mă înscrisesem la cursul de dramă.

Până în a doua zi de repetiții, sentimentele mele nobile legate de ideea de a interpreta rolul din piesă dispăruseră. Chiar dacă știam că făceam „lucrul potrivit”, prietenii mei nu m-au înțeles deloc, așa că, atunci când au aflat, au început să mă scoată din sărite.

— Ce rol joci? întrebă Eric. Joci cu Jamie Sullivan? Ești nebun sau, pur și simplu, tâmpit?

I-am îndrugat cum că am avut un motiv întemeiat, dar el nu a mai continuat conversația, în schimb le-a spus tuturor că eram nebun după Jamie. Am negat, bineînțeles, ceea ce i-a făcut să presupună că era adevărat, așa că au râs și mai zgomotos și au împrăștiat zvonul mai departe. Vorbele pe seama mea au continuat să devină și mai fanteziste, încât la ora prânzului, am aflat de la Sally că mă gândeam să mă logodesc. De fapt, cred că Sally era invidioasă pe toată situația. Fusese nebună după mine ani în șir și sentimentul ar fi putut fi reciproc dacă ea n-ar fi avut un ochi de sticlă, un amănunt pe care, pur și simplu, nu l-am putut ignora. Ochiul ei bolnav îmi amintea de o chestie pe care o vedeai îndesată în capul unei bufnițe împăiate dintr-un magazin de suvenire de prost gust și, ca să fiu sincer, mă băga oarecum în sperieți.

Cred că acela a fost momentul când am început să o detest pe Jamie din nou. Știu că nu era vina ei, dar eu eram cel care primeam împunsăturile pentru Hegbert, care nu ieșise afară în noaptea balului ca să mă facă să mă simt bine-venit. În următoarele zile, am început să rostesc replicile

bâlbâindu-mă, nici măcar nu încercam să le învăț, așa că, din când în când, spuneam o glumă sau două de care râdeau toți, în afară de Jamie și de domnișoara Garber. După repetiții, mă îndreptam către casă să uit de piesă, așa că nici măcar nu-mi băteam capul să învăț scriptul. Dimpotrivă, glumeam cu prietenii mei despre lucrurile nefirești pe care le făcea Jamie și spuneam minciuni despre modul cum domnișoara Garber mă băgase cu forța în toată afacerea.

Totuși, Jamie nu avea de gând să mă ierte așa de ușor. Nu, ea m-a atins la punctul sensibil, acolo unde doare cel mai tare.

Cam la o săptămână după ce începuseră repetițiile, în sâmbăta care urma după al treilea meci succesiv din campionatul de fotbal, am ieșit cu Eric. Ne pierdeam vremea în zona de coastă, prin fața localului Cecil's Diner, unde mâncam turte de mălai și ne uitam după cei care se plimbau cu mașinile, când am zărit-o pe Jamie mergând pe stradă. Era totuși la o anumită distanță depărtare, întorcându-și capul dintr-o parte în alta, și purta din nou puloverul acela maro vechi și, într-o mână, avea Biblia. Cred că era cam ora nouă, ceea ce însemna o oră târzie pentru ea, așa că mi s-a părut foarte ciudat să o văd în partea aceea a orașului. M-am întors cu spatele spre ea și mi-am ridicat gulerul de la jachetă, dar chiar și Margaret – care avea budincă de banane în loc de creier – era suficient de deșteaptă să înțeleagă pe cine căuta Jamie.

— Landon, iat-o pe prietena ta.

— Nu este prietena mea, am spus eu. Nu am prietenă.

— Atunci, logodnica ta.

Cred că și ea vorbise cu Sally.

— Nu sunt logodit, am spus. Încetează.

Am aruncat o privire peste umăr să văd dacă mă localizase, și am dedus că mă văzuse. Se îndrepta spre noi. M-am făcut că nu observ.

— Uite că vine, spuse Margaret și chicoti.

— Știu, am spus.

Peste douăzeci de secunde, Margaret repetă.

— Și chiar vine.

V-am spus că era rapidă.

— Știu, am spus scrâșnind din dinți.

Dacă Margaret n-ar fi avut picioarele alea, te-ar fi scos din minți aproape la fel ca Jamie.

Am aruncat din nou o privire și, de data asta, Jamie își dădu seama că o văzusem și zâmbi făcându-mi semn cu mâna. M-am întors într-o parte și, o clipă mai târziu, Jamie stătea exact lângă mine.

— Bună, Landon, îmi spuse ea fără să ia în seamă lipsa mea de politețe. Bună, Eric, Margaret...

Făcu un ocol grupului. Toată lumea mormăi un fel de „salut” și toți încercară să nu se holbeze la Biblie.

Eric ținea în mână o bere, așa că o ascunse la spate. Jamie ar fi în stare să-l facă chiar și pe Eric să se simtă vinovat, dacă s-ar afla suficient de aproape de el. Cândva fuseseră vecini, așa că Eric fusese ținta prelegerilor ei. Pe la spate o numea „Doamna Salvării” în legătură evidentă cu Armata Salvării. „Ar putea fi general de brigadă”, îi plăcea să spună. Dar când se afla chiar în fața lui, era o altă poveste. În mintea lui, Jamie era în mare amicitie cu Dumnezeu, așa că nu dorea să nu se aibă bine cu ea.

— Ce mai faci, Eric? Nu te-am prea văzut în ultima vreme.

I se adresă de parcă vorbise cu el în tot acest timp.

Eric se mută de pe un picior pe altul și își privi pantofii, mizând cât mai convingător pe mina aceea vinovată.

— Păi, în ultima vreme, nu prea am fost pe la biserică, spuse el.

Jamie zâmbi cu zâmbetul acela strălucitor.

— Cred că nu e nicio problemă atâta timp cât nu devine un obicei.

— Nu o să devină.

Situația lui Eric, atunci când se afla alături de Jamie, m-a făcut să-mi amintesc de confesiune – momentul acela când catolicii stau în spatele unei plase metalice și povestesc preotului despre păcatele lor. O clipă, am crezut că avea de gând să-i spună „doamnă”.

— Vrei o bere? întrebă Margaret.

Cred că se străduia să fie amuzantă, dar nimeni nu a râs.

Jamie își puse mâna pe păr trăgându-și încet cocul.

— O... nu, chiar nu... mulțumesc.

Se uită direct la mine cu o licărire foarte suavă, așa că imediat am știut că dădusem de belea. Mi-am imaginat că avea de gând să mă invite mai într-o parte, ceea ce sincer am considerat că s-ar dovedi mai potrivit, dar socotesc că nu era în planurile ei.

— Te-ai descurcat foarte bine săptămâna asta la repetiții, îmi spuse ea. Știu că ai o mulțime de replici de învățat, dar sunt sigură că o să le înveți pe toate foarte curând. Dar am vrut să-ți mulțumesc că te-ai oferit în mod voluntar. Ești un adevărat gentleman.

— Mulțumesc, am spus cu un nod mic în stomac.

Am încercat să rămân calm, dar toți prietenii mei se uitau la mine, întrebându-se brusc dacă nu cumva îi minșisem când le spuseseam că domnișoara Garber mă obligase să joc. Am sperat că le scăpase.

— Prietenii tăi ar trebui să fie mândri de tine, adăugă Jamie aruncând ideea aceea în final.

— A, dar suntem mândri, se repezi Eric să spună. Foarte mândri. Este un băiat bun, Landon ăsta, atât din cauza voluntariatului său, cât și a celorlalte chestii.

„Ah, nu.”

Jamie îi zâmbi, apoi se întoarse din nou veselă spre mine.

— Am vrut să-ți mai spun că, dacă ai nevoie de ajutor, poți să-mi faci o vizită oricând. Putem sta pe verandă cum am mai făcut-o și, dacă va fi cazul, repetăm replicile tale.

L-am văzut pe Eric rostind cuvintele „cum am mai făcut-o” către Margaret. Treaba nu mergea bine deloc. Nodul din stomacul meu se făcuse la fel de mare ca bila de bowling a lui Paul Bunyan.

— E în regulă, am mormăit eu întrebându-mă cum puteam să ies din situația aceea. Le pot învăța acasă.

— Uneori te ajută dacă e cineva cu tine, Landon, veni Eric cu ideea.

V-am spus că mă mai tachina din când în când, chiar dacă îmi era prieten.

— Nu, serios, i-am spus eu. Voi învăța replicile singur.

— Poate că, spuse Eric zâmbind, voi doi ar trebui să exersați în fața orfanilor, în momentul în care ai să le stăpânești ceva mai bine. Un fel de repetiție generală, știi? Sunt convins că le-ar plăcea.

Când se menționa cuvântul „orfani” se putea observa cum mintea lui Jamie începea să lucreze. Toată lumea îi cunoștea punctul sensibil.

— Crezi? întrebă ea.

Eric încuviință cu seriozitate.

— Sunt sigur. Landon s-a gândit primul, iar eu știu că, dacă aș fi orfan, mi-ar plăcea așa ceva chiar dacă nu ar fi chiar tocmai ce-mi lipsește.

— Și mie, se băgă în discuție Margaret.

În timp ce vorbeau, singurul lucru la care mă puteam gândi era scena din *Iulius Cezar* în care Brutus îl înjunghie pe la spate. „Și tu, Eric?”

— A fost ideea lui Landon? întrebă ea mirată.

Se uită la mine, așa că se vedea că încă mai cugeta asupra subiectului.

Dar Eric nu avea intenția să mă scutească de corvoadă așa de ușor. Acum, că mă trântise la pământ, nu-i mai rămăsese decât să mă distrugă.

— Ți-ar plăcea să o faci, Landon, nu-i așa? spuse el. Să ajuți orfanii, vreau să spun.

Nu era o întrebare la care să răspunzi cu „nu”, nu-i așa?

— Cred că da, am rostit cu vocea scăzută holbându-mă la cel mai bun prieten al meu.

Cu toate orele suplimentare de recuperare la care participa, Eric ar fi fost un formidabil jucător de șah.

— Bine, atunci, rămâne stabilit. Asta dacă este perfect pentru tine, Jamie.

Zâmbetul său fu atât de dulce, că ar fi putut aromatiza jumătate din cantitatea de Cola existentă în district.

— Păi... da, va trebui să discut cu domnișoara Garber și cu directorul orfelinului și, dacă vor fi de acord, cred că va fi o idee minunată.

Privind-o, puteai vedea că era cu adevărat fericită.

Înfrângere totală.

A doua zi mi-am petrecut paisprezece ore memorându-mi replicile, blestemându-mi prietenii și întrebându-mă cum luase viața mea o cotitură atât de imprevizibilă. Fără îndoială, ultimul meu an de liceu nu decurgea așa cum mi-l imaginasem la început, dar, dacă tot trebuia să joc un rol pentru o gașcă de orfani, categoric nu doream să par un idiot.

CAPITOLUL 6

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să discutăm cu domnișoara Garber despre planurile noastre pentru orfani, iar ea a fost de părere că era o idee minunată. „Minunat” era cuvântul ei preferat, după ce te întâmpina cu „Bunăăă”. Luni, când și-a dat seama că știam toate replicile, a zis: „Minunat!” Și, în următoarele două ore, la finalul fiecărei scene, l-a rostit într-una. Până la sfârșitul repetițiilor, auzisem cuvântul „minunat” de nenumărate ori.

Dar domnișoara Garber transformă ideea noastră în una mai bună. Povesti clasei despre intenția noastră și întrebă dacă și alți colegi din distribuție ar fi dispuși să-și interpreteze rolurile, astfel ca orfanii să se poată bucura de tot spectacolul. Modul în care pusesese întrebarea însemna că, de fapt, nu exista alternativă, așa că se uită prin clasă așteptând ca unul dintre elevi să-și dea încuviințarea ca să poată face propunerea oficial. Nimeni nu mișcă un mușchi, în afară de Eddie. Într-un fel, chiar în clipa aceea, îi intrase o insectă în nas și strănută puternic. Insecta îi zbură din nas, trecu peste bancă și ateriză pe podea exact lângă piciorul lui Norma Jean. Fata sări de pe scaun și țipă atât de tare, încât cei care stăteau lângă ea strigară: „Uăă... dezgustător!” Restul clasei începu să privească în jur întinzându-și gâturile, încercând să vadă ce se întâmplase și, în următoarele zece secunde, se iscă un haos. Pentru domnișoara Garber toată agitația fu răspunsul de care avea nevoie.

— Minunat, zise ea încheind discuția.

Până una alta, Jamie devenea tot mai emoționată la gândul prezentării piesei pentru orfani. Într-o pauză în timpul repetițiilor, mă trase deoparte și îmi mulțumi pentru că mă gândisem la ei.

— N-aveai cum să știi, zise ea aproape conspirativ, dar m-am întrebat ce să fac pentru orfelinat anul acesta. M-am rugat luni în șir, pentru că vreau ca acest Crăciun să fie deosebit de toate celelalte.

— De ce este acest Crăciun atât de important? m-am mirat, iar ea zâmbi răbdătoare de parcă aş fi pus o întrebare care, de fapt, nu conta.

— Pur şi simplu este, zise ea firesc.

Următorul pas a fost să discut cu domnul Jenkins, directorul orfelinatului. Nu-l mai întâlnisem niciodată pe domnul Jenkins, pentru că orfelinatul se afla în Morehead City, peste podul din Beaufort, iar eu nu avusesem niciodată vreun motiv ca să merg acolo. Când Jamie mă luă, a doua zi, prin surprindere cu vestea că aveam să-l întâlnim mai târziu, în seara aceea, am fost cumva neliniştit că nu eram îmbrăcat destul de elegant. Ştiu că era un orfelinat, dar un băiat doreşte să facă o impresie bună. Chiar dacă nu eram la fel de emoţionat ca Jamie (nimeni nu se emoţiona ca Jamie), nici nu doream să fiu privit precum Grinch care a distrus Crăciunul pentru orfani.

Înainte de a merge la orfelinat, a trebuit să mergem acasă la mine să luăm maşina mamei şi, între timp, m-am gândit să mă şi schimb în ceva oarecum mai drăguţ. Drumul a durat aproape zece minute, iar Jamie nu a scos o vorbă, cel puţin până când am ajuns în cartierul meu. Casele din jur erau mari şi bine întreţinute, iar ea m-a întrebat despre vecini şi despre vechimea clădirilor. I-am răspuns la întrebări fără să mă gândesc prea mult, dar, când am deschis uşa locuinţei mele, am realizat brusc ce diferită era lumea aceea în comparaţie cu a ei. Se uită uluită prin living măsurând totul cu privirea.

Fără îndoială, era cea mai luxoasă casă în care intrase vreodată. I-am văzut privirea rătăcind peste tablourile care acopereau pereţii. Strămoşii mei, ca să zic aşa. La fel ca în multe familii din sud, şi genealogia mea putea fi desluşită în nenumăratele chipuri care erau atârinate pe pereţi. Jamie le privi fix căutând o asemănare, cred, apoi îşi îndreptă atenţia spre mobilier, care arăta încă nou, chiar şi după douăzeci de ani. Mobila fusese confecţionată manual, montată sau sculptată din mahon şi cireş şi proiectată anume pentru fiecare încăpere. Era făcută cu gust, trebuia să recunosc, dar nu era ceva la care să reflectez serios. Pentru mine, era, pur

și simplu, o casă. Partea mea preferată era fereastra din camera mea care ducea spre veranda de la nivelul superior. Era trapa mea de evadare.

Am condus-o peste tot, și, oferindu-i un tur rapid prin camera de zi, bibliotecă, birou și salon, Jamie făcea ochii tot mai mari, pe măsură ce vizita fiecare încăpere. Mama era pe veranda însoțită și în timp ce sorbea un julep³ cu mentă și citea, ne-a auzit cercetând prin preajmă. A intrat în casă să ne salute.

Cred că v-am spus că toți adulții din oraș o adorau pe Jamie și între aceștia se număra și mama mea. Chiar dacă Hegbert ținea mereu predici care luau în vizor familia noastră, mama nu avea resentimente față de Jamie, pentru că fata era încântătoare. Au rămas să discute amândouă în timp ce eu am urcat la etaj ca să scotocesc prin dulapul meu după o cămașă curată și o cravată. Pe atunci băieții purtau mult cravate, mai ales atunci când se întâlneau cu cineva cu o funcție importantă. Când am revenit îmbrăcat complet, Jamie deja îi povestise mamei despre plan.

— Este o idee minunată, spuse Jamie zâmbind spre mine. Landon are într-adevăr un suflet deosebit.

Mama – după ce se asigură că o auzise bine pe Jamie – mă privi drept în față cu sprâncenele ridicate. Se holbă la mine ca și cum aș fi fost un extraterestru.

— Așadar, a fost ideea ta? întrebă mama.

Ca toți ceilalți din oraș, mama știa că Jamie nu mințea.

Mi-am dres glasul gândindu-mă la Eric și la ceea ce încă doream să-i fac. Aveam nevoie de melasă și de furnici.

— Oarecum, am spus eu.

— Uimitor.

A fost singurul cuvânt pe care a reușit să-l rostească. Nu cunoștea amănunte, dar știa că probabil fusesem la mare strămoșoare ca să fac un asemenea lucru. Mamele știau întotdeauna asemenea chestii, iar eu am observat-o uitându-se atent la mine și încercând să înțeleagă ce se întâmplase.

³ Băutură din whisky sau coniac cu apă, zahăr, gheață și mentă (n.tr.)

Ca să scap de privirea ei iscoditoare, mi-am privit ceasul de la mână, m-am prefăcut surprins și, absolut întâmplător, i-am amintit lui Jamie că ar fi bine să plecăm. Mama a scos cheile mașinii din portmoneul ei și mi le-a înmănat aruncându-mi încă o otheadă în timp ce ne îndreptam spre ușă. Am răsuflat ușurat, imaginându-mi că, într-un fel, ieșisem basma curată, dar în timp ce mergeam cu Jamie spre mașină, am auzit vocea mamei din nou.

— Treci pe la noi oricând, Jamie! strigă mama. Întotdeauna ești bine-venită.

Uneori, chiar și mamele te puteau tachina.

Încă mai clătinam din cap când m-am urcat în mașină.

— Mama ta este o doamnă nemaipomenită, spuse Jamie.

Am pornit motorul.

— Mda, am spus. Așa cred.

— Și casa ta este frumoasă.

— Îhî.

— Ar trebui să socotești și avantajele unei situații personale.

— O, da. Practic, sunt cel mai fericit tip în viață.

Într-un fel sau altul, Jamie nu surprinse tonul sarcastic din vocea mea.

Am ajuns la orfelinat exact în momentul când se întuneca. Sosisem cu câteva minute mai devreme, iar directorul vorbea la telefon. Avea o convorbire importantă și nu ne primi imediat, așa că ne-am făcut comozi. Așteptam pe o bancă de pe holul din fața ușii sale, când Jamie se întoarse spre mine. Avea Biblia în poală. Cred că avea nevoie de ea ca sprijin, dar, pe de altă parte, probabil că o luase, pur și simplu, din obișnuință.

— Te-ai descurcat foarte bine astăzi, zise ea. Cu replicile, vreau să spun.

— Mulțumesc, am spus eu simțindu-mă mândru și deprimat în același timp. Totuși, nu mi-am învățat încă intrările, am încercat eu.

Era imposibil să le exersăm pe verandă, așa că am sperat că nu avea să-i treacă așa ceva prin minte.

— Le vei învăța. Va fi simplu îndată ce vei ști toate cuvintele.

— Așa sper.

Jamie zâmbi și, după o clipă, schimbă subiectul, oarecum derutându-mă.

— Te gândești vreodată la viitor, Landon? zise ea.

Întrebarea ei m-a luat prin surprindere, pentru că mi s-a părut... foarte *banală*.

— Da, sigur. Cred că da, am răspuns eu prudent.

— Și ce dorești să faci în viață?

Am ridicat din umeri, nefiind prea sigur ce urmărea.

— Nu știu încă. Nu m-am gândit la asta. Toamna următoare voi merge la UNC, cel puțin așa sper. Trebuie să fiu admis mai întâi.

— Vei fi, zise ea.

— De unde știi?

— Pentru că m-am rugat și pentru asta.

Când a spus acest lucru, m-am gândit că ne îndreptam spre o discuție despre puterea rugăciunii și despre credință, dar Jamie a întors-o pe neașteptate.

— Dar după facultate? Ce vrei să faci?

— Nu știu, am spus ridicând din umeri. Poate că voi fi un cherestegiu cu un singur braț.

Nu i se păru amuzant.

— Cred că ar trebui să te faci pastor, spuse ea serios. Consider că ești cumsecade cu oamenii, așa că ei ar respecta ceea ce spui.

Cu toate că ideea era absolut ridicolă, am știut că a pornit direct din sufletul ei și a spus-o ca pe un compliment.

— Mulțumesc, am zis eu. Nu știu dacă voi face așa ceva, dar sunt sigur că voi găsi ceva.

Dură o clipă să realizez că discuția se blocase și că era rândul meu să pun o întrebare.

— Dar tu? Ce dorești să faci în viitor?

Jamie se întoarse într-o parte și rămase cu privirea pierdută făcându-mă să mă întreb la ce se gândea, dar își reveni foarte repede.

— Eu vreau să mă căsătoresc, zise ea liniștită. Și când o

voi face, vreau ca tatăl meu să mă conducă la altar și vreau ca toți cei pe care îi cunosc să fie de față. Vreau ca biserica să fie plină de lume.

— Asta-i tot?

Deși nu eram împotriva ideii de căsătorie, mi s-a părut oarecum absurd că își imaginase că ar sfârși-o precum domnișoara Garber. Am încercat să o fac să se simtă mai bine, chiar dacă ideea mi s-a părut totuși ridicolă.

— Mă rog, într-o bună zi te vei căsători. Vei întâlni un băiat și o să vă potriviți unul cu celălalt, iar el îți va cere să te căsătorești cu el. Și sunt convins că tatăl tău va fi fericit să te conducă la altar.

Nu am amintit de partea cu mulțimea de oameni din biserică. Cred că era singurul lucru pe care nici măcar nu am reușit să mi-l imaginez.

Jamie reflectă atentă asupra răspunsului meu, deși nu mi-am dat seama de ce.

— Așa sper, zise ea în sfârșit.

Se vedea că nu mai dorea să reia subiectul, așa că am trecut la altceva.

— Așadar, de cât timp mergi la orfelinat? am întrebat-o prietenește.

— De șapte ani. Prima dată am fost acolo când aveam zece ani. Eram mai mică decât mulți dintre copiii de acolo.

— Te bucură sau te întristează?

— Și una, și alta. Unii dintre copii au ajuns acolo din cauza unor situații cu adevărat groaznice. Este destul să afli despre ele ca să îți se frângă inima. Dar când te văd intrând cu cărți de la bibliotecă sau cu un joc nou, zâmbetele lor îți alungă toată tristețea. Este cea mai grozavă senzație din lume.

Când a vorbit, practic a radiat. Deși nu a spus-o ca să mă facă să mă simt vinovat, m-am simțit întocmai. Era unul dintre motivele pentru care îmi venea foarte greu să o accept, dar, pe de altă parte, începusem să mă obișnuiesc cu ea. Am ajuns să învăț că Jamie te putea manipula întru totul, dar în mod firesc.

În clipa aceea, domnul Jenkins deschise ușa și ne invită

înăuntru. Biroul arăta aproape ca un salon de spital, cu o podea de gresie albă și neagră, cu pereții și tavanul vopsite în alb și cu un dulap de metal lângă perete. Unde s-ar fi aflat în mod normal patul, era un birou de metal care arăta de parcă fusese scos de pe linia de asamblare. Locul era aproape în mod exagerat lipsit de ceva personal. Nu se afla nici măcar o fotografie.

Jamie m-a prezentat, iar eu i-am strâns mâna domnului Jenkins. După ce am luat loc, Jamie a întreținut aproape toată conversația. Erau prieteni vechi, se vedea asta, căci domnul Jenkins a îmbrățișat-o cu căldură de îndată ce a intrat. După ce și-a netezit fusta, Jamie i-a explicat planul nostru. Domnul Jenkins văzuse piesa cu ani în urmă și și-a dat seama aproape de la început ce voia Jamie. Dar chiar dacă domnul Jenkins o plăcea pe Jamie mult și știa că era bine intenționată, nu a considerat că era o idee bună.

— Nu cred că este o idee bună, zise el.

Parcă aș fi știut ce gândea.

— De ce nu? întrebă Jamie mirată.

Păru într-adevăr nedumerită de lipsa lui de entuziasm.

Domnul Jenkins luă un creion și începu să bată ușor cu el în birou, gândindu-se evident cum să-și explice refuzul. Între timp, puse creionul jos și oftă.

— Chiar dacă este o ofertă admirabilă, și știu că ți-ar plăcea să faci ceva deosebit, piesa este despre un tată care, în cele din urmă, ajunge să își dea seama cât de mult își iubește fiica. Lăsa vorbele să plutească o clipă și luă din nou creionul. Crăciunul este destul de dureros aici, fără să le mai amintești copiilor ceea ce le lipsește. Cred că dacă aici copiii văd așa ceva...

Nici măcar nu a fost nevoie să termine că Jamie și-a pus mâinile la gură.

— Cerule, zise ea imediat, aveți dreptate. Nu m-am gândit la asta.

Nici eu nu mă gândisem, sincer să fiu. Dar era clar că domnul Jenkins avea dreptate.

Oricum, ne mulțumi și ne vorbi o vreme despre ceea ce intenționa să facă.

— Vom avea un brad mic și câteva cadouri – ceva de care se pot bucura cu toții. Sunteți bine veniți să ne faceți o vizită în ajunul Crăciunului...

După ce ne luarăm rămas-bun, eu și Jamie am mers tăcuți fără să scoatem o vorbă. Se vedea că era tristă. Cu cât zăboveam mai mult prin preajma lui Jamie, cu atât mai mult realizam că trecea printr-o diversitate de emoții – nu era întotdeauna veselă și fericită. Chiar dacă mă credeți sau nu, era pentru prima oară când recunoșteam că, în anumite privințe, Jamie era exact la fel ca noi ceilalți.

— Îmi pare rău că ideea nu a dat rezultate, am spus eu compătimator.

— Și mie.

Înainte de a continua să vorbească, i-am observat din nou privirea aceea pierdută.

— Am vrut doar să fac ceva deosebit pentru ei anul acesta. Ceva special de care să-și aducă aminte toată viața. Am considerat, fără nicio umbră de îndoială, că aceasta era... Oftă. Se pare că Dumnezeu are un plan pe care eu nu-l știu încă.

A rămas tăcută mult timp, iar eu am privit-o. Văzând că Jamie se simțea prost era aproape mai neplăcut decât atunci când eu nu mă simțeam prea bine din cauza ei. Spre deosebire de Jamie, eu meritam să mă simt prost, pentru că știam ce fel de persoană eram. Dar ea...

— Pentru că suntem aici, nu vrei să te vezi cu copiii? am întrebat-o încet. A fost singurul lucru care mi-a venit în minte că ar putea s-o facă să se simtă mai bine. Te-aș putea aștepta aici cât vorbești cu ei sau mă duc în mașină dacă vrei.

— Ai vrea să-i vizitezi împreună cu mine? mă întrebă ea pe neașteptate.

Ca să fiu sincer, nu eram sigur că aș putea să mă descurc, dar mi-am dat seama că dorea să merg cu ea. Și se simțea așa de deprimată, încât cuvintele au ieșit automat.

— Sigur, vreau să merg.

— Probabil sunt în camera de joacă acum. Cam acolo sunt de obicei la ora asta, spuse ea.

Am mers pe coridoare spre capătul holului, unde erau două uși care dădeau într-o încăpere destul de mare. Așezat sus, în colțul îndepărtat, se afla un televizor mic înconjurat de aproape treizeci de scaune pliante de metal. Copiii stăteau pe scaune adunați în jurul televizorului și doar cei din primul rând puteau vedea bine.

Am aruncat o privire în jur. În colț se afla o masă veche de ping-pong. Era crăpată și prăfuită, iar plasa nu se vedea nicăieri. Pe masă se aflau două pahare goale de cafea, așa că mi-am dat seama că nu fusese folosită de luni de zile, poate chiar de ani. De-a lungul peretelui, lângă masa de ping-pong, erau niște rafturi cu câteva jucării, ici-colo – cuburi și jocuri de puzzle și alte două jocuri. Nu erau prea multe și puținele lucruri care se aflau acolo arătau de parcă s-ar fi aflat în încăperea aceea de mult timp. De-a lungul pereților din apropiere erau bănci mici pe care se aflau grămezi de ziare măzgălite cu creioane colorate.

Timp de o secundă, am rămas în ușa. Nu fuseserăm încă observați, așa că am întrebat ce rost aveau ziarele.

— Nu au cărți de colorat, șopti Jamie, așa că folosesc ziarele.

Vorbi fără să mă privească, pentru că atenția îi era îndreptată spre copii. Începuse să zâmbească din nou.

— Astea sunt toate jucăriile pe care le au? am întrebat.

Ea dădu din cap aprobator.

— Da, cu excepția animalelor de pluș. Au voie să le țină în camere. Aici sunt păstrate restul obiectelor.

Cred că era obișnuită cu situația. Dar pentru mine, simplitatea acelei încăperi mi se părea deprimantă. Nu m-aș putea imagina crescând într-un asemenea loc.

În sfârșit, eu și Jamie am intrat în cameră și unul dintre copii s-a întors auzindu-ne pașii. Avea cam opt ani, părul roșu și pistrui, iar cei doi dinți din față îi lipseau.

— Jamie! strigă el fericit când o văzu și, dintr-odată, toate celelalte capete se întoarseră.

Copii cu vârste cuprinse între cinci și doisprezece ani, mai mulți băieți decât fete. Am aflat mai târziu că după vârsta de doisprezece ani trebuiau să locuiască cu părinții adoptivi.

— Hei, Roger, rosti Jamie ca răspuns, ce mai faci?

Cu asta, Roger și o parte din ceilalți copii au început să se adune în jurul nostru. Câțiva dintre ceilalți puști ne-au ignorat și s-au apropiat mai mult de televizor, pe locurile libere din față. Jamie m-a prezentat unuia dintre copiii mai mari care se apropiase și întrebase dacă eram prietenul ei. După tonul său, cred că avea aceeași părere despre Jamie ca majoritatea elevilor din liceul nostru.

— Este doar un prieten, spuse ea. Dar este foarte drăguț.

În următoarea oră, ne-am întreținut cu copiii. Mi s-au pus o mulțime de întrebări despre locul unde trăiam, dacă era mare casa mea sau ce fel de mașină aveam și, când în sfârșit a trebuit să plecăm, Jamie a promis că va reveni curând. Am observat că nu a promis că voi fi cu ea.

În timp ce ne întorceam spre mașină, am spus:

— Sunt niște copii minunați. Am ridicat încurcat din umeri. Mă bucur că vrei să-i ajuți.

Jamie se întoarse spre mine și zâmbi. Știa că nu mai erau prea multe de spus, dar se vedea că încă se întreba ce avea să facă pentru ei cu ocazia Crăciunului.

CAPITOLUL 7

Pe la începutul lui decembrie, exact după două săptămâni de repetiții, cerul se întunecase înainte ca domnișoara Garber să ne lase să plecăm, așa că Jamie mă întrebă dacă nu aș avea nimic împotriva să o conduc acasă. Nu știu de ce a dorit ca eu să fac acest lucru. Pe atunci, Beaufort nu era tocmai un focar de activitate criminală. Singura crimă de care auzisem se petrecuse în urmă cu șase ani când un individ fusese înjunghiat în fața Tavernei lui Maurice, un loc de petrecere a timpului frecventat de oameni ca Lew. Pentru mai puțin de o oră, crima a produs agitație, iar liniile telefonice au bâzâit în tot orașul în timp ce femeii neliniștite se întrebau de posibilitatea existenței unui lunatic dement care hoinărea pe străzi la vânătoare de victime inocente. Ușile au fost încuiate, armele au fost încărcate, bărbații au stat lângă ferestrele din față uitându-se după vreo persoană suspectă care s-ar fi putut furișa pe stradă. Dar totul s-a sfârșit înainte ca noaptea să se termine, când individul a intrat în comisariatul de poliție să se predea explicând că a fost o bătaie care a scăpat de sub control. În mod evident, victima nu onorase un rămășag. Individul a fost acuzat de crimă și a fost condamnat la șase ani în penitenciarul statului. Polițiștii din orașul nostru aveau cele mai plictisitoare slujbe din lume, dar le plăcea totuși să se plimbe țanțoși sau să stea în cafenele discutând despre „marea crimă” ca și cum ar fi rezolvat misterul dispariției bebelușului lui Lindbergh.

Dar locuința lui Jamie se afla în drum spre casa mea și nu puteam s-o refuz, fără să-i rănesc sentimentele. Nu că o plăceam, să nu vă faceți o idee greșită, dar când ești obligat să-ți petreci câteva ore pe zi cu cineva și urmează să continui acest lucru, cel puțin pentru încă o săptămână, nu vrei să faci nimic care ar putea transforma ziua următoare într-un infern pentru oricare din voi.

Piesa urma să fie prezentată vineri și sâmbătă, așa că mulți oameni deja discutau despre eveniment. Domnișoara

Garber fusese atât de impresionată de Jamie și de mine că le-a spus tuturor că avea să fie cea mai bună piesă pe care echipa de teatru a școlii o jucase vreodată. Descoperisem că avea și un adevărat fler pentru promovare. În oraș exista un post de radio, așa că i s-a luat și interviu, nu o dată, ci chiar de două ori.

— O să fie minunat, se pronunțase ea, absolut minunat.

Sunase, de asemenea, la ziar, iar cei de acolo fuseseră de acord să scrie un articol, în primul rând datorită legăturii Jamie-Hegbert, chiar dacă toată lumea din oraș cunoștea deja acest fapt. Dar domnișoara Garber era de neoprit, așa că în ziua aceea ne informă că Playhouse urma să aducă scaune suplimentare ca să găzduiască mulțimea așteptată în plus. Clasa se cam întrecu în oh-uri și ah-uri de parcă ar fi fost un lucru foarte important, deși cred că pentru unii dintre ei chiar era. Nu uitați, aveam în clasă tipi precum Eddie. S-o fi gândit că avea să fie singura ocazie când cineva se putea interesa de persoana sa. Partea tristă era că probabil avea dreptate.

S-ar putea să vă imaginați că mă emoționasem și eu, dar, de fapt, nu era deloc așa. Prietenii mei continuau să mă tachineze la școală, iar eu nu mai avusesem nicio după-amiază liberă în perioada aceea care părea să nu se mai sfârșească. Singurul motiv pentru care nu renunțasem a fost faptul că făceam „lucrul cuvenit”. Știu că nu înseamnă mult, dar sincer, despre asta era vorba. Din când în când, chiar îmi plăcea, cu toate că n-am recunoscut-o niciodată față de nimeni. Îmi imaginam îngerii din ceruri, stând în apropiere și uitându-se meditativi la mine, cu lacrimi reținute în colțurile ochilor, vorbind despre modul extraordinar în care mă sacrificam.

Așadar, o conduceam pe Jamie acasă în acea primă seară, gândindu-mă la toate chestiile amintite, când ea mă întrebă pe neașteptate:

— Este adevărat că tu și prietenii tăi vă duceți uneori în cimitir noaptea?

O parte din mine fu surprinsă că până și Jamie era interesată. Cu toate că nu era tocmai un secret, nu mi s-a

părut ca fiind genul de distracție care să o intereseze cât de cât.

— Mda, am răspuns eu ridicând din umeri. Uneori.

— Ce faceți acolo, în afară de faptul că mâncați alune?

Cred că aflase și lucrul ăsta.

— Nu știu, am spus. Discutăm... glumim. Este pur și simplu un loc unde ne place să mergem.

— Nu vă înspăimântă?

— Nu, am răspuns. De ce? Te-ar înspăimânta?

— Nu știu, zise ea. S-ar putea.

— De ce?

— Pentru că mi-aș face griji că s-ar putea să fac ceva rău.

— Noi nu facem nimic rău acolo. Adică, nu distrugem pietrele funerare și nici nu lăsăm gunoaie prin jur, am spus.

N-am vrut să-i povestesc despre conversația noastră legată de Henry Preston, pentru că știam că nu era genul de subiect pe care Jamie ar fi dorit să-l audă. Săptămâna trecută, Eric se întrebase cu voce tare cât de rapid se putea culca în pat un individ ca acela și... mă rog... știți voi.

— Stați vreodată nemișcați să ascultați zgomotele? întrebă ea. Țârâitul greierilor sau foșnetul frunzelor când bate vântul? Sau vă culcați vreodată pe spate ca să priviți stelele?

Chiar dacă era de-o vârstă cu noi, Jamie nu cunoștea cel mai important lucru despre adolescenți, așa că efortul ei de a-i înțelege pe *băieții* adolescenți era comparabil cu încercarea de a descifra teoria relativității.

— Nu prea, am spus eu.

Dădu din cap încet.

— Cred că asta aș face eu dacă aș fi acolo, dacă aș merge vreodată, adică. Pur și simplu, m-aș uita în jur să cercetez locul sau aș sta tăcută și aș asculta.

Toată conversația mi se păru ciudată, dar nu am stărui, așa că am mers tăcuți câteva clipe. Și de vreme ce ea dorise să afle ceva despre mine, la rândul meu, m-am simțit cumva obligat să fac același lucru. Și, cum nu adusesse în discuție planul lui Dumnezeu, măcar atât puteam să fac și eu.

— Prin urmare, cu ce te ocupi? am întrebat eu. În afară de activitatea cu orfanii sau de ajutorul dat micilor creaturi sau

de cititul Bibliei, vreau să spun.

Mi s-a părut ridicol, chiar și mie, recunosc, dar *cam asta făcea*.

Îmi zâmbi. Cred că a fost surprinsă de întrebarea mea și chiar și mai surprinsă de interesul meu față de persoana ei.

— Fac o mulțime de lucruri. Studiez pentru ore, îmi petrec timpul cu tati. Din când în când, jucăm gin-rummy.

— Nu ieși niciodată să te plimbi cu prietenii?

— Nu, spuse ea și se vedea, după felul în care răspunsese, că până și pentru ea era evident că nimeni nu dorea să o aibă prin preajmă.

— Bag mâna în foc că abia aștepți să mergi la facultate anul viitor, am spus eu schimbând subiectul.

Dură puțin până să răspundă.

— Nu cred că voi merge, spuse ea pe un ton normal.

Răspunsul ei mă luă pe nepusă masă. Jamie avea calificativele cele mai grozave din clasa noastră, așa că, bazându-ne pe modul în care a mers semestrul trecut, era posibil să termine chiar ca șefă de promoție. Chiar pusesem pariu de câte ori va pomeni de planul lui Dumnezeu în discursul ei. Eu spuseseam că de paisprezece ori, întrucât avea doar cinci minute la dispoziție.

— Dar Mount Sermon? Am înțeles că acolo plănuiai să mergi. Ți-ar plăcea un asemenea loc, i-am amintit eu.

Mă privi clipind șiret din ochi.

— Vrei să spui că mi s-ar potrivi, nu-i așa?

Uneori, atacurile acelea surprinzătoare te pocneau când îți era lumea mai dragă.

— Nu am vrut să spun asta, am zis eu repede. Am vrut să spun doar că am auzit că ești foarte nerăbdătoare să mergi acolo anul viitor.

Ridică din umeri, fără să-mi răspundă și, ca să fiu cinstit, nu am prea înțeles nimic. Cam pe atunci, am ajuns în fața casei ei, așa că ne-am oprit pe trotuar. Din locul unde stăteam, am putut desluși prin perdele umbra lui Hegbert în living. Lampa era aprinsă, iar el stătea pe canapeaua de lângă fereastră. Ținea capul aplecat de parcă citea ceva. Am presupus că era Biblia.

— Mulțumesc că m-ai condus acasă, Landon, spuse ea și, înainte de a porni pe alee, își ridică ochii spre mine.

În timp ce o urmăream mergând, nu puteam decât să mă gândesc că dintre toate discuțiile pe care le purtasem cu ea, cea din seara aceea fusese cea mai ciudată. Deși îmi dăduse câteva răspunsuri bizare, Jamie mi se păruse perfect normală.

În seara următoare, când o conduceam acasă, m-a întrebat de tata.

— Se simte bine, cred, am spus. Dar nu prea vine pe acasă.

— Îți lipsește? Adică, îi duci lipsa neavându-l în preajmă?

— Câteodată.

— Și eu îi simt lipsa mamei, spuse ea, chiar dacă nici măcar nu am cunoscut-o.

Era prima oară când consideram că eu și Jamie am putea avea ceva în comun. Am lăsat vorbele să plutească un timp.

— Trebuie să fie greu pentru tine, am spus eu sincer. Chiar dacă tata este un străin pentru mine, cel puțin este în viață.

Își ridică privirea spre mine continuând să meargă și, apoi, privi din nou înainte. Își trase din nou încetișor părul. Începeam să observ că făcea gestul acela ori de câte ori devenea neliniștită sau nu era convinsă de ceea ce spunea.

— Uneori, da. Să nu mă înțelegi greșit – îmi iubesc tatăl din toată inima –, dar sunt momente când mă întreb cum ar fi fost dacă mama ar fi trăit. Cred că eu și ea am fi fost în stare să discutăm într-un mod în care nu reușesc cu tata.

Am bănuit că vorbea despre băieți. Abia mai târziu aveam să aflu cât de mult mă înșelasem.

— Cum este să locuiești cu tatăl tău? Se comportă la fel ca la biserică?

— Nu. De fapt, are un simț al umorului destul de dezvoltat.

— Hegbert? Îmi scăpă. Nici măcar nu-mi puteam imagina.

Cred că a fost șocată să mă audă spunându-i pe numele mic, dar mă scoase din încurcătură și nu comentă. În

schimb, spuse:

— Să nu pari așa de surprins. Ai să-l placi imediat ce ai să ajungi să-l cunoști.

— Mă îndoiesc că voi ajunge vreodată să-l cunosc.

— Nu se știe niciodată, Landon, spuse ea zâmbind, care este planul lui Dumnezeu.

Nu-mi plăcea când vorbea în felul acela. În ce-o privea, știai că vorbea cu Dumnezeu în fiecare zi, dar nu știai niciodată ce-i comunica „Amicul Important din cer”. Poate chiar avea intrare liberă în ceruri, dacă înțelegeți ce vreau să spun, având în vedere ce persoană cumsecade era.

— Cum am să ajung să-l cunosc? am întrebat.

Nu răspunse, dar zâmbi pentru sine de parcă ar fi știut un secret pe care îl ascundea de mine. Cum am mai spus, nu-mi plăceau momentele când proceda în felul acela.

În seara următoare, am discutat despre Biblia ei.

— De ce porți mereu Biblia cu tine? am întrebat.

Bănuiam că purta Biblia cu ea doar pentru că era fiica pastorului. Nu era o ipoteză solidă, având în vedere părerea lui Hegbert despre Sfânta Scriptură. Dar Biblia pe care o purta cu ea era veche, iar coperta arăta cam jalnic. Aș fi zis că era genul de persoană care ar cumpăra un exemplar nou aproape în fiecare an doar ca să ajute editura care publica Biblia sau ca să atragă atenția asupra devotamentului reînnoit față de Domnul.

Făcu câțiva pași înainte să răspundă.

— A fost a mamei mele, zise ea simplu.

— O... am rostit eu de parcă aș fi călcat în picioare broasca țestoasă a cuiva.

— Nu-i nicio problemă, Landon, zise ea uitându-se la mine. Nu aveai de unde să știi.

— Regret că am întrebat...

— Nu trebuie. N-ai făcut-o cu intenție. Făcu o pauză. Această Biblie le-a fost oferită părinților mei ca dar de nuntă, dar mama a fost cea care a revendicat-o prima. Citea din ea tot timpul, mai ales când trecea printr-un moment greu din viață.

M-am gândit la sarcinile pe care le pierduse. Jamie continuă:

— Îi plăcea să citească noaptea înainte de a merge la culcare, așa că a avut-o cu ea și când m-am născut eu. După ce a murit mama, tata m-a luat din spital în același timp cu Biblia.

— Îmi pare rău, am spus din nou.

Ori de câte ori cineva îți povestește ceva trist, este singurul lucru pe care poți să-l spui, chiar dacă deja l-ai mai spus.

— Îmi dă pur și simplu o stare... de parcă ar fi o parte din ea. Înțelegi?

Nu o spuse cu tristețe, ci doar ca să-mi răspundă la întrebare. Într-un fel, asta înrăutăți lucrurile.

După ce mi-a spus povestea, m-am gândit din nou la copilăria și adolescența ei alături de Hegbert, așa că mi-a fost imposibil să adaug ceva. În timp ce reflectam asupra răspunsului meu, am auzit o mașină claxonând în spatele nostru, așa că ne-am oprit amândoi și ne-am întors în același timp.

În mașină erau Eric și Margaret, el pe locul șoferului, iar ea pe locul dinspre noi.

— Măi să fie, uite pe cine avem noi aici! spuse Eric întinzându-se peste volan, ca să-i pot zări fața.

Nu-i spusese că o însoțeam pe Jamie acasă, și în modul curios în care funcționează mințile adolescente, această împrejurare neprevăzută avu prioritate față de sentimentele pe care mi le trezise povestea lui Jamie.

— Bună, Eric. Bună, Margaret, spuse Jamie voioasă.

— O conduci acasă, Landon?

Am întrezărit drăcușorul din spatele zâmbetului lui Eric.

— Bună, Eric, am spus eu dorindu-mi să nu mă fi văzut.

— Este o noapte nemaipomenită pentru plimbare, nu-i așa? zise Eric.

Cred că, pentru că Margaret era între el și Jamie, Eric se simțea un pic mai îndrăzneț decât era de obicei în prezența lui Jamie. Și nu putea rata ocazia să mă mai necăjească puțin.

Jamie se uită în jur și zâmbi.

— Da, este.

Eric se uită și el în jur cu privirea pierdută și trase adânc aer în piept. Se vedea că o făcea pe deșteptul.

— Doamne, chiar că e frumos. Oftă și ridică din umeri. V-aș oferi o plimbare cu mașina, dar n-ar fi nici pe jumătate la fel de frumoasă ca plimbarea pe sub stele și n-aș vrea să o pierdeți.

Rosti totul de parcă ne făcea la amândoi o mare favoare.

— O, oricum suntem aproape de casa mea, zise Jamie. Aveam de gând să-i ofer lui Landon o cană de cidru. V-ar plăcea să ne întâlnim acolo? Avem cidru din belșug.

O cană de cidru? Acasă la ea? Nu-mi pomenise de asta...

Mi-am băgat mâinile în buzunar întrebându-mă dacă asta ar putea înrăutăți lucrurile și mai mult.

— O, nu... e în regulă. Tocmai ne îndreptam spre Cecil's Diner.

— Chiar dacă mâine avem ore? întrebă ea cu candoare.

— A, nu vom sta prea târziu, promise el, dar probabil că ar fi cazul să plecăm. Savurați cidrul amândoi.

— Mulțumim că v-ați oprit să ne salutați, spuse Jamie făcându-le semn cu mâna.

Eric porni din nou mașina, dar încet. Probabil că Jamie se gândi că era un șofer de nădejde. De fapt nu era, cu toate că se pricepea de minune să iasă din încurcătură când se ciocnea de ceva. Îmi amintesc de un moment când i-a spus mamei sale că o vacă îi sărise în fața mașinii și îi deteriorase masca de la radiator și aripa. „S-a întâmplat foarte repede, mamă, vaca a apărut de nicăieri. A țâșnit pur și simplu în fața mea, așa că n-am putut să opresc la timp.” Ei acum, toată lumea știe că vacile, de fapt, nu țâșnesc de nicăieri, dar mama lui l-a crezut. Și ea fusese șefa majoretelor.

Imediat ce Eric și Margaret s-au îndepărtat, Jamie se întoarse spre mine și zâmbi.

— Ai prieteni drăguți, Landon.

— Fără îndoială că am.

Observați modul atent în care mi-am formulat răspunsul.

După ce am lăsat-o pe Jamie acasă – nu, nu am rămas pentru niciun cidru – am pornit înapoi spre casă bombănind

tot drumul. Uitasem de povestea lui Jamie și aproape că-mi auzeam prietenii râzând de mine, tocmai de la Cecil's Diner.

Vedeți ce se întâmplă atunci când ești un băiat drăguț?

Până a doua zi dimineață, toată lumea de la școală afluase că o condusesem pe Jamie acasă și faptul acesta a generat o nouă rundă de speculații despre noi doi. De data asta a fost chiar mai rău decât înainte. A fost atât de rău că a trebuit să-mi petrec pauza de prânz în bibliotecă tocmai ca să scap de toate.

În seara aceea, repetiția avea loc la Playhouse. Era ultima înainte de spectacol, așa că trebuia să facem o mulțime de lucruri. Chiar după școală, băieții de la clasa de dramă au trebuit să încarce toate elementele de decor din clasă într-un camion închiriat ca să le ducă la Playhouse. Problema era că eu și Eddie eram singurii băieți din clasă, iar el nu era chiar persoana cea mai coordonată din lume. Treceam printr-o ușă transportând unul dintre articolele mai grele, iar trupul său de Hooville acționa împotriva sa. În toate momentele critice, când aveam cu adevărat nevoie de ajutorul lui ca să echilibrez povara, se împiedica de un fleac sau de o insectă de pe podea, iar greutatea mi se prăbușea peste degete strângându-le ca într-un clește pe tocul ușii, în cel mai dureros mod posibil.

— R-r-regret, spunea el. T-t-te-a... du-du-durut? Îmi înăbușeam blestemele care-mi stăteau pe limbă și reacționam cu mânie:

— Să nu se mai repete!

Cu toate acestea, cred că mai degrabă ar fi fost în stare să oprească ploaia decât să nu se mai împiedice. În momentul când am terminat de încărcat și descărcat totul, degetele mele arătau ca degetele lui Toby, hoinarul priceput la toate. Și cel mai rău lucru era că nici măcar nu avusesem ocazia să mănânc înainte de începerea repetiției. Mutarea decorurilor durase trei ore, așa că ne-am terminat treaba doar cu câteva minute înainte ca toți ceilalți să sosească. Având în vedere cele întâmplate în ziua aceea, e suficient să spunem că eram într-o dispoziție sufletească destul de proastă.

Mi-am parcurs rapid replicile fără măcar să mă gândesc la ele, iar domnișoara Garber nu a pronunțat cuvântul „minunat” toată seara. Ulterior, a avut expresia aceea preocupată în priviri, dar Jamie, pur și simplu, a zâmbit și i-a spus să nu își facă griji că totul avea să fie perfect. Știam că Jamie încerca doar să îmbunătățească situația pentru mine, dar când m-a rugat să o conduc acasă, am refuzat-o. Playhouse se afla în centrul orașului și ca să o conduc acasă trebuia să merg o bună distanță pe un drum care îmi era peste mână. În plus, nu doream să fiu văzut din nou în compania ei. Dar domnișoara Garber o auzise fără să vrea pe Jamie și spuse foarte ferm că eu aș fi bucuros să o însoțesc.

— Puteți discuta despre piesă, zise ea. Poate că puteți revizui micile scăpări.

Prin micile scăpări, fără îndoială, se referise la ale mele.

În concluzie, n-am avut încotro și am condus-o acasă pe Jamie, deși se vedea că nu aveam deloc chef de vorbă, pentru că mergeam puțin mai în fața ei, cu mâinile în buzunare, fără măcar să mă întorc ca să văd dacă mă urma. Câteva minute, am mers în acest mod, așa că nu i-am adresat niciun cuvânt.

— Nu prea ești în toane bune, nu-i așa? întrebă ea în sfârșit. Nici măcar nu ți-ai dat osteneala în seara asta.

— Nu-ți scapă nimic, nu-i așa? am spus eu pe un ton sarcastic, fără să o privesc.

— Poate că pot fi de folos, veni ea cu ideea. O spuse pe un ton oarecum entuziast, ceea ce mă înfurie și mai mult.

— Mă îndoiesc, am rostit eu tăios.

— Poate că dacă mi-ai spune ce s-a întâmplat...

N-am lăsat-o să termine.

— Uite ce, am spus eu oprindu-mă cu fața spre ea. Mi-am petrecut toată ziua cărând tot felul de tâmpenii, n-am mâncat de la prânz și acum trebuie să o lungesc atâta pe drum ca să mă asigur că ajungi acasă, când amândoi știm că nici măcar nu era nevoie să o fac.

Era prima oară când ridicam vocea în fața ei. Ca să vă spun adevărul, m-am răcorit. Mă abținusem mult prea mult timp. Jamie era prea uimită ca să răspundă, așa că am continuat:

— Și singurul motiv pentru care o fac este din cauza tatălui tău, care nici măcar nu mă place. Toată treaba asta este o prostie, așa că mai bine nu aș fi acceptat...

— Spui asta pentru că ești neliniștit în privința piesei...

Am întrerupt-o cu o clătinare a capului. Odată ce îmi dădeam drumul, mi-era greu să mă opresc. Acceptasem optimismul și buna ei dispoziție cât se poate de mult, dar asta nu era ziua în care să fiu strâns cu ușa.

— Nu înțelegi? am spus eu exasperat. Nu sunt neliniștit din cauza piesei, ci, pur și simplu, nu doresc să mă aflu aici. Nu doresc să te conduc acasă, nu doresc ca prietenii mei să continue să discute despre mine și nu vreau să-mi petrec timpul cu tine. Continui să te porți de parcă am fi prieteni, dar nu suntem. Nu suntem nimic. Vreau doar ca totul să se termine ca să pot reveni la viața mea normală.

Izbucnirea mea o făcu să pară rănită și, să fiu cinstit, nu o puteam învinovăți.

— Înțeleg, fu tot ce spuse.

Am așteptat să ridice vocea la mine, să se apere, să-și dovedească nevinovăția din nou, dar nu a făcut nimic din toate astea. A rămas doar cu privirea în pământ. Cred că îi venea să plângă, dar nu a plâns, așa că, în cele din urmă, m-am îndepărtat pășind furios și am lăsat-o singură. Peste o clipă, am auzit-o și pe ea plecând. Mai avea cam patru metri până la casa ei și nu a încercat să-mi mai vorbească până când a luat-o pe alee. Deja ajunsese pe trotuar când i-am auzit vocea.

— Mulțumesc că m-ai condus acasă, Landon, strigă ea.

Am tresărit când am auzit-o. Chiar și atunci când eram rău cu ea și spuneam cele mai răuvoitoare lucruri, găsea un motiv să-mi mulțumească. Era tocmai genul acela de fată și cred că, de fapt, pentru asta o uram.

Sau mai degrabă, cred, mă uram pe mine însumi.

CAPITOLUL 8

Seara spectacolului era răcoroasă și înviorătoare, iar cerul era foarte senin, fără nicio urmă de nor. Trebuia să sosim cu o oră mai devreme, iar eu mă simțisem destul de prost toată ziua gândindu-mă cum îi vorbisem lui Jamie cu o seară înainte. Fusese oricum drăguță cu mine, iar eu știam că mă purtasem ca un cretin. Am zărit-o pe hol în pauze și am vrut să mă apropiu și să-mi cer scuze pentru ceea ce spusese, dar ea s-a strecurat cumva printre colegi înainte ca eu să pot să profit de ocazie.

Când, în sfârșit, am sosit, Jamie deja se afla la Playhouse și am zărit-o discutând cu domnișoara Garber și Hegbert, mai într-o parte, lângă cortină. Toată lumea era în mișcare consumându-și surplusul de energie nervoasă, dar ea părea neobișnuit de apatică. Nu-și pusese costumul – trebuia să poarte o rochie albă vaporoasă care să-i dea înfățișarea aceea angelică – și era încă îmbrăcată cu același pulover pe care îl purtase la școală. În ciuda faptului că eram îngrijorat de cum ar putea reacționa, m-am îndreptat spre cei trei.

— Bună, Jamie, am spus. Bună, părinte... domnișoară Garber.

Jamie se întoarse spre mine.

— Bună, Landon, zise ea încet.

Se vedea că și ea se gândise la seara anterioară, pentru că nu-mi zâmbi cum o făcea întotdeauna când mă întâlnea. Am întrebat dacă aș putea să discut cu ea singur, așa că ne-am scuzat amândoi. I-am putut observa pe Hegbert și pe domnișoara Garber urmărindu-ne în timp ce ne depărtam pentru a nu fi auziți.

Mi-am aruncat neliniștit o privire în jurul scenei.

— Îmi pare rău pentru tot ce am spus aseară, am început. Știu că vorbele mele te-au rănit și că am greșit spunându-le.

Se uită la mine de parcă se întreba dacă să îmi dea crezare.

— Te referi la tot ceea ce ai spus? întrebă ea, în sfârșit.

— Am fost într-o dispoziție proastă, asta-i tot. Uneori, mă

cam enervez.

Știam că nu-i răspusesem de fapt la întrebare.

— Înțeleg, zise ea.

A spus-o la fel ca în seara trecută, apoi se uită spre locurile goale din public. Din nou avea expresia aceea tristă în priviri.

— Iată, am spus întinzându-mă după mâna ei. Promit să mă recompensez față de tine.

Să nu întrebați de ce am spus-o, doar că în momentul acela mi s-a părut a fi lucrul cuvenit.

Pentru prima dată în seara aceea, Jamie a schițat un zâmbet.

— Mulțumesc, zise ea, întorcându-și fața spre mine.

— Jamie?

Jamie se întoarse.

— Da, domnișoară Garber?

— Cred că suntem aproape gata, spuse domnișoara Garber făcând semn cu mâna.

— Trebuie să merg, îmi zise Jamie.

— Știu. Baftă! am spus eu.

Dacă urezi cuiva noroc înaintea unei piese, se presupune că înseamnă ghinion. De aceea, toată lumea spune „baftă”.

I-am eliberat mâna.

— Vom avea amândoi. Promit.

După asta, trebuia să ne pregătim, așa că am luat-o pe drumuri diferite. Eu m-am îndreptat spre cabina bărbaților. Clădirea Playhouse era destul de sofisticată având în vedere că se afla în Beaufort, cu cabine separate care ne făceau să ne simțim de parcă eram actori adevărați, și nu elevi.

Costumul meu, care era păstrat la Playhouse, se afla deja în cabină. Ni se luaseră măsurile încă de la primele repetiții ca să se poată face modificările necesare și, când Eric intră pe ușă neanunțat, eu mă îmbrăcam. În cabină se mai afla și Eddie care își punea costumul de vagabond mut și, când îl văzu pe Eric, ochii i se umplură de groază. Cel puțin o dată pe săptămână, Eric îl trăgea cu putere de pantaloni astfel încât să-i rămână înțepeniți între fese, așa că Eddie își luă

coada pe spinare cât putu de repede, băgându-și un picior în costum în timp ce ieșea pe ușă. Eric nu-l luă în seamă și se așeză pe măsuța de toaletă în fața oglinzii.

— Așadar, zise Eric cu un zâmbet răutăcios pe față, ce ai de gând să faci?

L-am privit curios.

— La ce te referi? am întrebat.

— La piesă, prostule. Ai de gând să dai cu bățu-n baltă la replici?

Am clătinat din cap.

— Nu.

— O să dărâmi decorul?

Toată lumea știa de decoruri.

— Nu mi-am planificat, am răspuns cu stoicism.

— Vrei să spui că ai de gând să-ți faci rolul corect?

Am dat din cap aprobator. Nici măcar nu mă gândisem la altceva.

Se uită la mine mult timp ca și cum aș fi fost o persoană pe care nu o mai văzuse niciodată.

— Cred că în sfârșit te maturizezi, Landon, zise el în cele din urmă.

Venind din partea lui Eric, nu eram sigur dacă fusese sau nu un compliment.

Deși, într-un fel sau altul, știam că avea dreptate.

În piesă, când Tom Thornton se întâlnește prima dată cu îngerul este fascinat, motiv pentru care îl însoțește peste tot pentru a împărtăși cu cei mai puțin norocoși bucuria Nașterii Domnului. Primele cuvinte pe care le spune Tom sunt: „Ești frumoasă”, iar eu trebuia să le rostesc ca și cum ar fi venit din adâncul inimii. Acesta era momentul care dădea tonul pentru restul acțiunii. Problema era că nu pusesem foarte bine la punct replica asta. Sigur, pronunțam cuvintele, dar nu ieșeau prea convingătoare, având în vedere că probabil le rosteam așa cum le putea rosti oricine uitându-se la Jamie, cu excepția lui Hegbert. Era singura scenă după care domnișoara Garber nu articulase cuvântul *minunat* și de aceea eram foarte neliniștit. Încercam să-mi imaginez pe

altcineva în rolul îngerului ca să pot rosti replica suficient de convingător, dar cum aveam o mulțime de lucruri asupra cărora mă străduiam să mă concentrez, totul continua să fie foarte confuz.

Când, în sfârșit, cortina se ridică, Jamie era încă în cabină. Nu o văzusem înainte, dar nu asta era problema. Oricum, primele scene nu o includeau, pentru că erau îndeosebi despre Tom Thornton și despre relația lui cu fiica sa.

Nu mă gândisem că aș putea avea trac când o să intru pe scenă, având în vedere faptul că repetasem foarte mult, dar m-am cam pierdut. Playhouse era absolut înțesat și, așa cum prevestise domnișoara Garber, fuseseră așezate două rânduri suplimentare de scaune pe toată partea din spate. În mod normal, teatrul avea patru sute de locuri, dar cu acestea erau cel puțin încă cincizeci de persoane. În plus, mai erau și cei care stăteau în picioare pe lângă pereți, înghesuiți precum sardelele.

Îndată ce am pășit pe scenă, lumea s-a liniștit. Mulțimea, am observat, era formată, mai cu seamă, din doamne în vârstă cu părul siniliu – genul care joacă bingo și bea Bloody Mary la gustarea dintre micul dejun și prânz –, dar l-am zărit și pe Eric cu toți prietenii mei în rândul din spate. Era de-a dreptul ciudat, dacă știți ce vreau să spun, să stai în fața lor în timp ce toți așteptau să spun ceva.

Așa că am făcut tot posibilul să mă detașez. Sally, minunea cu un singur ochi, o juca pe fiica mea, pentru că era scundă, și ne-am interpretat rolurile exact cum le repetaserăm. Niciunul dintre noi nu ne-am „cârpit” replicile, cu toate că nu am fost spectaculoși. Când s-a tras cortina pentru actul doi, a trebuit să montăm din nou decorurile. De data asta, toată lumea a ajutat, iar degetele mele au scăpat nevătămate, pentru că l-am evitat pe Eddie cu orice preț.

Nu o văzusem totuși pe Jamie – cred că a fost scutită de mutarea decorurilor pentru că, având costumul dintr-un material ușor, l-ar fi putut rupe, dacă l-ar fi prins într-unul dintre cuiele acelea – dar, ocupat fiind, nu am avut prea mult timp să mă gândesc la ea. Ceea ce urma știam, cortina se

ridica din nou și eu reveneam în lumea lui Hegbert Sullivan, mergând prin fața magazinelor și uitându-mă în vitrine după cutia muzicală pe care fiica mea și-o dorea de Crăciun. Eram cu spatele spre locul pe unde intra Jamie, dar, de îndată ce a apărut pe scenă, am auzit mulțimea ținându-și răsuflarea. Și înainte fusese liniște, dar în clipa aceea se lăsase o tăcere absolută. Exact atunci, cu coada ochiului și într-o parte a scenei, am zărit maxilarul lui Hegbert tremurând. M-am pregătit să mă întorc și, când am făcut-o, am înțeles în sfârșit despre ce era vorba.

Jamie, pentru prima oară de când o cunoașteam, nu mai avea părul ei de culoarea mierii adunat într-un coc strâns. Dimpotrivă, îi atârna liber, mai lung decât îmi imaginasem, ajungând până mai jos de omoplați. În păr avea o urmă de sclipici care atrăgea luminile de pe scenă și strălucea ca o aureolă de cristal. Iar rochia albă, vaporosă, croită exact pentru ea, îți tăia respirația. Nu semăna cu fata cu care crescusem sau cu fata pe care o cunoscusem în ultima vreme. Avea și o urmă ușoară de machiaj – nu prea mult, doar atât cât să-i evidențieze blândețea trăsăturilor. Zâmbea ușor de parcă păstra un secret ascuns în inima ei, exact cum îi cerea rolul să o facă.

Arăta exact ca un înger.

Știu că, de uimire, am amuțit și am rămas uitându-mă la ea un timp care mi s-a părut nesfârșit, până când mi-am amintit că aveam de rostuit o replică. Am respirat adânc și i-am dat drumul încet.

— Ești frumoasă, i-am spus eu în sfârșit și toți cei din sală, de la doamnele din față cu părul siniliu și până la prietenii mei de pe rândul din spate au știut că fusesem sincer.

Pentru prima dată, replica aceea nu sunase fals.

CAPITOLUL 9

Să afirmi că piesa a fost un succes zdrobitor era un mod de a te exprima în termeni moderați. Publicul a râs și a plâns, adică exact ceea ce trebuia să facă. Dar datorită prezenței lui Jamie, spectacolul s-a transformat într-un eveniment cu adevărat deosebit – și cred că toți cei din distribuție au fost uimiți de cât de bine ieșise. Toți au reacționat ca mine, când o văzusem pe Jamie apărând, și asta a făcut ca interpretarea lor să fie mult mai impresionantă. Am terminat primul spectacol fără nicio problemă și, în seara următoare, publicul a fost și mai numeros. Chiar și Eric s-a apropiat de mine și m-a felicitat, fapt oarecum surprinzător după ceea ce îmi spusese mai devreme.

— Amândoi ați jucat bine, a zis el simplu. Sunt mândru de voi, amice.

În acest timp, domnișoara Garber striga: „Minunat!” oricui care putea să o asculte sau celor care, pur și simplu, treceau din întâmplare pe lângă ea, și a repetat de atâtea ori, încât am continuat să o aud mult timp după ce m-am dus la culcare în noaptea aceea. După ce s-a tras cortina, am căutat-o pe Jamie și am zărit-o într-o parte cu tatăl ei. El avea lacrimi în ochi – era prima oară când îl vedeam plângând –, iar Jamie îi sărise în brațe rămânând îmbrățișați mult timp. El îi mângâia părul șoptind: „Îngerul meu” în timp ce ea ținea ochii închiși, așa că până și eu am rămas mut de emoție.

„Lucrul cuvenit”, mi-am dat eu seama, până la urmă s-a dovedit a nu fi fost prea neplăcut.

După ce, în sfârșit, s-au eliberat unul de celălalt, Hegbert îi făcu mândru semn cu mâna să se întâlnească și cu restul distribuției de la care primi nenumărate felicitări. Era conștientă că jucase bine, deși continua să le spună tuturor că nu știa de ce se făcea atâta zarvă. Era la fel de binedispusă ca de obicei, dar, în ciuda înfățișării ei atât de drăgălașe, acest fapt se deslușea într-un mod total diferit.

Am rămas în planul doi lăsând-o să-și savureze momentul de glorie și, recunosc că o parte din mine încerca același sentiment ca bătrânul Hegbert. Nu puteam fi decât fericit pentru ea și, la fel, un pic mândru. Când, în sfârșit, mă văzu stând într-o parte, își ceru scuze față de ceilalți și se apropie de mine.

Ridicându-și privirea, îmi zâmbi.

— Mulțumesc, Landon. L-ai făcut pe tata foarte fericit.

— Cu plăcere, am spus eu sincer.

În timp ce vorbeam, mi-am dat seama că Hegbert avea să o ducă acasă cu mașina și, în momentul acela, mi-aș fi dorit să fi avut ocazia să o conduc.

Lunea următoare începea ultima noastră săptămână de școală înaintea vacanței de Crăciun, așa că la toate orele erau planificate teste finale. În plus, trebuia să termin de completat cererea pentru UNC, treabă pe care o tot amânasem din cauza repetițiilor. În săptămâna aceea îmi propusesem să mă pun serios cu burta pe carte și să finalizez cererea înainte de a merge la culcare. Dar, nu mă puteam abține să nu mă gândesc la Jamie.

Transformarea lui Jamie din timpul piesei fusese surprinzătoare, ca să nu spun mai mult, așa că am presupus că asta anunțase o schimbare în ceea ce o privea. Nu știu de ce am crezut că așa va fi, dar am făcut-o, și când am văzut-o dimineața următoare îmbrăcată ca de obicei – puloverul maro, părul strâns într-un coc, fusta din stofă ecosez și toate celelalte –, am fost cât se poate de uimit.

O singură privire a fost îndeajuns ca s-o compătinesc. În sfârșit, în weekend, lumea o considerase o ființă normală – chiar deosebită –, sau așa păruse, dar ea făcuse cumva ca imaginea aceea să dispară. A, oamenii erau oarecum mai binevoitori, așa că cei care încă nu discutaseră cu ea i-au spus ce treabă bună făcuse, dar mi-am dat seama imediat că nu avea să dureze. E greu să schimbi ideile preconceptuate ale tinerilor, așa că mă întrebam dacă situația n-ar putea deveni și mai neplăcută pentru ea după asta. Acum că toți știau că ea putea arăta normal, era posibil ca ei să devină și mai

necruțători.

Voiam să-i împărtășesc impresiile mele în modul cel mai serios, dar îmi pusesem în gând să o fac după ce se încheia săptămâna. Nu numai pentru că aveam multe de făcut, dar trebuia să mă gândesc la cea mai bună cale de a i-o spune. Ca să fiu cinstit, mă simțeam încă puțin vinovat de lucrurile pe care i le spusese ultima dată când o condusesem acasă și asta nu doar pentru că piesa fusese un succes. Avea mai mult legătură cu faptul că, în toate momentele petrecute împreună, Jamie fusese mereu binevoitoare și eu știam că greșisem.

Ca să vă spun drept, nu m-am gândit că și ea dorea să discute cu mine. Știam că mă vedea pierzându-mi vremea cu prietenii mei la prânz în timp ce ea stătea retrasă într-un colț citind din Biblie, dar nu a făcut niciodată un pas spre noi. Dar, în ziua aceea, când plecam de la școală, i-am auzit vocea în spatele meu întrebându-mă dacă n-aș avea nimic împotriva să o conduc acasă. Chiar dacă nu eram încă pregătit să-i mărturisesc gândurile mele, am acceptat. De dragul vremurilor de altădată, înțelegeți.

Numaidecât, Jamie trecu la fondul chestiunii.

— Îți amintești lucrurile pe care le-ai spus ultima dată când m-ai condus acasă? întrebă ea.

Am dat din cap aprobator, dorindu-mi ca ea să nu fi deschis subiectul.

— Ai promis să te revanșezi, spuse ea.

Pentru o clipă, m-am simțit confuz. Consideram că deja o făcusem cu interpretarea din piesă. Jamie continuă:

— Ei bine, m-am gândit la ceea ce ai putea să faci, continuă ea fără să mă lase să strecor o vorbă, și iată ce am descoperit.

Mă întrebă dacă n-aș vrea să adun borcanele de murături și cutiile de cafea pe care le expusese prin magazinele din tot orașul de la începutul anului. Stăteau așezate pe tejghele, de obicei lângă casă, ca lumea să-și poată lăsa mărunțișul în ele. Baniii urmau să meargă la orfani. Jamie nu a vrut niciodată să le ceară oamenilor direct banii, ci a dorit ca ei să-i ofere de bunăvoie. În mintea ei, gestul acela era o faptă

creștinească.

Îmi aminteam că văzusem recipiente în locuri ca Cecil's Diner și Crown Theater. Eu și prietenii mei, când casierii nu se uitau, obișnuiam să aruncăm în ele agrafe de birou și fise de telefon de vreme ce făceau aproape același zgomot ca monedele și, pe urmă, râdeam satisfăcuți de modul în care o trăsesem pe sfoară pe Jamie. Făceam glume imaginându-ne cum avea să deschidă una dintre cutii așteptându-se la o sumă considerabilă din cauza greutateii și când colo să nu găsească nimic altceva decât fise și agrafe de birou. Uneori, când îți aduci aminte de lucruri pe care obișnuiai să le faci, te înfiori, și exact asta mi s-a întâmplat și mie.

Jamie observă expresia de pe chipul meu.

— Nu trebuie să o faci, zise ea evident dezamăgită. Pur și simplu, mă gândeam că de vreme ce Crăciunul se apropie și eu nu am mașină, îmi va lua prea mult timp să le adun pe toate...

— Nu, am spus eu întrerupând-o. O voi face. Oricum, nu am prea multe de făcut.

Așadar, cam asta am început să fac eu de miercuri, chiar dacă aveam teste pentru care să studiez, chiar dacă trebuia să termin de completat cererea pentru UNC. Jamie îmi dăduse o listă a tuturor locurilor unde plasase cutii, iar eu am împrumutat mașina mamei mele și, a doua zi, am demarat spre capătul îndepărtat al orașului. Jamie distribuise cam șaizeci de cutii în total, așa că am dedus că într-o singură zi aveam să le adun pe toate. În comparație cu plasarea lor, colectarea avea să fie floare la ureche. Lui Jamie îi luase aproape șase săptămâni să o facă, pentru că mai întâi trebuise să găsească șaizeci de borcane și cutii goale și abia pe urmă să plaseze câte două sau trei pe zi, din moment ce nu avusese mașină și nu putuse transporta mai multe în același timp. Când am pornit, m-am simțit oarecum ciudat că eu eram cel care aduna cutiile și borcanele, întrucât era proiectul lui Jamie, dar m-am consolată cu gândul că o ajutam.

Am mers din prăvălie în prăvălie adunând cutiile și

borcanele și, la sfârșitul primei zile, am realizat că o să dureze mai mult decât îmi închipuisem. Adunasem cam douăzeci de recipiente, pentru că neglijasem un aspect al vieții din Beaufort. Într-un orașel ca acesta, era imposibil doar să intri în grabă și să înșfaci cutia fără să stai de vorbă cu proprietarul sau să saluți o cunoștință. Pur și simplu, nu ținea. În consecință, ascultam vreo poveste pescărească, le spuneam cum merge școala, le dădeam o mână de ajutor ca să descarce câteva lăzi în spate sau s-a întâmplat chiar să mi se ceară părerea dacă ar trebui să fie mutat suportul pentru reviste în altă parte a magazinului. Știam că Jamie ar fi fost pricepută la asta, așa că am încercat să acționez cum am crezut că ar dori ea să o fac. În fond, era proiectul ei.

Ca să nu pierd timpul, nu mă opream să verific încasările. Răsturnam banii dintr-un recipient în altul și îmi continuam drumul. La sfârșitul primei zile tot mărunțișul încăpuse în două borcane mari pe care le-am dus în camera mea. Am zărit câteva bancnote prin sticlă – nu prea multe – și m-am agitat doar atunci când am constatat că mărunțișul se reducea înainte de toate la monede. Cu toate că nu erau nici pe departe așa de multe fise sau agrafe de birou cum crezusem, m-am întristat când am numărat banii. Erau 20,32 de dolari. Chiar și în 1958 nu erau mulți bani, mai ales că trebuiau să ajungă pentru treizeci de copilași.

Totuși, nu m-am descurajat. Gândindu-mă că era o greșală, am ieșit a doua zi, am mai cărat câteva duzini de lăzi, am mai stat de vorbă cu încă douăzeci de proprietari în timp ce am adunat alte cutii și borcane. Suma încasată: 23,89 de dolari.

A treia zi a fost și mai rău. Chiar și după ce am numărat banii, nu mi-a venit să cred. Erau doar 11,52 de dolari. Suma provenea de la prăvăliile din zona portului, unde își pierdeau vremea turiștii și adolescenții ca mine. Eram într-adevăr persoane deosebite, nu m-am putut abține să nu reflectez.

Văzând cât de puțini bani s-au adunat – 55,73 de dolari în total –, m-am simțit îngrozitor, având în vedere că borcanele fuseseră expuse aproape un an întreg și că eu însumi le

văzusem de nenumărate ori. În seara aceea trebuia să o sun pe Jamie să-i comunic suma pe care o adunasem, dar n-am putut să o fac. Ea îmi spusese că își dorea ceva absolut deosebit anul acesta, dar suma adunată era sub așteptări – iar eu știam asta. În schimb, am mințit-o și i-am spus că nu aveam de gând să număr banii până când nu vom reuși să facem acest lucru împreună, pentru că era proiectul ei, nu al meu. Era mult prea deprimant. Am promis să aduc banii a doua zi după-amiază, după orele de școală. A doua zi era 21 decembrie, cea mai scurtă zi a anului. Mai rămăseseră patru zile până la Crăciun.

— Landon, îmi spuse ea după ce numără banii, ăsta este un miracol!

— Câți bani sunt? am întrebat, deși știam exact câți erau.

— Sunt aproape două sute patruzeci și șapte de dolari!

Când își ridică privirea spre mine, era pe deplin fericită. De vreme ce Hegbert era acasă, mi se îngăduise să stau în camera de zi și acolo Jamie numărase și banii. Erau stivuiți în grămezi mici și ordonate pe toată podeaua, aproape numai monede de 25 de cenți și de 10 cenți. Hegbert se afla la masa din bucătărie, unde își scria predica și chiar și el și-a întors capul când a auzit vocea lui Jamie.

— Crezi că sunt suficienți? am întrebat eu cu candoare.

În timp ce se uita prin cameră, au început să-i curgă lacrimi mici pe obraji, încă nevenindu-i să creadă ceea ce vedea în fața ochilor ei. Nici după piesă parcă nu fusese atât de fericită. Se uită drept la mine.

— Este... nemaipomenit, spuse ea zâmbind. Vocea îi era mai plină de emoție ca oricând. Anul trecut, am adunat doar șaptezeci de dolari.

— Mă bucur că a mers mai bine anul acesta, am spus eu înghițind nodul care mi se pusese în gât. Dacă n-ai fi așezat borcanele astea de la începutul anului, nu ai fi putut aduna nici pe departe așa de mulți bani.

Știu că mințeam, dar nu-mi păsa. În mod excepțional, era soluția cea mai bună.

N-am ajutat-o pe Jamie să aleagă jucăriile – oricum ea știa mai bine ce-și doreau copilașii –, dar a insistat să merg cu ea la orfelinat în ajunul Crăciunului, așa că am fost de față când copiii au deschis cadourile.

— Te rog, Landon, spusese ea și văzând-o atât de emoționată, nu am avut inima să o refuz.

Așadar, peste trei zile, în timp ce mama și tata se aflau la o petrecere la reședința primarului, m-am îmbrăcat cu o jachetă dintr-o țesătură cu model în carouri pe care am asortat-o cu cea mai grozavă cravată și m-am îndreptat spre mașina mamei cu cadoul pentru Jamie sub braț. Îmi cheltuisem ultimii câțiva dolari pe un pulover frumos, socotind că era singurul lucru care i se potrivea. Nu era tocmai persoana pentru care era foarte simplu să cumperi ceva.

Trebuia să ajung la orfelinat la șapte, dar podul de lângă Morehead City era ridicat, așa că a trebuit să aștept până când cargobotul care pleca în alte țări și-a croit drum încetișor pe canal. Drept urmare, am sosit cu câteva minute mai târziu. Ușa din față era deja încuiată la ora aceea, așa că a trebuit să bat până când, în sfârșit, m-a auzit domnul Jenkins. A zdrăngănit legătura de chei până când a găsit-o pe cea potrivită și, peste o clipă, a deschis ușa. Am pășit înăuntru lovindu-mi ușor brațele să mă încălzesc.

— Ah... ai ajuns, spuse el bucuros. Te așteptam. Haide, te voi conduce în sala unde s-a adunat toată lumea.

Mă conduse pe hol spre camera de joacă, același loc pe care-l văzusem mai înainte. M-am oprit o clipă ca să trag adânc aer în piept înainte ca, în sfârșit, să intru.

Era chiar mai bine decât îmi imaginasem.

În mijlocul încăperii, am zărit un brad uriaș decorat cu beteală și lumini colorate și nenumărate ornamente făcute manual. Sub brad, răspândite în toate direcțiile, erau darurile, de toate mărimile și formele. Erau stivuite unele peste altele, iar copiii stăteau pe podea în semicerc. Erau îmbrăcați cu cele mai bune haine, am presupus – băieții purtau pantaloni marinărești și cămăși cu gulere albe, iar fetele aveau fuste bleumarin și bluze cu mânecă lungă. Toți

se spălaseră pentru marele eveniment și cei mai mulți dintre băieți erau proaspăt tunși.

Pe masa de lângă ușă era un bol cu puncte și platouri cu fursecuri în formă de brad de Crăciun, presărate cu zahăr verde. Printre copii erau și câțiva adulți în brațe cu țâncii mai mici care ascultau fermecați *’Twas the Night Before Christmas*.

N-am văzut-o pe Jamie, cel puțin nu imediat. Mai întâi, i-am recunoscut vocea. Ea era cea care citea povestea, așa că, în cele din urmă, am localizat-o. Stătea pe podea în fața bradului cu picioarele îndoite sub ea.

Spre surpriza mea, avea părul desfăcut, exact ca în seara piesei. În locul vechiului cardigan maro pe care-l văzusem de multe ori, purta un pulover roșu cu răscoală în formă de V care îi accentua cumva culoarea ochilor ei albastru-deschis. Chiar și fără sclipiciul din păr sau rochia albă și vaporosă, arăta minunat. Fără măcar să-mi dau seama, îmi ținusem respirația și, cu coada ochiului, l-am văzut pe domnul Jenkins zâmbindu-mi. Am expirat și am zâmbit încercând să-mi revin.

Jamie se opri doar o singură dată ca să-și ridice privirea. Mă observase stând în ușă, dar continuă să le citească blând copiilor. Mai dură aproape un minut ca să termine și, când încheie, se ridică și își netezi fusta, apoi înconjură grupul de copii ca să-și facă drum spre mine. Neștiind unde dorea să merg, am rămas pe loc.

Între timp, domnul Jenkins dispăruse.

— Îmi pare rău că am început fără tine, spuse ea când, în sfârșit, ajunsese lângă mine, dar copiii erau foarte emoționați.

— Nu-i nicio problemă, am spus zâmbind, gândindu-mă cât de drăguță era.

— Sunt tare bucuroasă că ai putut veni.

— Și eu.

Jamie zâmbi și mă luă de mână să-mi arate drumul.

— Hai cu mine, spuse ea. Ajută-mă să dau cadourile.

Următoarea oră ne-am petrecut-o împărțind darurile și urmărindu-i pe micuți deschizându-le. Jamie făcuse cumpărături din tot orașul, alegând lucruri pentru fiecare

copil în parte, daruri individuale cum nu mai primiseră vreodată. Cadourile de la Jamie nu erau singurele – atât orfelinatul, cât și cei care lucrau acolo le oferiseră copiilor diverse lucruri. În timp ce hârtia era aruncată prin încăpere într-o frenezie impresionantă, peste tot se auzeau țipete de încântare. Mie, cel puțin, mi se părea că toți copiii, care continuau să-i mulțumească lui Jamie fără încetare, primiseră mult mai mult decât speraseră.

După ce toate darurile au fost deschise, atmosfera începu să se liniștească. Domnul Jenkins și o femeie pe care nu o mai întâlnisem până atunci făcură ordine în încăpere, iar unii dintre copiii mai mici începuseră să ațipească pe sub brad. Câțiva dintre cei mai mari se întorseseră deja în camerele lor cu darurile primite și stinseseră becurile din tavan. Luminile bradului răspândeau o strălucire diafană în timp ce, de la un fonograf dintr-un colț, se auzea *Silent Night*. Stăteam încă pe podea alături de Jamie care ținea o fetiță ce îi adormise în poală. Din cauza agitației, nu avusesem de fapt ocazia să discutăm. Amândoi rămăseserăm cu privirea pierdută la luminițele din brad, iar eu mă întrebam la ce se gândea Jamie. La drept vorbind, nu-mi dădeam seama, dar avea o expresie blândă. În acel moment am știut că era mulțumită de modul în care se desfășurase seara și, în adâncul sufletului, și eu eram la fel. În acest sens, era cel mai grozav ajun de Crăciun pe care-l petrecusem vreodată.

Mi-am aruncat o privire spre ea. Cu luminile care îi străluceau pe chip, arăta la fel de drăguță ca oricare altă persoană.

— Ți-am cumpărat ceva, i-am spus eu, în sfârșit. Un dar, adică.

Am vorbit încet, ca să nu trezesc fetița, și am sperat că astfel îmi ascundeam neliniștea din voce.

Ea își întoarse fața spre mine, cu un zâmbet ușor.

— Nu trebuia să faci asta, rosti ea tot cu vocea scăzută, aproape cântată.

— Știu, am spus. Dar am dorit să o fac.

Continuasem să țin cadoul într-o parte și am întins mâna după el ca să i-l ofer.

— L-ai putea deschide în locul meu? Am mâinile complet ocupate acum.

Se uită în jos spre fetiță și apoi, înapoi, spre mine.

— Nu trebuie să-l deschizi acum, dacă nu ții neapărat, am spus eu ridicând din umeri, nu este un lucru foarte important.

— Nu fi prostuț, spuse ea. Aș prefera să-l deschid în fața ta.

M-am uitat la dar și am început să-l desfac îndepărtând banda ca să nu fac prea mult zgomot, apoi am scos hârtia până am ajuns la cutie. După ce am pus hârtia într-o parte, am ridicat capacul și am scos puloverul ținându-l în sus ca să i-l arăt. Era maro, precum cele purtate de ea de obicei. Dar m-am gândit că i-ar prinde bine unul nou.

În comparație cu bucuria pe care o observasem mai devreme, nu m-am așteptat la o reacție deosebită.

— Vezi, asta-i tot. Ți-am spus că nu e cine știe ce, am spus eu.

Speram să nu fie dezamăgită de dar.

— Este frumos, Landon, spuse ea cu toată convingerea. Îl voi purta la următoarea noastră întâlnire. Mulțumesc.

Pentru o clipă, am rămas tăcuți, iar eu mi-am îndreptat din nou privirea spre luminile din brad.

— Și eu ți-am adus ceva, șopti Jamie, în sfârșit.

Se uită spre brad și i-am urmărit privirea. Cadoul se afla încă sub brad, ascuns parțial de suport, așa că am întins mâna după el. Era dreptunghiular, flexibil și cam greu. Mi l-am așezat în poală fără să încerc să-l desfac.

— Deschide-l, spuse ea uitându-se drept la mine.

— Nu trebuie să-mi oferi asta, am spus cu sufletul la gură.

Deja știam ce era înăuntru, așa că nu-mi venea să cred ce făcuse. Mâinile începură să-mi tremure.

— Te rog, îmi spuse ea cu cea mai duioasă voce, deschide-l. Vreau să o faci.

Am desfăcut pachetul fără nicio tragere de inimă. Când, în sfârșit, am scos toată hârtia, am apucat cu delicatețe darul de teamă să nu-l stric. L-am privit uimit, hipnotizat și mi-am trecut încet mâna peste el atingând ușor cu degetele pielea

uzată în timp ce ochii mi s-au umplut de lacrimi. Jamie întinse mâna și o așeză peste mâna mea. Era caldă și moale.

I-am aruncat o privire fără să știu ce să spun.

Jamie îmi dăruise Biblia ei.

— Mulțumesc pentru ceea ce faci, îmi șopti ea. A fost cel mai grozav Crăciun din viața mea.

M-am întors într-o parte fără să răspund și am întins mâna spre locul unde îmi lăsasem paharul cu puncti. Corul cânta în continuare *Silent Night* și muzica umplea încăperea. Am luat o înghițitură de puncti încercând să-mi astâmpăr uscăciunea neașteptată din gât. Pe când beam, toate momentele pe care le petrecusem cu Jamie mi s-au înlănțuit în minte. M-am întors cu gândul la bal și la ceea ce făcuse ea pentru mine în noaptea aceea. M-am gândit la piesă și la apariția ei îngerească. M-am gândit la momentele când o condusesem acasă și cum o ajutasem să adune borcanele și cutiile cu bani pentru orfani.

Și în timp ce imaginile se derulau prin mintea mea, dintr-odată, mi se opri răsufierea. M-am uitat la Jamie, apoi mi-am ridicat privirea spre tavan, m-am uitat prin încăperea făcând tot ceea ce era posibil să-mi păstrez calmul și, din nou, am privit spre Jamie. Ea îmi zâmbi, iar eu i-am întors zâmbetul și tot ce am reușit să fac a fost să mă întreb cum de mă îndrăgostisem de o fată ca Jamie Sullivan.

CAPITOLUL 10

Mai târziu, în seara aceea, am dus-o pe Jamie acasă cu mașina. La început, n-am fost sigur dacă era sau nu cazul să apelez la tertipul cu căscatul și să-i cuprind umărul cu brațul, dar, să fiu cinstit, nu știam exact ce simțea ea pentru mine. De acord, îmi oferise cel mai nemaipomenit dar pe care-l promisem vreodată și, chiar dacă nu aveam să deschid niciodată Biblia ca să o citesc așa cum făcea ea, știam că era ca și cum își sacrificase o parte din ea. Dar Jamie era genul de persoană care și-ar dona un rinichi unui străin întâlnit pe stradă, dacă acesta ar fi avut nevoie cu adevărat de el. Așa că nu eram prea sigur cum să o iau.

Cândva, Jamie îmi spusese că nu era proastă, și cred că, în sfârșit, am ajuns la concluzia că nu era. Ar fi putut fi... mă rog, altfel... dar înțelesese ce făcusem pentru orfani și, privind în urmă, cred că a știut încă din după-amiaza aceea când am stat pe podeaua din camera ei de zi. Când vorbise despre miracol, socotesc că la mine se referise.

Hegbert, mi-am amintit, intrase în cameră în timp ce eu și Jamie discutam, dar nu a avut prea multe de spus. În ultima vreme, bătrânul Hegbert nu fusese în apele lui, cel puțin după cât văzusem. Predicile sale au continuat pe tema banilor și încă vorbea despre preacurvie, dar în ultima vreme, erau mai scurte ca de obicei și, din când în când, se oprea în mijlocul unei fraze cu o mină ciudată ca și cum ar fi fost cu gândul la altceva, la ceva trist.

Nu știam ce să cred despre purtarea lui, pentru că, de fapt, nu-l cunoșteam prea bine. Și Jamie, când vorbea despre el, părea să-l descrie ca pe o persoană total diferită. Nu mi-l puteam imagina pe Hegbert cu simțul umorului așa cum nu-mi puteam imagina luna de pe cer în două exemplare.

Așadar, el intrase în cameră în timp ce noi număram banii și, când Jamie s-a ridicat în picioare cu lacrimi în ochi, Hegbert parcă nici nu remarcase că eram și eu acolo. I-a spus că era mândru de ea și că o iubea, dar pe urmă, și-a târât picioarele înapoi în bucătărie, să-și continue lucrul la

predicile sale. Nici măcar nu mă salutase. Ei, știam că nu fusesem chiar cel mai pios copil din parohie, dar continuam să gădesc comportamentul lui oarecum bizar.

În timp ce mă gândeam la Hegbert, mi-am aruncat o privire spre Jamie care stătea lângă mine. Se uita pe geam cu o expresie liniștită, surâzând, dar absentă în același timp. Am zâmbit. Poate că se gândea la mine. Mâna mea începu să se miște repede spre locul pe care stătea, dar înainte de a ajunge să o ating, Jamie rupse tăcerea.

— Landon, întrebă ea, în sfârșit, cu fața spre mine, te gândești vreodată la Dumnezeu?

Mi-am retras mâna.

De obicei, când mă gândeam la Dumnezeu, mi-l imaginam ca în icoanele acelea vechi pe care le văzusem în biserici – un titan care plutea deasupra panoramei purtând o mantie albă, cu părul lung revărsat, atrăgând atenția cu degetul –, dar știam că ea nu despre asta vorbea. Ea vorbea despre planul lui Dumnezeu. Am avut nevoie de o clipă de gândire ca să răspund.

— Sigur, am spus. Din când în când, recunosc.

— Te întrebi vreodată de ce lucrurile trebuie să se întâmple într-un anumit fel?

Am dat din cap nesigur.

— Mă gândesc mult la asta în ultima vreme.

„Chiar mai mult ca de obicei?” am vrut să întreb, dar n-am făcut-o. Se vedea că avea mai multe de spus, așa că am rămas tăcut.

— Știu că Dumnezeu are un plan pentru noi toți, dar uneori, nu înțeleg care poate fi mesajul. Ție ți se întâmplă vreodată?

A spus-o ca și cum ar fi fost o problemă la care eu mă gândeam tot timpul.

— Mă rog, am spus eu încercând să blufez. Nu cred că ne propunem să-l înțelegem tot timpul. Cred că uneori trebuie, pur și simplu, să avem credință.

A fost un răspuns destul de bun, recunosc. Probabil că sentimentele mele pentru Jamie făceau să-mi funcționeze creierul mai rapid decât de obicei. Mi-am dat seama că ea

chibzuia asupra răspunsului meu.

— Da, spuse ea, în sfârșit, ai dreptate.

Am zâmbit în sinea mea și am schimbat subiectul, pentru că discuția despre Dumnezeu nu era genul de conversație care să creeze o atmosferă romantică.

— Știi, am spus eu întâmplător, fără îndoială, a fost plăcut astă-seară când am stat lângă brad.

— Da, a fost, spuse ea cu mintea încă în altă parte.

— Și tu, fără îndoială, arătai bine.

— Mulțumesc.

Ideea mea nu a avut rezultat.

— Pot să-ți pun o întrebare? am spus eu, în cele din urmă, în speranța că îi voi atrage atenția.

— Sigur, spuse ea.

Am oftat adânc.

— Măine, după biserică, și, mă rog... după ce ai să stai puțin timp cu tatăl tău... vreau să spun... M-am oprit și am privit-o. Vrei să vii la mine acasă la masa de Crăciun?

Cu toate că atunci când i-am pus întrebarea era cu fața spre geam, i-am zărit pe chip conturul vag al unui zâmbet.

— Da, Landon. Mi-ar plăcea foarte mult.

Am răsuflet ușurat nevenindu-mi să cred că o invitase și continuând să mă mir cum de se întâmplase una ca asta. Am trecut cu mașina pe străzi unde ferestrele caselor erau decorate cu lumini de Crăciun și apoi prin piața centrală a orașului. Peste două minute, când am întins mâna spre locul pe care stătea ea, i-am luat, în sfârșit, mâna în mâna mea și, ca seara să se încheie perfect, ea nu și-a retras-o.

Când am oprit în fața casei ei, luminile din camera de zi ardeau încă și, în spatele perdelelor, l-am zărit pe Hegbert. Am bănuț că o aștepta, pentru că dorea să afle cum decursese seara la orfelinat. Ori asta, ori dorea să se asigure că nu-i sărutam fiica în pragul ușii. Știu că nu ar fi privit cu ochi buni un asemenea gest.

În timp ce mă gândeam la toate astea – la ce o să facem când, în sfârșit, o să ne luăm rămas-bun –, am coborât din mașină și ne-am îndreptat spre ușă. Jamie era tăcută și

mulțumită în același timp și cred că și fericită că o invitase la mine a doua zi. De vreme ce fusese suficient de isteată să înțeleagă ce făcusem pentru orfani, am considerat că poate fusese destul de inteligentă să înțeleagă și momentul întoarcerii acasă. Sper că-și dădea seama că era prima dată când, de fapt, o rugasem să mă însoțească.

Exact când urcam treptele, l-am văzut pe Hegbert uitându-se pe furiș din spatele perdelelor și retrăgându-și fața. Pentru unii părinți, ai Angelei, bunăoară, asta însemna că știau că sosiserăm acasă și că aveam la dispoziție aproape un minut înainte să ne deschidă ușa. De obicei, asta ne oferea timp să ne privim în ochi și să ne sărutăm. În mod obișnuit, dura destul de mult.

Ei, acum, nu știam dacă Jamie voia să mă sărute. De fapt, chiar mă îndoiam de faptul că ar face-o. Dar cu privirea ei atât de duioasă, cu părul ei desfăcut și cu tot ce se întâmplase în seara aceea, nu voiam să pierd ocazia în cazul când s-ar fi putut ivi. Deja simțeam fluturașii care începeau să prindă viață în stomacul meu, când Hegbert a deschis ușa.

— V-am auzit când v-ați oprit, spuse el încet.

Avea pielea de culoarea aceea bolnăvicioasă, ca de obicei, și arăta obosit.

— Bună seara, părinte Sullivan, am spus deprimat.

— Bună, tati, spuse veselă Jamie. Îmi pare rău că n-ai putut veni astă-seară. A fost minunat.

— Mă bucur pentru voi. Păru să se adune apoi și își dresese glasul. O să vă mai las puțin să vă spuneți noapte bună. O să-ți las ușa deschisă.

Se întoarse și intră înapoi în camera de zi. Din locul unde mă aflam, știam că ne putea totuși zări. Se prefăcea că citește, cu toate că n-am putut vedea ce avea în mâini.

— M-am simțit extraordinar, Landon, spuse Jamie.

— Și eu, am răspuns simțind cum mă urmărea Hegbert.

M-am întrebat dacă o fi știind că o ținusem pe Jamie de mână pe drumul de întoarcere acasă.

— La ce oră să vin mâine? întrebă ea.

Hegbert ridică dintr-o sprânceană.

— Voi veni să te iau. Este bine pe la ora cinci?

Jamie privi peste umăr.

— Tati, ai avea ceva împotriva dacă i-aș vizita pe Landon și pe părinții lui mâine?

Hegbert își duse mâna la ochi și începu să-i frece. Oftă.

— Dacă este important pentru tine, nicio problemă, spuse el.

Nu primisem cel mai emoționant vot de încredere, dar era suficient pentru mine.

— Ce ar trebui să aduc? întrebă ea.

În Sud era o tradiție ca întotdeauna să pui o asemenea întrebare.

— Nu trebuie să aduci nimic, am răspuns eu. Voi veni să te iau la cinci fără un sfert.

Am rămas pe loc o clipă, fără să ne mai spunem altceva, așa că l-am văzut pe Hegbert devenind puțin nerăbdător. Nu întorsese pagina cărții de când stăteam acolo.

— Ne vedem mâine, spuse ea, în sfârșit.

— Perfect, am spus eu.

Privi în jos o clipă, apoi își ridică din nou ochii spre mine.

— Mulțumesc că m-ai adus cu mașina acasă, spuse ea.

Cu asta, se întoarse și intră în casă. Abia de i-am zărit zâmbetul care-i flutura ușor pe buze în timp ce se uită pe furiș pe ușă exact în momentul când se pregătea să o închidă.

A doua zi, am venit să o iau exact cum stabiliserăm și am fost încântat să observ că își lăsase părul desfăcut din nou. După cum promisesese, purta puloverul pe care i-l dăruisem.

Atât mama, cât și tata s-au arătat puțin surprinși când i-am întrebat dacă sunt de acord ca Jamie să vină la cină. Nu era nicio problemă, pentru că, de câte ori tata era în oraș, mama o puneă pe Helen, bucătăreasa noastră, să facă mâncare ca pentru o mică armată.

Cred că până acum nu am amintit nimic de bucătăreasă. În casa noastră, aveam o menajeră și o bucătăreasă, nu numai pentru că familia mea își permitea să le aibă, ci și pentru că mama nu era cea mai grozavă gospodină din lume.

Din când în când, se mai întâmplase să-mi facă sendvișuri pentru prânz, dar își pătase unghiile cu muștar și durase cel puțin trei sau patru zile să scape de el. Fără Helen, aș fi crescut mâncând piure de cartofi ars și friptură crocantă. Din fericire, tata își dăduse seama de asta de îndată ce s-au căsătorit, așa că a angajat o bucătăreasă și o menajeră dinainte de a veni eu pe lume.

Deși casa noastră era mai spațioasă decât majoritatea, nu era un palat, dar nici bucătăreasa și nici servitoarea nu locuiau cu noi, pentru că nu aveam spațiu separat de locuit. Tata cumpărase clădirea pentru valoarea ei istorică. Cu toate că nu era casa unde locuise cândva Barbă-Neagră, ceea ce ar fi fost mult mai interesant pentru mine, clădirea fusese proprietatea lui Richard Dobbs Spaight, cel care semnase Constituția. Spaight stăpânise, de asemenea, o fermă dincolo de New Bern, cam la șaptezeci de kilometri depărtare, și acolo fusese înmormântat. Se poate să nu fi fost o casă la fel de renumită ca aceea unde fusese înmormântat Dobbs Spaight, dar continua să-i ofere tatălui meu prilej de laudă pe holurile Congresului și, ori de câte ori se plimba prin grădină, îl puteam observa visând la moștenirea pe care dorea să mi-o lase. Într-un fel, acest fapt mă întrista, pentru că, indiferent ce ar fi făcut, nu putea să-l depășească niciodată pe bătrânul Richard Dobbs Spaight. Evenimente istorice precum semnarea Constituției se petrec doar o dată la câteva sute de ani și, indiferent cum ai privi lucrurile, dezbaterile subvențiilor agricole pentru cultivatorii de tutun sau discuțiile despre „influența comunistă” nu aveau să-l depășească niciodată. Chiar și unul ca mine știa asta.

Casa era în *National Historic Register*, și cred că mai este, și cu toate că Jamie mai fusese o dată la noi, când a pășit înăuntru, a rămas din nou impresionată. Părinții mei aveau o ținută foarte elegantă, ca și mine de altfel, iar mama a sărutat-o pe obraz în semn de bun venit. Mama, nu m-am putut abține să nu mă gândesc în timp ce am urmărit-o acționând, marcând un punct înaintea mea.

Cina a fost plăcută, oarecum festivă cu cele patru feluri, dar nu ceremonioasă. Părinții mei și Jamie au purtat o

conversație minunată – gândesc ca domnișoara Garber – și cu toate că am încercat să intercalez genul meu propriu de umor, nu a fost primit cu prea mult entuziasm, cel puțin din punctul de vedere al părinților mei. Totuși, Jamie a râs, iar eu am luat-o ca pe un semn bun.

După cină am invitat-o pe Jamie să ne plimbăm prin grădină, chiar dacă, iarnă fiind, nu erau flori. După ce ne-am pus hainele, am ieșit afară în aerul rece. Vedeam răsufierea noastră ieșind în trâmbe micuțe.

— Părinții tăi sunt extraordinari, îmi spuse ea.

Cred că Jamie nu pusese la inimă predicile lui Hegbert.

— Sunt drăguți, am răspuns eu, în felul lor. Mai ales mama este încântătoare.

Am afirmat acest lucru nu numai pentru că era adevărat, ci și pentru că era același lucru pe care copilașii l-au spus despre Jamie. Speram că va înțelege aluzia.

Se opri să se uite la tufele de trandafiri, care arătau ca niște bețe cioturoase, așa că n-am înțeles ce ar fi putut-o interesa.

— Este adevărat ce se spune despre bunicul tău? mă întrebă ea. Poveștile pe care le spun oamenii?

Cred că nu mi-a înțeles aluzia.

— Da, am spus eu încercând să nu-mi arăt dezamăgirea.

— Asta-i trist, spuse ea simplu. Este mult mai importantă viața decât banii.

— Știu.

— Adevărat? întrebă ea uitându-se la mine.

Nu i-am înfruntat privirea când am răspuns. Nu mă întrebați de ce.

— Știu că bunicul meu a greșit.

— Dar nu vrei să dai înapoi, nu-i așa?

— De fapt, nu m-am gândit niciodată la acest lucru, ca să-ți spun drept...

— Dar ai vrea?

Nu am răspuns imediat, așa că Jamie își întoarse fața de la mine. Se uita din nou țintă la tufele de trandafiri cu tulpinile lor cioturoase, iar eu mi-am dat dintr-odată seama că dorise ca eu să răspund afirmativ. Cam asta ar fi făcut ea

fără să se gândească de două ori.

— De ce faci asemenea lucruri? îmi scăpă înainte să mă pot stăpâni, iar sângele îmi năvăli în obraji. Mă faci să mă simt vinovat, vreau să spun. Nu am fost eu cel care a făcut-o. Pur și simplu, s-a întâmplat să mă nasc în această familie.

Întinse mâna și atinse o crenguță.

— Asta nu înseamnă că nu poți să reperi, spuse ea încetișor, când vei avea ocazia.

Punctul ei de vedere era clar, chiar și pentru mine, și în adâncul sufletului știam că avea dreptate. Dar hotărârea aceea, dacă o voi lua vreodată, era undeva foarte departe. În ce mă privea, deocamdată, aveam lucruri mai importante de făcut. Am schimbat subiectul cu ceva la care mă puteam raporta mai bine.

— Tatăl tău mă place? am întrebat.

Voiam să știu dacă Hegbert îmi îngăduia să o mai întâlnesc.

Dură puțin ca să răspundă.

— Tatăl meu, spuse ea încet, își face griji din cauza mea.

— Ca toți părinții, nu? am întrebat eu.

Se uită în jos și apoi într-o parte înainte de a-și întoarce privirea spre mine.

— Cred că în ceea ce-l privește este altfel decât majoritatea. Dar tata te place și știe că întâlnirile noastre mă bucură. De aceea m-a lăsat să vin la tine la masă.

— Mă bucur, am spus eu serios.

— Și eu.

Ne-am uitat unul la celălalt sub lumina palidă a lunii în formă de seceră și, când eram aproape să o sărut, ea își întoarse fața prea curând și zise ceva care, într-un fel, mă derută.

— Tatăl meu își face griji și din cauza ta, Landon.

Modul în care o spuse – cu un glas blând și trist în același timp – mă preveni că tatăl ei era neliniștit nu numai pentru că mă considera iresponsabil sau pentru că într-o vreme mă ascundeam în spatele copacilor și îl injuram și nici măcar pentru că eram un membru al familiei Carter.

— De ce? am întrebat.

— Pentru același motiv pentru care îmi fac și eu griji, spuse ea.

Nu-mi dădu mai multe explicații, așa că mi-am dat seama chiar atunci că ascundea ceva, ceva ce nu-mi putea spune, ceva care o întrista în același timp. Abia mai târziu, aveam să-i aflu secretul.

Cel mai bizar lucru care mi se întâmplase vreodată era, fără îndoială, faptul de a fi îndrăgostit de o fată precum Jamie Sullivan. Nu numai că era fata la care nu mă gândisem deloc până atunci – chiar dacă crescuserăm împreună –, dar era ceva neobișnuit în modul în care mi se dezvăluiseră sentimentele față de ea. Relația asta nu era la fel cu cea pe care o avusesem cu Angela, fata pe care o sărutasem prima dată când s-a întâmplat să fiu singur cu ea. Pe Jamie nu o sărutasem încă. Nici măcar nu o îmbrățișasem, nici nu o dusesem la Cecil's Diner sau la un film. Nu făcusem nimic din ceea ce făceam în mod obișnuit cu fetele și totuși, într-un fel sau altul, mă îndrăgostisem.

Problema era că nu știam ce sentimente nutrea ea față de mine.

A, categoric, existau câteva indicii, și nu-mi scăpaseră. Biblia era, bineînțeles, un lucru foarte important, dar mai era și modul în care mă privise când închisese ușa în Ajunul Crăciunului sau când mă lăsase să o țin de mână pe drumul de întoarcere acasă de la orfelinat. Pentru modul meu de a gândi exista precis ceva, dar nu eram tocmai sigur de pasul pe care trebuia să-l fac în continuare.

Când, în cele din urmă, o dusesem acasă după cina de Crăciun, am întrebat-o dacă i-ar face plăcere s-o mai vizitez din când în când, iar ea a zis că ar fi minunat. Chiar așa spusese: „Ar fi minunat”. Nu am socotit lipsa de entuziasm ca pe un afront personal, pentru că Jamie avea tendința de a discuta ca un adult și, de aceea, cred că se înțelegea cu persoanele mai în vârstă așa de bine.

A doua zi, m-am dus la ea acasă și primul lucru pe care l-am observat a fost că mașina lui Hegbert nu era pe alee. Când Jamie mi-a răspuns la ușă, am știut că nu trebuie s-o

întreb dacă puteam să intru.

— Bună, Landon, spuse ea cum o făcea întotdeauna de parcă ar fi fost surprinsă să mă vadă.

Avea din nou părul desfăcut și am luat-o ca pe un semn pozitiv.

— Bună, Jamie, am spus degajat.

Jamie făcu semn spre scaune.

— Tata nu este acasă, dar putem sta pe verandă dacă vrei...

Nici măcar să nu mă întrebați cum s-a întâmplat, pentru că nu sunt în stare să explic. Într-o secundă, m-am trezit în fața ei cu intenția de a merge într-o parte a verandei, dar n-am făcut-o. În loc să mă îndrept spre scaune, m-am apropiat de ea și m-am pomenit atingându-i mâna. I-am luat-o în mâna mea și am privit-o drept în ochi apropiindu-mă și mai mult. Ea nu s-a retras, dar a făcut ochii mari și, pentru o clipă scurtă și fulgerătoare, am crezut că era, poate, o greșală și nu știam dacă să merg sau nu mai departe. M-am oprit și am zâmbit, mi-am înclinat cumva capul într-o parte și apoi am văzut că ea închisese ochii și își înclina și ea capul și că fețele noastre se apropiau tot mai mult una de cealaltă.

Nu a durat mult și, în mod sigur, nu a fost genul de sărut pe care îl vedeți în filme, dar a fost minunat în felul său și tot ce sunt în stare să-mi aduc aminte este că atunci când buzele noastre s-au atins pentru prima oară, am știut că amintirea va dura de-a pururi.

CAPITOLUL 11

— Ești primul băiat pe care l-am sărutat, îmi spuse ea.

Mai erau câteva zile până la Anul Nou, iar eu și Jamie stăteam la Iron Steamer Pier în Pine Knoll Shores. Ca să ajungem acolo, a trebuit să traversăm podul care trece peste canalul navigabil din zona de coastă și să coborâm puțin pe insulă. În zilele noastre, acolo se găsește una dintre cele mai scumpe proprietăți cu vedere spre ocean din întreg statul, dar pe atunci erau doar dune de nisip adăpostite lângă Maritime National Forest.

— Mi-am imaginat, am spus eu.

— De ce? întrebă ea cu nevinovăție. N-a fost bine?

Nu mi s-a părut că s-ar supăra dacă i-aș răspunde afirmativ, dar nu aș fi spus adevărul.

— Ești o fată care sărută grozav, am spus strângându-i mâna.

Ea încuviință și se întoarse cu fața spre ocean, cu aceeași privire pierdută. I se întâmpla foarte des în ultima vreme. Am lăsat-o să se bucure de peisaj, înainte ca tăcerea să mă deranjeze oarecum.

— Te simți bine, Jamie? am întrebat eu, în sfârșit.

În loc să răspundă, schimbă subiectul.

— Ai fost vreodată îndrăgostit? mă întrebă ea.

Mi-am trecut mâna prin păr și i-am aruncat o privire.

— Vrei să spui mai înainte de momentul prezent?

Am spus-o cam ca James Dean, după cum mă sfătuiseră Eric să o fac în cazul în care o fată mi-ar pune întrebarea respectivă. Eric era foarte rafinat cu fetele.

— Vorbesc serios, Landon, spuse ea aruncându-mi o privire piezișă.

Cred că și Jamie văzuse filmele. Cu Jamie, ajunseseam să-mi dau seama, mi se părea întotdeauna că mă înălțam și coboram, și mai apoi mă înălțam din nou, în mai puțin timp decât îi lua unui țânțar să atace. Nu eram foarte sigur dacă îmi plăcea partea asta a relației noastre, deși, ca să fiu sincer, asta mă ținea în alertă. Mă simțeam încă

descumpănit în timp ce mă gândeam la întrebarea ei.

— De fapt, am fost, am zis eu, în cele din urmă.

Privirile ei erau fixate încă spre ocean. Cred că s-a gândit că vorbeam despre Angela, dar privind înapoi, am realizat că ceea ce simțisem pentru Angela era total diferit de ceea ce simțeam în momentul acela.

— Cum ai știut că era vorba de dragoste? mă întrebă ea.

Am urmărit briza care îi mișca încetișor părul și mi-am dat seama că nu era momentul să mă prefac.

— Ei bine, am spus eu serios, știi că e vorba de dragoste când tot ce îți dorești este să-ți petreci timpul cu cealaltă persoană și, într-un fel, știi că cealaltă persoană simte în același mod.

Jamie reflectă asupra răspunsului meu înainte de a încerca să schițeze un zâmbet.

— Înțeleg, spuse ea rar.

Am așteptat-o să mai adauge și altceva, dar nu o făcu, așa că am ajuns să realizez subit un alt fapt.

Se poate ca Jamie să nu fi avut prea multă experiență în relațiile cu băieții, dar adevărul era că mă juca pe degete.

În următoarele două zile, bunăoară, și-a purtat din nou părul strâns în coc.

În ajunul Anului Nou, am dus-o pe Jamie la restaurant. Era chiar prima întâlnire adevărată din viața ei și ne-am dus la un mic restaurant din Morehead City, un local numit Flauvin's. Flauvin's era tipul de restaurant cu fețe de masă și lumânări și cinci tacâmuri diferite de persoană. Chelnerii erau îmbrăcați în negru cu alb, precum valetii, și, când te uitați pe geamurile uriașe care se întindeau cât tot peretele, puteai urmări cu privirea lumina lunii care se reflecta departe pe apa care se unduia lin.

Aveau un pianist și un cântăreț, nu în toate serile, nici chiar în toate weekendurile, ci doar de sărbători sau când considerau că localul avea să fie plin. A trebuit să fac rezervări și, când am telefonat, mi s-a spus că nu mai erau locuri, dar am rugat-o pe mama să sune și, vă dați seama, problema s-a rezolvat. Cred că proprietarul avea nevoie de o

favoare din partea tatălui meu sau poate că, pur și simplu, nu a dorit să-l supere, știind că bunicul meu era încă în viață.

De fapt, fusese ideea mamei să o duc pe Jamie într-un loc deosebit. În urmă cu două zile, într-una din acele zile când Jamie își purta părul strâns în coc, am stat de vorbă cu mama despre lucrurile care mi se întâmplau.

— Mă gândesc numai la ea, mami, am mărturisit eu. Adică, știu că mă place, dar nu știu dacă simte la fel ca mine.

— Înseamnă atât de mult pentru tine? întrebă ea.

— Da, am spus eu încet.

— Ce ai încercat până acum?

— Ce vrei să spui?

Mama zâmbi.

— Vreau să spun că fetelor, chiar și lui Jamie, le place să fie făcute să se simtă deosebite.

Am rămas o clipă puțin confuz. Nu asta încercam eu să fac?

— Păi, am fost la ea acasă în vizită în fiecare zi, am spus.

Mama își puse mâna pe genunchiul meu. Chiar dacă nu era o gospodină grozavă și uneori mă tachina, cum am spus mai devreme, era o doamnă cu adevărat încântătoare.

— E frumos să te duci la ea acasă, dar nu este cel mai romantic lucru. Ar fi de dorit să faci ceva care i-ar îngădui cu adevărat să afle care sunt sentimentele tale pentru ea.

Mama mi-a sugerat să-i cumpăr un parfum și, cu toate că știam că Jamie ar fi probabil bucuroasă să-l primească, nu mi s-a părut ceva potrivit. În primul rând, pentru că Hegbert nu-i permitea să se machieze –, singura excepție fiind pentru rolul din piesa de Crăciun – eram sigur că Jamie nu era de acord cu parfumul. I-am spus mamei asta și atunci a venit cu ideea să o duc la restaurant.

— Nu mai am niciun ban, i-am zis deprimat.

Cu toate că familia mea era cu dare de mână și mi se dădeau bani de buzunar, nu primeam niciodată mai mult, dacă îi cheltuiam prea repede. „Asta creează responsabilitate”, mă lămurise tatăl meu cândva.

— Ce s-a întâmplat cu banii tăi din bancă?

Am oftat, iar mama a rămas tăcută în timp ce eu i-am explicat ce făcusem. Când am terminat, o expresie de satisfacție tăcută îi traversă chipul de parcă și ea realiza că, în sfârșit, mă maturizasem.

— Dă-mi voie să mă ocup eu de treaba asta, spuse ea rar. Tu află dacă vrea să meargă și dacă părintele Sullivan îi dă voie. Dacă răspunsul e afirmativ, vom găsi o soluție să rezolvăm problema. Promit.

A doua zi, m-am dus la biserică. Știam că Hegbert trebuia să fie în biroul său. Nu o întrebasesm încă pe Jamie, pentru că era de înțeles că avea nevoie de permisiunea lui și, din anumite motive, am dorit să fiu eu cel care face acest lucru. Cred că avea legătură cu faptul că Hegbert nu mă primea tocmai cu brațele deschise când îi vizitam. Ori de câte ori mă vedea venind pe alee – ca și Jamie, avea un al șaselea simț în această privință –, își făcea apariția la fereastră și apoi își retrăgea capul repede în spatele perdelelor socotind că nu-l zărisem. Când ciocăneam la ușă, îi lua mult timp până să răspundă de parcă ar fi trebuit să vină din bucătărie. Se uita la mine îndelung, apoi ofta adânc și, înainte să salute, clătina din cap.

Ușa era întredeschisă, așa că l-am văzut stând în spatele biroului cu ochelarii pe nas. Se uita peste niște hârtii – păreau documente financiare – și am înțeles că se străduia să calculeze bugetul bisericii pentru anul următor. Chiar și pastorii aveau facturi de plătit.

Am bătut în ușă, iar el își ridică privirea cu interes ca și cum ar fi așteptat un enoriaș, dar când mă văzu, se încruntă.

— Bună ziua, părinte Sullivan, am zis eu politicos. Aveți un moment liber?

Părea și mai obosit decât de obicei, așa că am presupus că nu se simțea bine.

— Bună, Landon, spuse el lipsit de vlagă.

Mă îmbrăcasem elegant, cu haină și cravată.

— Pot să intru?

El încuviință ușor, așa că am intrat. Îmi făcu semn să mă așez pe scaunul din fața biroului.

— Cu ce te pot ajuta? întrebă el.

M-am instalat neliniștit pe scaun.

— Cum să spun, domnule, am vrut să vă rog ceva.

Se uită la mine fix, studiindu-mă înainte de a vorbi.

— Are vreo legătură cu Jamie? întrebă el.

Am respirat adânc.

— Da, domnule. Am vrut să vă întreb dacă ați fi de acord să o invit pe Jamie la restaurant în seara de Anul Nou.

Oftă.

— Asta-i tot?

— Da, domnule, am zis. O voi aduce acasă la orice oră îmi veți cere.

Își scoase ochelarii și îi șterse cu batista înainte de a și-i pune înapoi. Se vedea că avea nevoie de un moment de gândire.

— Merg și părinții tăi cu voi? întrebă el.

— Nu, domnule.

— Atunci nu cred că va fi posibil. Dar îți mulțumesc că mi-ai cerut permisiunea.

Se uită în jos la hârtii, făcându-mă să înțeleg că era momentul să plec. M-am ridicat de pe scaun și am pornit spre ușă. După primii pași, m-am întors din nou cu fața spre el.

— Părinte Sullivan?

Își ridică ochii surprins că mai eram acolo.

— Îmi pare rău pentru lucrurile pe care le făceam când eram mai mic și îmi pare rău că nu m-am purtat cu Jamie cum s-ar fi convenit. Dar de acum încolo, lucrurile se vor schimba. Vă promit.

Părea că mă citește ca pe o carte. Nu era suficient.

— O iubesc, am zis în cele din urmă și, când am spus-o, își concentră din nou atenția asupra mea.

— Știu că o iubești, răspunse el cu tristețe, dar nu vreau să o văd rănită.

Chiar dacă probabil îmi imaginam, am crezut că i-am văzut ochii umezi.

— Nu i-aș face așa ceva, am zis.

Își întoarse privirea de la mine și se uită pe fereastră,

urmărind soarele de iarnă cum se ostenea să-și facă drum printre nori. Era o zi cenușie, rece și aspră.

— O aduci acasă până la zece, spuse el în sfârșit ca și când ar fi știut că luase o hotărâre greșită.

Am zâmbit și am vrut să-i mulțumesc, dar n-am făcut-o. Era limpede că voia să fie singur. În drum spre ușă, când mi-am aruncat privirea peste umăr, am rămas perplex văzându-l cu fața în mâini.

Peste o oră am căutat-o pe Jamie. La început, a spus că nu credea că ar putea să meargă, dar i-am zis că deja vorbisem cu tatăl ei. A părut surprinsă și cred că demersul meu a avut efect asupra modului în care m-a privit mai târziu. Singurul lucru pe care nu i l-am spus a fost că Hegbert îmi făcuse impresia că era aproape gata să izbucnească în plâns în timp ce mă pregăteam să ies pe ușă. Nu numai că nu m-ar fi înțeles, dar nu am vrut să o neliniștesc. În seara aceea, după ce am stat din nou de vorbă cu mama, ea mi-a furnizat o explicație posibilă care, la drept vorbind, m-a făcut să înțeleg perfect situația. Probabil Hegbert ajunsese să-și dea seama că fiica sa se maturiza și că treptat pierdea teren în fața mea. Într-un fel, speram că era adevărat.

Am trecut să o iau după cum stabilisem. Cu toate că nu o rugasem să-și lase părul desfăcut, o făcuse pentru mine. Am traversat în tăcere podul și am luat-o prin zona de coastă spre restaurant. Când am ajuns la locul de parcare, a apărut chiar proprietarul care ne-a condus la masă. Era unul dintre cele mai bune restaurante din oraș.

La ora când am sosit, era aglomerat și în jurul nostru lumea se distra. În seara de Anul Nou, lumea se îmbrăca elegant, iar noi eram singurii adolescenți din local. Cu toate acestea, nu cred că arătam prea deplasat.

Jamie nu mai fusese niciodată la Flauvin's și i-a luat câteva minute să se dumirească. Părea încântată peste măsură și mi-am dat seama imediat că mama îmi dăduse sugestia potrivită.

— Este nemaipomenit, îmi spuse ea. Mulțumesc că m-ai

invitat.

— Mi-a făcut plăcere, am spus sincer.

— Ai mai fost aici?

— De câteva ori. Părinților mei le place să mănânce aici uneori, când tata vine acasă de la Washington.

Se uită pe geam și privi țintă la o ambarcațiune care trecea pe lângă restaurant, cu luminile aprinse. O clipă păru emoționată de uimire.

— Este un loc minunat, spuse ea.

— La fel ca tine, am răspuns eu.

Jamie roși.

— Nu asta ai vrut să spui.

— Ba da, am zis încet. Exact asta.

În timp ce am așteptat comanda, ne-am ținut de mână și am discutat despre lucrurile care se întâmplaseră în ultimele luni. Când am vorbit despre bal, a răs și, în cele din urmă, am recunoscut motivul pentru care o invitaseam de fapt. Jamie era o fată veselă – râdea cu poftă – și știam că își dăduse și singură seama.

— Vrei să mă mai inviți? mă tachină ea.

— Absolut.

Masa a fost delicioasă – amândoi am comandat pește cu salată și, când, în sfârșit, chelnerul a schimbat farfuriile, a început muzica. Mai aveam o oră până să o conduc acasă, așa că i-am oferit mâna.

La început am fost singura pereche și toată lumea ne urmărea cu privirea în timp ce alunecam pe ringul de dans. Cred că toți știau ceea ce simțeam unul pentru celălalt și, văzându-ne, își aduceau aminte de vremea când fuseseră și ei tineri. I-am văzut zâmbind cu nostalgie. Lumina era discretă și, când solistul a început o melodie lentă, m-am apropiat și mai mult de Jamie și, cu ochii închiși, mă întrebam dacă mai existase ceva atât de perfect în viața mea, dându-mi în același timp seama că nu mai trăisem un asemenea moment.

Eram îndrăgostit și senzația era mult mai uimitoare decât îmi imaginaseam vreodată că ar fi putut fi.

După Revelion, am petrecut împreună o săptămână și jumătate făcând lucruri pe care cuplurile tinere le făceau pe atunci, deși, din când în când, Jamie părea obosită și apatică. Am stat o vreme lângă râul Neuse aruncând pietre în apă și urmărind cu privirea vălurelele în timp ce discutam sau am mers pe plaja de lângă Fort Macon. Chiar dacă era iarnă și oceanul bătea în nuanțe metalice, amândoi ne-am bucurat de timpul petrecut acolo. După aproape o oră, Jamie m-a rugat să o duc acasă și, în mașină, ne-am ținut de mână. Uneori, aproape ațipea înainte de a ajunge acasă, în timp ce în alte dăți sporovăia fără să se oprească tot drumul de întoarcere, încât eu abia mai reușeam să strecur o vorbă.

Fără îndoială, timpul petrecut cu Jamie mai însemna și lucruri care o bucurau și pe ea. Deși nu frecventam orele ei de studiu al Bibliei – nu voiam să par un idiot în fața ei –, am mai vizitat orfelinatul încă de două ori și, de fiecare dată când am mers acolo, m-am simțit tot mai mult ca acasă. Cu toate acestea, odată a trebuit să plecăm mai devreme, pentru că Jamie avea puțină febră. Chiar și pentru ochii mei neexperimentați, era limpede că avea fața îmbujorată.

Am mai sărutat-o, deși nu de fiecare dată când eram împreună, și nici măcar nu mă gândeam să merg mai departe de atât. Nici nu era cazul. Când o sărutam era ceva atât de plăcut, ceva atât de delicat și de pur, încât nu mai aveam nevoie de nimic altceva. Cu cât o sărutam mai mult, cu atât mai mult îmi dădeam seama că Jamie fusese înțeleasă greșit tot timpul, nu numai de mine, ci de toată lumea.

Jamie nu era doar fiica pastorului sau persoana care citea Biblia și care făcea tot posibilul să-i ajute pe alții. Pe lângă acestea, Jamie era o fată de șaptesprezece ani cu aceleași speranțe și îndoieli ca ale mele. Cel puțin, asta am crezut, până când, în cele din urmă, mi-a spus adevărul.

Nu o să uit niciodată ziua aceea și cât de tăcută fusese, încât tot timpul am avut sentimentul ciudat că o preocupa ceva important.

Sâmbătă, o zi furtunoasă cu un vânt sălbatic și mușcător,

înainte ca școala să înceapă din nou, o conduceam acasă de la Cecil's Diner. Un vânt din nord-est continua să bată din dimineața precedentă, obligându-ne să mergem cât mai aproape unul de celălalt ca să ne încălzim. Jamie își încolăcise brațul de brațul meu și mergeam încet, chiar mai încet ca de obicei. Se vedea că iar nu se simțea bine. De fapt, nu voise să meargă cu mine din cauza vremii, dar o invitase din cauza prietenilor mei. Era momentul, îmi amintesc că mă gândisem, ca, în sfârșit, să afle despre noi. Singura problemă, soarta a vrut așa, a fost că nu era nimeni altcineva la Cecil's Diner. În toiu iernii, ca în multe comunități de coastă, liniștea era stăpână în zona portului.

În timp ce mergeam, a rămas tăcută, așa că mi-am dat seama că se gândea la un mod de a-mi spune ceva important. Nu mă așteptam să înceapă conversația în felul acela.

— Oamenii cred că sunt ciudată, nu-i așa, spuse ea, în sfârșit, rupând tăcerea.

— La cine te referi? am întrebat, chiar dacă știam răspunsul.

— La colegii de la școală.

— Nu, în niciun caz, am mințit eu.

Am sărutat-o pe obraz și am strâns-o mai tare de brațul cu care se ținea de mine. Jamie tresări, iar eu mi-am dat seama că o supărasem cumva.

— Te simți bine? am întrebat preocupat.

— Mă simt bine, spuse ea, recăpătându-și calmul și rămânând la subiect. Vrei să-mi faci o favoare, totuși?

— Orice, am spus.

Mă opri brusc și se uită drept la mine.

— Minți în clipa asta?

— Nu, am spus, încercând să mă apăr și întrebându-mă unde voia să ajungă. Te asigur că de acum încolo îți voi spune mereu adevărul.

Într-un fel sau altul, de îndată ce am rostit cuvintele acestea, am știut că voi ajunge să le regret.

Ne-am continuat drumul. În timp ce înaintam pe stradă, mi-a aruncat o privire spre mâna ei încolăcită pe mâna mea

și, sub degetul inelar, am zărit o vânătaie mare. Habar nu aveam de la ce era, de vreme ce nu fusese acolo cu o zi mai înainte. Timp de o secundă, m-am gândit că poate eu fusesem cauza, dar pe urmă mi-am dat seama că nici măcar nu o atinsesem în locul acela.

— Oamenii cred că sunt ciudată, nu-i așa? întrebă ea din nou.

Am început să respir greu.

— Da, am răspuns, în sfârșit, deși m-a durut să o spun.

— De ce? întrebă ea, uitându-se la mine aproape deznădăjduită.

Am reflectat asupra întrebării ei.

— Oamenii au motive diferite, am spus vag, făcând tot posibilul să nu dau lămuriri suplimentare.

— Dar de ce anume? Oare din cauza lui tata? Sau poate din cauză că încerc să fiu drăguță cu toată lumea?

Într-o oarecare măsură, nu voiam să am nicio legătură cu toate astea.

— Presupun, a fost tot ce am putut zice, extrem de scrupulos.

Jamie păru întristată, așa că ne-am continuat drumul în tăcere.

— Și tu crezi că sunt ciudată? mă întrebă ea.

Modul în care puse întrebarea mă duru mai mult decât îmi imaginasem. Eram aproape de casa ei când am oprit-o și am îmbrățișat-o mai strâns. Am sărutat-o și, când ne-am desprins, ea privi în pământ.

I-am ridicat capul cu degetele sub bărbie, făcând-o să se uite din nou la mine.

— Ești o persoană admirabilă, Jamie. Ești frumoasă, ești îngăduitoare, ești blândă... ești tot ce mi-ar plăcea să fiu. Dacă oamenii nu te plac sau te consideră ciudată, atunci asta este problema lor.

În lumina cenușie a unei zile reci de iarnă, am observat cum buza de jos începu să-i tremure. Și mie mi se întâmpla același lucru și am realizat brusc că inima mi-o luase razna. Am privit-o în ochi zâmbind cu toată emoția pe care o adunasem, dându-mi seama că nu mai eram în stare să

păstrez în mine cuvintele.

— Te iubesc, Jamie, i-am spus. Ești cel mai minunat lucru care mi s-a întâmplat în viață.

Rostisem pentru prima oară cuvintele acelea față de o fată. Când mă imaginam spunându-le cuiva, îmi închipuiam că avea să-mi fie greu, dar nu fusese. Nu fusesem niciodată mai convins.

Cu toate acestea, imediat ce am rostit cuvintele acelea, Jamie și-a plecat fruntea și a început să plângă, sprijinindu-și trupul de al meu. Am înconjurat-o cu brațele, uimit de ceea ce se întâmpla. Jamie era așa de slabă că, pentru prima oară, mi-am dat seama că brațele mele o cuprindeau cu totul. Slăbise, chiar în ultima săptămână, și mi-am amintit că, mai devreme, abia se atinsese de mâncare. A continuat să plângă la pieptul meu mult timp. Nu eram sigur ce să cred sau măcar dacă ea simțea la fel ca mine. Chiar în situația aceea, nu regretam vorbele spuse. Adevărul rămâne veșnic adevăr și eu tocmai îi promisesem că nu o s-o mai mint niciodată.

— Te rog, nu spune asta, îmi zise ea. Te rog...

— Dar, te iubesc, am zis gândindu-mă că nu mă credea.

Începu să plângă și mai tare.

— Îmi pare rău, îmi șopti ea printre suspine. Îmi pare tare, tare rău...

Dintr-odată, gâtul mi se uscă.

— De ce îți pare rău? am întrebat, dornic să înțeleg ce o deranja. Este din cauza prietenilor mei și pentru ceea ce au să spună? Nu-mi mai pasă – efectiv, nu-mi mai pasă.

Făceam un efort să înțeleg ceva, confuz și, recunosc, speriat.

Îi trebui mult timp să se oprească din plâns și apoi își ridică privirea spre mine. Mă sărută blând, aproape ca răsufierea unui trecător pe o stradă din oraș și pe urmă își trecu degetele peste obrazul meu.

— Nu trebuie să mă iubești, Landon, spuse ea, privindu-mă cu ochii roșii și umflați. Putem fi prieteni, ne putem întâlni... dar nu trebuie să mă iubești.

— De ce nu? am strigat cu glas răgușit fără să înțeleg

nimic.

— Pentru că, spuse ea, în sfârșit, încet, sunt foarte bolnavă, Landon.

Ideea era atât de bizară, încât nu reușeam să pricep ce încerca să-mi spună.

— Și ce-i cu asta? O să-ți iei câteva zile...

Un zâmbet trist îi traversă chipul în timp ce eu mi-am dat seama imediat ce încerca ea să-mi spună. Continuă să mă privească stăruitor în timp ce, în sfârșit, rosti cuvintele care mi-au paralizat sufletul.

— Voi muri, Landon.

CAPITOLUL 12

Jamie avea leucemie. Aflase de vara trecută.

În clipa când mi-a spus, m-am făcut alb ca varul și o grămadă de imagini amețitoare mi s-au perindat prin minte. Era ca și cum în momentul acela scurt, timpul se oprise brusc, iar eu am înțeles tot ce se petrecuse între noi. Am înțeles de ce dorise să joc în piesă, am înțeles de ce, după ce prezentasem spectacolul în prima seară, Hegbert îi șoptise cu lacrimi în ochi numind-o îngerul său, am înțeles de ce arăta el așa de obosit tot timpul și de ce se agita că îi vizitam în continuare. Totul a devenit foarte clar.

Motivul pentru care a dorit un Crăciun deosebit pentru copiii de la orfelinat...

Motivul pentru care nu considera că o să meargă la facultate...

Motivul pentru care îmi dăruise Biblia ei...

Toate aveau un înțeles, dar în același timp, nimic nu părea să mai aibă vreun sens.

Jamie Sullivan avea leucemie...

Jamie, Jamie cea dragă, se stingea...

Jamie a mea...

— Nu, nu, i-am șoptit eu, trebuie să fie o greșeală...

Dar nu era nicio greșeală și, când mi-a spus din nou, nu am mai știut de nimic. Capul a început să mi se învârtă și, ca să nu-mi pierd echilibrul, m-am prins bine de ea. Pe stradă, am zărit un bărbat și o femeie care veneau spre noi cu capetele aplecate, ținându-și pălăriile cu mâinile ca să nu le zboare vântul. Un câine trecu de partea cealaltă a drumului și se opri să adulmece niște tufișuri. Un vecin de peste drum stătea pe o scară mobilă și dădea jos instalația electrică de la Crăciun. Scene obișnuite din viața de fiecare zi, lucruri pe care mai înainte nu le-aș fi observat nicicum, m-au făcut să mă simt furios. Am închis ochii cu dorința ca tot ce auzisem să dispară.

— Îmi pare tare rău, Landon, continua Jamie să spună într-una, deși eu eram cel care ar fi trebuit să o spună.

Acum îmi dau seama de asta, dar tulburarea care mă copleșise mă împiedica să rostesc orice cuvânt.

În adâncul sufletului, știam că era imposibil ca adevărul celor spuse de ea să dispară în neant. Am îmbrățișat-o din nou neștiind ce altceva să fac, cu ochii plini de lacrimi, străduindu-mă și nereușind să fiu sprijinul de care cred că avea nevoie.

Am plâns împreună pe stradă mult timp, la mică distanță de casa ei. Am plâns și mai mult când Hegbert a deschis ușa și ne-a văzut chipurile, dându-și imediat seama că aflasem secretul lor. Am plâns când i-am povestit mamei mele mai târziu în după-amiaza aceea, iar mama m-a strâns la piept și am plâns cu suspine atât de tare, încât menajera și bucătăreasa au vrut să cheme doctorul crezând că i se întâmplase ceva tatălui meu. Duminică, Hegbert a transmis vestea enoriașilor, cu fața ca o mască de suferință și spaimă încât a trebuit să fie ajutat să se așeze chiar înainte de a termina de vorbit.

Toți cei din parohie au fost copleșiți de uimire rămânând tăcuți și nedând crezare cuvintelor pe care tocmai le auziseră, ca și cum așteptau poanta vreunei glume sinistre despre care nici unuia dintre ei nu le venea să creadă că fusese spusă. Apoi, pe neașteptate, a început plânsetul.

În ziua în care Jamie mi-a spus secretul, am stat alături de Hegbert, iar ea mi-a răspuns răbdătoare la întrebări. Nu știa cât timp îi mai rămăsese de trăit, iar doctorii nu puteau face nimic. I s-a spus că era o formă rară de leucemie, una care nu răspundea la tratamentul existent. La începutul anului școlar, se simțise bine. Abia în ultimele săptămâni începuse să simtă efectele.

— Cam așa evoluează, spuse ea. Te simți în regulă și apoi, când corpul nu mai poate continua să lupte, nu te mai simți bine.

Înăbușindu-mi lacrimile, nu puteam decât să mă gândesc la piesă.

— Dar toate repetițiile acelea... zilele acelea lungi... poate că n-ar fi trebuit să...

— Poate, spuse ea, apucându-mi mâna și întrerupându-mă. Piesa a fost cea care m-a ajutat să rezist atâta timp.

Mai târziu, mi-a spus că trecuseră șapte luni de când aflate diagnosticul. Doctorii îi dăduseră un an de viață, poate și mai puțin.

În zilele noastre, s-ar fi putut să fie altfel. În zilele noastre, doctorii ar fi putut găsi un tratament. În zilele noastre, Jamie probabil ar fi trăit. Dar asta se întâmpla în urmă cu patruzeci de ani, iar eu mi-am dat seama ce însemna.

Numai un miracol o putea salva.

„De ce nu mi-ai spus?”

Aceasta a fost singura întrebare pe care nu i-o pusesem, singura întrebare la care mă gândisem. În noaptea aceea, nu dormisem și aveam ochii încă umflați. Trecusem de la starea de șoc la refuz, la tristețe, la furie și din nou la starea de șoc, noaptea întregă dorind să nu fi fost adevărat și rugându-mă ca totul să fi fost doar un coșmar îngrozitor.

A doua zi, eram în camera ei de zi, ziua în care Hegbert îi anunțase pe credincioșii din parohie. Era 10 ianuarie 1959.

Jamie nu arăta deprimată în măsura în care îmi imaginam că avea să fie. Dar acum nu e mai puțin adevărat că supraviețuise cu secretul acela șapte luni de zile. Ea și Hegbert fuseseră singurii care l-au știut și niciunul nu avusese încredere nici măcar în mine. Mă simțeam jignit și înspăimântat în același timp.

— Hotărâsem, îmi explică ea, că ar fi mult mai bine să nu spun nimănui și l-am rugat pe tata să procedeze la fel. Ai văzut cum era lumea după slujba de astăzi. Nici măcar unul nu s-a uitat în ochii mei. Dacă ai mai avea doar câteva luni de trăit, asta ți-ai dori?

Eram conștient că avea dreptate, dar asta nu simplifica situația. Pentru prima dată în viața mea nu știam nici ce să spun, și nici ce să fac.

Nu-mi murise niciodată cineva apropiat, cel puțin nu cineva de care să-mi amintesc. Bunica murise când aveam

trei ani, așa că nu-mi aduc aminte mai nimic despre ea sau despre slujba de înmormântare, nici măcar de anii care au urmat după dispariția ei. Auzisem povești, fără îndoială, atât de la tata cât și de la bunicul, dar pentru mine au rămas povești. Erau la fel ca poveștile pe care le auzeam sau le citeam într-un ziar despre o femeie oarecare pe care nu o cunoscusem deloc. Cu toate că tata mă lua cu el când puneia flori pe mormântul ei, nu trăisem niciodată sentimente legate de ea. Încercam un sentiment doar pentru cei pe care îi lăsase în urmă.

Nimeni din familia mea sau din cercul meu de prieteni nu fusese vreodată obligat să se confrunte cu așa ceva. Jamie avea șaptesprezece ani, un copil la un pas de a deveni femeie, și se stingea, dar, în același timp, era încă foarte activă. Eram speriat, mai speriat ca oricând, nu numai pentru ea, ci și pentru mine. Trăiam cu teama că voi face o greșală, că voi face ceva care o va jigni. Era oare bine să-mi pierd mereu cumpătul în prezența ei? Era oare bine să mai discut despre viitor? Teamă mă făcea să-i vorbesc cu greutate, deși ea era răbdătoare cu mine.

Tot disperarea m-a făcut să îmi dau seama de altceva, ceva care a înrăutățit totul. Mi-am dat seama că nici măcar nu o cunoscusem când fusese sănătoasă. Începusem să-mi petrec timpul cu ea cu câteva luni în urmă și mă îndrăgostisem de ea doar de optsprezece zile. Acele optsprezece zile mi s-au părut cât toată viața, dar acum, când o priveam, tot ceea ce puteam să fac era să mă întreb câte zile aveau să mai fie.

Luni, nu a venit la școală, iar eu știam că nu mai avea să meargă pe holurile acelea niciodată. Nu aveam să o mai văd niciodată citind de una singură Biblia la prânz. Nu aveam să-i mai văd cardiganul maro mișcându-se printre grupurile de elevi în timp ce-și făcea drum spre următoarea oră. Încheiase pentru totdeauna socotelile cu școala și nu mai avea să-și primească niciodată diploma.

Nu m-am putut concentra deloc la orele din ziua aceea, ascultând cum profesor după profesor ne spunea ceea ce majoritatea dintre noi aflaserăm deja. Reacțiile au fost asemănătoare cu cele de duminică din biserică. Fetele au

plâns, băieții și-au lăsat capul în piept, lumea a vorbit despre ea ca și cum nu mai era în viață. „Ce putem face?” s-au întreat, și toți s-au uitat la mine așteptând soluții.

— Nu știu, a fost tot ce am putut zice.

Am plecat devreme de la școală și m-am dus acasă la Jamie, sărind peste orele de după-amiază. Când am bătut la ușă, Jamie mi-a răspuns în maniera ei obișnuită, veselă și de parcă nu avea nicio grijă pe lume.

— Bună, Landon, spuse ea, asta e o surpriză.

Când s-a înclinat să mă sărute, am sărutat-o și eu, deși îmi venea să plâng.

— Tata nu este acasă în momentul acesta, dar dacă vrei putem sta pe verandă.

— Cum poți să te porți așa? am întreat brusc. Cum poți să te prefaci că totul este în ordine?

— Nu mă prefac că totul e în ordine, Landon. Dă-mi voie să-mi iau haina și vom sta afară să discutăm, bine?

Îmi zâmbi așteptând răspunsul, așa că, în cele din urmă, am dat din cap aprobator cu buzele strânse. A întins mâna și m-a bătut ușor pe braț.

— Vin imediat, spuse ea.

M-am îndreptat spre scaun și m-am așezat, iar Jamie și-a făcut apariția într-o clipă. Purta o haină groasă, mănuși și o căciulă care să-i țină cald. Vântul de nord-est trecuse, așa că nu mai era la fel de rece ca în weekend. Cu toate acestea, pentru ea, era încă destul de rece.

— N-ai fost la școală astăzi, am spus.

Privi în jos și încuviință.

— Știu.

— Vei mai veni vreodată?

Chiar dacă deja știam răspunsul, aveam nevoie să-l aud de la ea.

— Nu, spuse ea încet. Nu voi mai veni.

— De ce? Ești chiar atât de bolnavă?

Am început să devin patetic, așa că ea m-a apucat de mână.

— Nu. Astăzi chiar mă simt destul de bine. Am rămas doar pentru că vreau să fiu acasă în diminețile când tata trebuie

să meargă la birou. Vreau să-mi petrec cu el cât mai mult timp...

„Înainte de a muri”, a vrut să spună, dar nu a rostit-o. Am simțit că mi se face rău și n-am răspuns.

— Când doctorii ne-au spus prima dată, continuă ea, au zis că ar trebui să încerc să duc o viață cât mai normală atâta timp cât pot. Au spus că asta mă va ajuta să-mi mențin puterea fizică.

— Nu există nimic normal în privința asta, am spus eu cu amărăciune.

— Știu.

— Nu ești speriată?

Într-un fel, m-am așteptat să zică *nu*, să spună un lucru înțelept ca o persoană adultă sau să mă lămurească, pentru că eu nu puteam pretinde că înțelegeam planul lui Dumnezeu.

Se uită într-o parte.

— Ba da, zise ea în sfârșit. Sunt speriată tot timpul.

— Atunci de ce nu o arăți?

— O fac când sunt singură.

— Pentru că nu ai încredere în mine?

— Nu, spuse ea, pentru că știu că și tu ești speriat.

Am început să mă rog pentru un miracol.

Aparent, se întâmplau tot timpul și citisem despre ele în ziare. Persoane care își redobândiseră puterea în picioare după ce li se spusese că nu mai aveau să meargă niciodată sau care supraviețuiseră, într-un fel sau altul, după un accident îngrozitor, când toate speranțele erau pierdute. Din când în când, un cort al unui predicator ambulant se înălța dincolo de Beaufort și lumea mergea să vadă cum erau vindecați oamenii. Fusesem de câteva ori și, cu toate că bănuiam că majoritatea vindecărilor nu erau mai mult decât un spectacol de magie ingenios, de vreme ce nu am recunoscut nicio persoană din cele vindecate, se petreceau din când în când lucruri pe care chiar nu mi le puteam explica. Bătrânul Sweeney, brutarul din oraș, participase la Primul Război Mondial, luptându-se cu o unitate de artilerie

în spatele tranșeelor și, după luni de bombardament, dușmanul îl lăsase surd de o ureche. Nu se prefăcea – într-adevăr, nu putea auzi nimic și, în copilăria noastră, fuseseră momente când, datorită acestui defect, plecasem pe furiș cu un corn cu scorișoară. Dar predicatorul a început să se roage cu înfrigurare și, în cele din urmă, și-a așezat mâna pe o parte a capului lui Sweeney. Sweeney a țipat așa de tare încât oamenii, practic, au sărit de pe locurile lor. Sweeney avea o expresie înspăimântată pe chip de parcă individul îl atinsese cu un vătrau aprins, dar pe urmă a clătinat din cap și s-a uitat în jur, rostind cuvintele: „Pot să aud din nou”. Nici chiar lui nu-i venea să creadă. „Dumnezeu, spusesse predicatorul în timp ce Sweeney își croia drum spre locul său, poate face orice. Dumnezeu ne ascultă rugăciunile.”

Astfel, în noaptea aceea, am deschis Biblia pe care mi-o dăruise Jamie de Crăciun și am început să citesc. La Școala de Duminică sau la biserică, aflasem totul despre Biblie, dar ca să fiu sincer, îmi aminteam doar momentele esențiale – când Dumnezeu trimite cele șapte judecăți ca israeliții să poată părăsi Egiptul, când Iona este înghițit de o balenă, când Iisus umblă pe mare sau îl învie pe Lazăr din morți. Mai erau și alte momente importante. Știam că, practic, în fiecare capitol din Biblie, Dumnezeu făcea ceva impresionant, dar nu le reținusem pe toate. În calitate de creștini, ne-am bizuit foarte mult pe învățăturile din Noul Testament, așa că nu cunoșteam ce se spunea în Cartea lui Iosua, Cartea Rut sau despre Profetul Ioil. În prima noapte, am citit Facerea, în a doua noapte am citit Ieșirea. A urmat Leviticul, apoi Numerii și pe urmă Deuteronomul. Anumite părți mi-au luat mai mult timp, mai ales unde erau explicate toate legile și, cu toate acestea, n-am putut renunța la lectură. Era o dorință nestăpânită pe care n-am înțeles-o exact.

Într-o noapte, deși era târziu și eram obosit, am ajuns să citesc, în cele din urmă, Psalmii, dar, într-un fel sau altul, am știut că era exact ceea ce căutam. Toată lumea a ascultat

Psalmul 23⁴ care începe cu „Domnul mă paște și nimic nu-mi va lipsi”, dar am dorit să le citesc și pe celelalte, pentru că se spunea că niciunul nu era mai important decât celelalte. După o oră, am dat peste un paragraf subliniat încât am presupus că Jamie îi acordase atenție pentru că însemna ceva pentru ea. Iată ce spunea:

Către Tine, Doamne, am strigat, Dumnezeuul meu,
ia aminte!

Că de nu mă vei auzi, mă voi asemăna cu cei care
se pogoară în groapă.

Ascultă glasul rugăciunii mele când mă rog către
Tine, când ridic mâinile către locașul Tău cel sfânt.⁵

Am închis Biblia cu lacrimi în ochi, incapabil să termin de citit psalmul.

Într-un fel sau altul, am știut că făcuse sublinierea aceea pentru mine.

— Nu știu ce să fac, am zis mormăind nedeslușit, uitându-mă pierdut la lumina slabă a lămpii din dormitorul meu.

Stăteam pe pat împreună cu mama. Se apropia sfârșitul lunii ianuarie, cea mai dificilă lună din viața mea și știam că în februarie lucrurile aveau să se înrăutățească și mai mult.

— Îmi dau seama că este greu pentru tine, murmură mama, dar nu poți face nimic.

— Nu mă refer la faptul că Jamie este bolnavă – știu că nu pot face nimic în această privință. Mă refer la Jamie și la mine.

Mama mă privi cu înțelegere. Își făcea griji din cauza lui Jamie, dar și din pricina mea. Am continuat:

— Mi-e greu să vorbesc cu ea. Tot ce pot face când o privesc este să mă gândesc la ziua când nu voi mai fi în stare să o fac. De aceea, îmi petrec tot timpul la școală gândindu-

⁴ De fapt, Psalmul 22 (n.tr.)

⁵ Psalmul 27 (n.tr.)

mă la ea, cu dorința de a o vedea chiar în momentul acela, dar când ajung la ea acasă, nu știu ce să spun.

— Nu știu dacă există cuvinte să i le poți spune ca să o faci să se simtă mai bine.

— Atunci ce ar trebui să fac?

Mama mă privi cu tristețe și-mi înconjură umărul cu brațul.

— O iubești cu adevărat, nu? spuse ea.

— Cu tot sufletul.

Chipul mamei deveni trist așa cum nu îl văzusem niciodată.

— Ce îți spune inima să faci?

— Nu știu.

— Poate că, spuse ea cu blândețe, te străduiești prea mult să o asculți.

A doua zi, m-am simțit mai bine cu Jamie, deși nu prea mult timp. Înainte de a sosi, îmi propusesem să nu zic nimic care ar putea să o deprime – că voi încerca să discut cu ea ca mai înainte – și exact așa s-a întâmplat. M-am așezat pe canapeaua ei și i-am povestit despre niște prieteni de-ai mei și despre ceea ce făceau; am surprins-o cu succesul echipei de baschet. I-am povestit că încă nu promisem vești de la UNC, dar că speram că voi afla rezultatul în următoarele săptămâni. I-am spus că așteptam cu nerăbdare momentul absolvirii. I-am vorbit de parcă urma să revină la școală peste o săptămână, deși am știut că, tot timpul, am păstrat un ton îngrijorat. Jamie mi-a zâmbit și a încuviințat din cap la momentele potrivite și a pus întrebări din când în când. Dar cred că eram amândoi conștienți că era poate ultima oară când mai puteam să o văd. Nu ni s-a părut drept nici unuia dintre noi.

Inima mea îmi spunea exact același lucru.

M-am întors din nou la Biblie în speranța că mă va călăuzi.

— Cum te simți? am întrebat două zile mai târziu.

Jamie slăbise vizibil. Pielea ei începea să capete o nuanță

oarecum cenușie, iar oasele de la mâini începeau să i se vadă prin piele. I-am zărit din nou vânătaile. Ne aflam în camera ei de zi, pentru că nu suporta aerul rece de afară.

Dar cu toate acestea, arăta totuși admirabil.

— Mă simt bine, spuse ea zâmbind cu curaj. Doctorii mi-au prescris un medicament pentru durere și se pare că mă ajută puțin.

Treceam pe la ea în fiecare zi. Timpul parcă își încetinise curgerea și, în același timp, o accelera.

— Pot să-ți fac rost de ceva?

— Nu, mulțumesc, am de toate.

Am privit prin cameră și apoi înapoi spre ea.

— Citesc Biblia, am spus eu, în sfârșit.

— Adevărat?

Fața i se luminează, amintindu-mi de îngerul pe care-l văzusem în piesă. Nu-mi venea să cred că trecuseră de atunci doar șase săptămâni.

— Am vrut să știi.

— Mă bucur că mi-ai spus.

— Noaptea trecută, am citit Cartea lui Iov, am zis, când Dumnezeu îl provoacă pe Iov ca să-i încerce credința.

Jamie zâmbi și se întinse să mă lovească ușor pe braț. I-am simțit mâna moale și plăcută pe pielea mea.

— Ar trebui să citești altceva. Dumnezeu nu este într-unul din momentele sale cele mai bune.

— De ce a vrut să-i facă una ca asta lui Iov?

— Nu știu, spuse ea.

— Te-ai simțit vreodată asemenea lui Iov?

Jamie zâmbi, clipind șiret din ochi.

— Uneori.

— Dar nu ți-ai pierdut credința?

— Nu.

Știam că nu și-o pierduse, dar cred că eu mi-o pierdeam pe a mea.

— Asta pentru că tu crezi că te-ai putea vindeca?

— Nu, spuse ea, pentru că este singurul lucru care mi-a mai rămas.

După asta, am început să citim Biblia împreună. Părea,

într-un fel sau altul, lucrul cuvenit, dar, cu toate acestea, inima îmi spunea că aş putea face totuşi mai mult decât atât.

Noaptea, stăteam treaz, întrebându-mă ce aş putea face.

Lectura din Biblie ne oferea momente asupra cărora să ne concentrăm atenţia şi, dintr-odată, totul a început să meargă mai bine între noi, poate datorită faptului că nu mai eram la fel de neliniştit la gândul că aş face ceva care să o supere. Ce putea fi mai potrivit decât citirea Bibliei? Cu toate că eu nu ştiam nici pe departe cât de multe ştia ea, cred că aprecia gestul şi, în mod accidental, când citeam, îşi aşeza mâna pe genunchiul meu şi, pur şi simplu, asculta cum vocea mea umplea încăperea.

Altă dată, stăteam lângă ea pe canapea, uitându-mă la Biblie şi în acelaşi timp urmărind-o pe Jamie cu coada ochiului, şi când ajungeam la un verset sau psalm, poate chiar la un proverb, o întrebam ce părere are. Ea avea mereu pregătit un răspuns, iar eu dădeam din cap aprobator, gândindu-mă la cele spuse. Câteodată, ea era cea care mă întreba ce gândeam, iar eu depuneam maximum de efort, de asemenea, deşi erau momente când blufam şi eram convins că ea îşi dădea seama. „Chiar asta înseamnă pentru tine?” întreba ea, iar eu îmi frecam bărbia şi mă gândeam la ce spuseseam înainte de a face o nouă încercare. Uneori totuşi era vina ei când nu mă puteam concentra, mai ales dacă-şi ţinea mâna pe genunchiul meu.

Într-o vineri seară, am adus-o la cină la mine acasă. Mama a stat cu noi la felul întâi şi apoi s-a retras în camera ei lăsându-ne singuri.

Era plăcut să stau împreună cu Jamie şi mi-am dat seama că şi ea simţea la fel. Nu ieşise din casă de mult timp şi era o schimbare bine-venită pentru ea.

De când îmi povestise despre boala ei, Jamie nu-şi mai făcea coc şi părul ei desfăcut mi se părea la fel de uluitor ca prima dată când o văzusem purtându-l în felul acela. Se uita la porţelanuri – mama avea o vitrină – când m-am aplecat peste masă şi am luat-o de mână.

— Mulţumesc că ai venit în seara asta, am spus. Îşi îndreptă din nou atenţia spre mine.

— Mulțumesc că m-ai invitat.

Am făcut o pauză.

— Cum rezistă tatăl tău?

Jamie oftă.

— Nu prea bine. Mă îngrijorează serios.

— Te iubește foarte mult, știi.

— Știu.

— Și eu la fel, am spus, iar ea și-a ferit privirea.

Auzindu-mă rostind cuvintele acelea, mi s-a părut că s-a speriat din nou.

— Ai să mai vii la mine acasă? întrebă ea. Chiar și peste un timp, știi, când...?

I-am strâns mâna nu prea tare, dar suficient ca să-i dau de înțeles că vorbeam serios.

— Atâta timp cât vei dori să vin, voi fi prezent.

— Nu e obligatoriu să mai citim Biblia, dacă nu vrei asta.

— Ba da, am spus încet. Cred că o să mai citim.

Jamie zâmbi.

— Ești un prieten grozav, Landon. Nu știu ce m-aș face fără tine.

Mă strânse de mână, răspunzându-mi la dovada mea de bunăvoință. Așa cum stătea de partea cealaltă a mesei, arăta fericită.

— Te iubesc, Jamie, am zis din nou, dar de data aceasta nu mai tresări.

Dimpotrivă, privirile noastre se întâlniră peste masă și am văzut cum ochii ei căpătau strălucire. Oftă și își feri privirea, dar, după ce își trecu mâna prin păr, se uită din nou spre mine. I-am sărutat mâna, zâmbindu-i recunoscător.

— Și eu te iubesc, șopti ea, în sfârșit.

Erau cuvintele pe care mă rugasem atât de mult să le aud.

Nu știam dacă Jamie discutase cu Hegbert despre sentimentele mele față de ea, dar puneam cumva la îndoială acest lucru, pentru că rutina lui Hegbert nu se schimbase mai deloc. Ori de câte ori treceam pe la ei după școală, el avea obiceiul să plece de acasă și tot așa a procedat în continuare. Băteam la ușă și ascultam în timp ce Hegbert îi

explica lui Jamie că el avea să lipsească și că va reveni cam în două ore. „În ordine, tati”, o auzeam spunând mereu și apoi așteptam ca Hegbert să deschidă ușa. Imediat ce mă lăsa să intru, deschidea dulapul de pe hol și, fără să vorbească, își scotea haina și pălăria și, înainte de a părăsi casa, își încheia nasturii de la haină în drum spre ușă. Purta o haină demodată, neagră și lungă, ca un trenchi fără fermoare, și care fusese la modă pe la începutul acestui secol. Rareori mi se adresa direct, chiar și după ce aflase că eu și Jamie începusem să citim Biblia împreună.

Cu toate că, în continuare, nu agreea prezența mea în casă în absența sa, îmi îngăduia totuși să intru. Știam că o parte a motivului avea de-a face cu faptul că nu voia ca Jamie să răcească stând pe verandă și singura alternativă era să rămână în casă în timp ce mă aflam acolo. Dar cred că și Hegbert avea nevoie de un moment de singurătate și acela era motivul adevărat al schimbării. Nu mi-a vorbit despre regulile casei – le-am înțeles din privirile sale, prima dată când spusese că puteam să rămân. Mi s-a îngăduit să stau în camera de zi și asta a fost totul.

Jamie se mai mișca încă încoace și încolo destul de bine, deși iarna era mizerabilă. În ultima parte a lui ianuarie, a venit brusc un val de aer rece care a ținut nouă zile, urmat de trei zile întregi de ploaie torențială. Pe o asemenea vreme, Jamie nu avea de ce să-și dorească să plece de acasă, cu toate că după plecarea lui Hegbert, eu și ea puteam sta pe verandă exact două minute ca să respirăm aerul proaspăt de mare. Ori de câte ori o făceam, mă pomeneam făcându-mi griji pentru ea.

În timp ce citeam din Biblie, oamenii băteau la ușă de cel puțin trei ori în fiecare zi. Lumea trecea mereu pe la ei, unii cu alimente, alții doar să-i salute. Chiar și Eric cu Margaret au venit și, cu toate că lui Jamie nu îi era îngăduit să-i lase înăuntru, a făcut-o totuși, încât am stat în camera de zi și am discutat puțin, fără ca vreunul dintre ei să o poată privi în ochi.

Amândoi erau agitați și le-a luat câteva minute ca să ajungă, în sfârșit, la subiect. Eric venise să se scuze, a zis el,

și a spus că nu-și putea imagina de ce toate acestea i se întâmplaseră tocmai ei. În plus, avea ceva pentru ea, așa că așeză un plic pe masă cu mâna tremurândă. Ascultându-l, i-am auzit vocea reținută și cuvintele marcate de cea mai sinceră emoție.

— Ai cel mai generos suflet pe care l-am întâlnit în viața mea, îi spuse el lui Jamie, schimbându-și brusc vocea, și chiar dacă am luat lucrurile așa cum sunt și n-am fost mereu drăguț cu tine, am dorit să știi ceea ce simt. Nu mi-a părut atât de rău de ceva niciodată în viața mea. Făcu o pauză și se șterse în fugă la coada ochiului. Ești cea mai grozavă persoană pe care probabil am cunoscut-o.

Pe măsură ce Eric se lupta să-și rețină lacrimile, Margaret deja capitulase și stătea pe canapea plângând, incapabilă să vorbească. Când Eric a tăcut, Jamie și-a șters lacrimile de pe obraji și, în semn de iertare, și-a deschis brațele. Eric se duse cu toată inima spre ea și, în sfârșit, începu să plângă nereținut în timp ce ea îl mângâia încetisor pe păr murmurându-i ceva.

Apoi, a venit rândul lui Margaret, iar Jamie a făcut exact același lucru.

Când Eric și Margaret au fost gata de plecare, și-au îmbrăcat jachetele și s-au mai uitat încă o dată spre Jamie parcă să o păstreze în memorie de-a pururi. Eram sigur că doreau să și-o amintească așa cum arăta în clipa aceea. Mie mi se părea că Jamie era frumoasă și știu că și ei au gândit la fel.

— Să nu se dea bătută, spuse Eric în drum spre ușă. Mă voi ruga pentru voi și la fel o vor face toți ceilalți. Pe urmă, se uită la mine, întinse mâna și mă bătu ușor pe umăr. Și tu la fel, spuse el având încă ochii roșii.

În timp ce i-am urmărit plecând, mi-am dat seama că niciodată nu am fost atât de mândru de amândoi.

Mai târziu, când am deschis plicul, am aflat ce făcuse Eric. Fără să ne spună, adunase peste 400 de dolari pentru orfelinat.

Am așteptat miracolul.

Nu s-a petrecut.

La începutul lunii februarie, pastilele pe care le lua Jamie s-au înmulțit ca să amelioreze durerea tot mai intensă pe care o simțea. Dozele foarte mari o amețeau și, mergând spre baie, a căzut de două ori, o dată lovindu-se la cap de chiuvetă. După asta, Jamie a insistat ca doctorii să-i reducă medicamentele și, cu părere de rău, doctorii au ascultat-o. Cu toate că era capabilă să meargă normal, durerea pe care o simțea era tot mai mare și, uneori, simpla ridicare a brațului o făcea să se strâmbe de durere. Leucemia este o boală a sângelui, care se răspândește în tot corpul. Pur și simplu, Jamie nu avea cum să scape de ea atâta timp cât inima continua să-i bată.

Dar boala îi afectă și restul trupului, slăbindu-i mușchii și făcând chiar și lucrurile simple să pară dificile. În prima săptămână din februarie, a pierdut aproape trei kilograme, așa că foarte curând a devenit o problemă să se deplaseze chiar pe distanțe scurte. Și asta, fără îndoială, dacă putea suporta durerea pe care, cu timpul, nu a mai reușit să o îndure. S-a întors din nou la pilule, acceptând amețea în locul durerii.

Continuam să citim din Biblie.

De câte ori o vizitam pe Jamie, o găseam pe canapea cu Biblia deschisă și știam că, în ultimă instanță, fusese necesar ca tatăl ei să i-o aducă în idee că doream să continuăm. Deși ea nu spunea niciodată nimic despre acest fapt, amândoi știam exact ce valoare avea.

Eram în criză de timp și inima îmi spunea totuși că puteam face ceva mai mult.

Pe 14 februarie, de Ziua Sfântului Valentin, Jamie a ales un pasaj din Corinteni care însemna mult pentru ea. Mi-a spus că, dacă ar fi avut vreodată șansa, ar fi dorit ca pasajul acela să i se citească la nunta ei. Iată ce spunea:

Dragostea îndelung rabdă; dragostea este binevoitoare; dragostea nu pizmuiește; nu se laudă; nu se trufește. Dragostea nu

se poartă cu necuviință, nu caută ale sale,
nu se aprinde de mânie, nu gândește răul.
Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură
de adevăr. Toate le suferă, toate le crede,
toate le nădăjduiește, toate le rabdă.⁶

Jamie întruchipa pe deplin această descriere.

Peste trei zile, când vremea se încălzise ușor, i-am arătat ceva minunat, ceva de care mă îndoiam că mai văzuse vreodată, ceva ce știam că ar fi dorit să vadă.

Estul Carolinei de Nord este o regiune frumoasă și deosebită a țării, binecuvântată cu climă temperată și, în cea mai mare parte, cu o topografie nemaipomenită. Acest fapt nu este niciunde mai evident decât pe Bogue Banks, o insulă dincolo de coastă, în apropiere de așezarea unde am crescut. Cu o lungime de treizeci și nouă de kilometri și o lățime de aproape un kilometru și jumătate, această insulă este o întâmplare fericită a naturii, desfășurându-se de la est la vest și îmbrățișând linia de coastă pe o distanță de aproape un kilometru. Cei care locuiesc acolo pot asista, în fiecare zi, la răsărituri și apusuri de soare impresionante, ambele având loc peste întinderea grandiosului Ocean Atlantic.

În timp ce seara aceea total sudică se lăsa, Jamie stătea bine înfoclită lângă mine pe marginea de la Iron Steamer Pier. I-am arătat cu degetul în depărtare și i-am spus să aștepte. Vedeam respirațiile noastre, două de-ale ei pentru fiecare respirație de-a mea. Cât am stat acolo, a trebuit să o sprijin – mi s-a părut mai ușoară decât frunzele unui copac care căzuseră toamna –, dar știam că avea să merite osteneala.

La momentul potrivit, când luna poleită a început să se înalțe din mare, strălucirea care răspândea o prismă de lumină peste apa ușor întunecată se dezintegrează în

⁶ Întâia Epistolă către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel; 13:4,5,6 (n.red.)

nenumărate particule diferite, una mai frumoasă decât cealaltă. Exact în același moment, soarele întâlnea orizontul în direcția opusă, preschimbând cerul în nuanțe de roșu, portocaliu și galben ca și cum paradisul de deasupra și-ar fi deschis brusc porțile lăsând să-i scape toată frumusețea din hotarele sale sfinte. Oceanul căpătă o nuanță de argint auriu pe măsură ce culorile mișcătoare se reflectau pe suprafața sa, apele unduind și strălucind în lumina schimbătoare, oferind o priveliște splendidă, aproape ca la începutul veacurilor. Soarele a continuat să se lase în jos răspândindu-și strălucirea cât se putea vedea cu ochii, înainte ca, în sfârșit, molatic, să dispară sub valuri. Luna și-a continuat ascensiunea lină licărind, pe măsură ce se preschimba în infinite nuanțe de galben, una mai palidă decât cealaltă, înainte ca, în sfârșit, să devină una cu culoarea stelelor.

Jamie a urmărit tot spectacolul în tăcere la adăpostul brațului meu și cu respirația reținută și șovăitoare. Pe când bolta se întuneca și, pe cerul îndepărtat al sudului, începură să apară primele lumini scăpărătoare, am luat-o în brațe. Am sărutat-o blând pe obraji și apoi, în sfârșit, pe buze.

— Asta, am spus, este exact ceea ce simt eu pentru tine.

Peste o săptămână, drumurile lui Jamie la spital au devenit mai dese, cu toate că ea susținea cu tărie că nu dorea să rămână acolo peste noapte. „Vreau să mor acasă”, era tot ce spunea. Pentru că doctorii nu puteau face nimic pentru ea, nu au avut încotro decât să-i accepte dorința.

Cel puțin, pentru moment.

— Mă gândesc la lunile trecute, i-am spus eu.

Stăteam în camera de zi, ținându-ne de mâini în timp ce citeam Biblia. Slăbise la față și părul începuse să-și piardă strălucirea. Totuși ochii, ochii aceia de un albastru liniștitor, erau la fel de încântători ca întotdeauna.

Nu cred că mai întâlnisem o persoană la fel de frumoasă.

— Și eu mă gândesc tot la asta, spuse ea.

— Ai știut din prima zi, la ora domnișoarei Garber, că eu aveam de gând să interpretez rolul, nu? Când te-ai uitat la

mine și ai zâmbit?

Ea aprobă.

— Da.

— Și când te-am invitat la bal, m-ai făcut să promit că nu o să mă îndrăgostesc de tine, dar ai știut că se va întâmpla, nu?

Avu o licărire răutăcioasă în priviri.

— Da.

— Cum de-ai știut?

A ridicat din umeri fără să răspundă, și am rămas împreună câteva momente, urmărind cum ploaia se lovea de ferestre.

— Când ți-am spus că m-am rugat pentru tine, îmi zise ea în sfârșit, despre ce ai crezut că vorbeam?

Odată cu începutul lunii martie, boala a continuat să evolueze tot mai rapid. Lua mai multe medicamente pentru durere, care-i făceau foarte rău la stomac. Puterile îi slăbeau și, în ciuda dorinței sale, era necesar să meargă la spital și să rămână acolo.

Părinții mei au fost cei care au schimbat situația.

Tata venise cu mașina acasă de la Washington, plecând în mare grabă, deși Congresul era în sesiune. Se părea că mama îl sunase și îi spusese că, dacă nu venea acasă imediat, putea să rămână în Washington pentru totdeauna.

Când mama i-a povestit ce se întâmpla, tata a fost de părere că Hegbert nu ar accepta niciodată ajutorul său, că rănile erau prea adânci și că era prea târziu să mai poată face ceva.

— Treaba asta nu are legătură cu familia ta, nici cu părintele Sullivan, nici cu ce s-a întâmplat în trecut, i-a spus mama, refuzând să-i accepte răspunsul. Treaba asta are legătură cu fiul tău, care se întâmplă să fie îndrăgostit de o fetiță care are nevoie de ajutorul nostru. Și tu ai să găsești o modalitate să o ajuți.

Nu știu ce i-a zis tata lui Hegbert sau ce promisiuni a trebuit să facă sau cât a costat, în cele din urmă, totul. Tot ce știu este că Jamie a fost curând înconjurată de aparatură

scumpă, a fost aprovizionată cu toate medicamentele necesare și supravegheată de două asistente permanente în timp ce un doctor venea să o vadă de câteva ori pe zi.

Jamie a reușit să rămână acasă.

În noaptea aceea, am plâns pe umărul tatălui meu pentru prima oară în viața mea.

— Ai vreun regret? am întrebat-o.

Stătea culcată în pat sub pături, cu o perfuzie în braț. Avea fața palidă și trupul ușor ca o pană. Abia mai putea merge și, când o făcea, trebuia să fie ajutată.

— Toți avem regrete, Landon, spuse ea, dar am dus o viață minunată.

— Cum poți spune asta? am strigat eu incapabil să-mi ascund suferința. Cu tot ceea ce ți se întâmplă?

Mă strânse de mână fără putere, zâmbindu-mi cu tandrețe.

— Aici, recunosc eu în timp ce se uită prin cameră, ar putea fi mai bine.

În pofida lacrimilor mele, am râs, apoi, imediat, m-am simțit vinovat pentru atitudinea mea. Trebuia să o sprijin, nu să acționez tocmai invers. Jamie continuă:

— Da', altfel, am fost fericită, Landon. Am fost cu adevărat fericită. Am avut un tată deosebit care m-a făcut să-l înțeleg pe Dumnezeu. Pot să privesc înapoi și știu că n-aș fi putut să-i ajut pe alți oameni mai mult decât am făcut-o. Făcu o pauză și-mi înfruntă privirea. Chiar m-am îndrăgostit și am cunoscut pe cineva care mă iubește.

Când a rostit aceste vorbe, i-am sărutat mâna și apoi i-am ținut-o lipită de obrazul meu.

— Nu este drept, am zis eu.

Nu reacționează.

— Ți mai este teamă? am întrebat.

— Da.

— Și mie îmi este teamă, am zis eu.

— Știu. Și îmi pare rău.

— Ce pot să fac? am întrebat disperat. Nu știu ce ar trebui să mai fac.

— Vrei să-mi citești?

Am dat din cap aprobator, deși nu știam dacă eram în stare să ajung la pagina următoare fără să izbucnesc în lacrimi.

„Te rog, Doamne, spune-mi ce să fac!”

— Mami, am zis eu mai târziu în seara aceea.

— Da?

Stăteam pe canapeaua din birou, iar focul ardea în fața noastră. De dimineață, Jamie adormise în timp ce îi citeam și, știind că avea nevoie de odihnă, am ieșit tiptil din camera ei. Dar mai înainte, am sărutat-o ușor pe obraz. A fost un gest nevinovat, dar Hegbert intrase în cameră în timp ce o sărutam, și observasem sentimentele contradictorii din privirile sale. S-a uitat la mine, știind că o iubeam pe fiica sa, dar știind și că încălcasem una dintre regulile casei sale, chiar una nerostită. Dacă Jamie ar fi fost sănătoasă, nu mi-ar fi îngăduit să mai revin niciodată acolo. Și astfel, m-am îndreptat singur către ușă.

Nu-l puteam învinovăți, categoric nu. Am descoperit că, petrecându-mi timpul cu Jamie, nu mă mai simțeam jignit de atitudinea lui. Ceea ce mă învățase Jamie în aceste ultime luni era că oamenii trebuie judecați după fapte, nu pentru ideile sau intențiile lor, așa că am știut că Hegbert avea să-mi permită să revin a doua zi. În timp ce stăteam alături de mama pe canapea, mă gândeam la toate acestea.

— Crezi că avem un scop în viață? am întrebat.

Era pentru prima oară când îi adresam mamei mele o asemenea întrebare, dar vremurile erau ieșite din comun.

— Nu sunt sigură că înțeleg ce mă întrebi, zise ea încruntându-se.

— Vreau să spun – cum îți dai seama de ceea ce trebuie să faci?

— Te referi la faptul că-ți petreci timpul cu Jamie?

Am dat din cap aprobator, deși mă simțeam încă derutat.

— Cam așa ceva. Știu că fac ceea ce trebuie, dar... lipsește ceva. Îmi petrec timpul cu ea, stăm de vorbă și citim Biblia, dar...

Am făcut o pauză și mama mi-a terminat ideea.

— Crezi că ar trebui să faci mai mult?

Am încuviințat din cap.

— Nu știu dacă poți face ceva mai mult, scumpule, spuse ea cu blândețe.

— Atunci de ce am impresia asta?

Mama se mută mai aproape pe canapea și împreună am urmărit cu privirea flăcările.

— Cred că pentru că te temi și te simți neputincios și, chiar dacă te străduiești, lucrurile continuă să fie din ce în ce mai dureroase – pentru amândoi. Și cu cât încerci mai mult, cu atât mai inutile par lucrurile.

— Există vreo cale ca să nu mă mai simt așa?

Mama mă înconjură cu brațul și mă trase mai aproape de ea.

— Nu, spuse ea încet, nu există.

A doua zi, Jamie nu mai reuși să se scoale din pat. Pentru că era prea slăbită ca să meargă chiar sprijinită, am citit Biblia în camera ei.

În câteva minute, adormi.

După încă o săptămână, starea lui Jamie se înrăutăți constant și era și mai slăbită. Țintuită la pat, arăta mai mică, aproape ca fetița de altădată.

— Jamie, am insistat eu, ce pot face pentru tine?

Jamie, draga mea Jamie, dormea ore în șir acum, chiar și când vorbeam cu ea. Nu s-a mișcat când mi-a auzit vocea și a continuat să respire rapid.

Am rămas lângă patul ei și m-am uitat la ea mult timp gândindu-mă cât de mult o iubeam. I-am ținut mâna aproape de inima mea simțindu-i degetele scheletice. Îmi venea să plâng chiar în clipa aceea, dar m-am abținut, i-am așezat mâna înapoi pe pat și m-am întors cu fața spre fereastră.

De ce, mă întrebam, se destrămasse lumea mea în felul acela? Pentru ce i se întâmplaseră toate acestea unei persoane ca Jamie? M-am întrebat dacă exista un tâlc foarte

important în ceea ce se întâmpla. Era totul, cum ar spune Jamie, pur și simplu o parte din planul lui Dumnezeu? Avrut Dumnezeu ca eu să mă îndrăgostesc de ea? Sau s-a întâmplat din propria-mi voință? Cu cât dormea mai mult Jamie, cu atât mai mult îi simțeam prezența alături de mine, însă răspunsurile la întrebările mele nu au devenit mai limpezi decât înainte.

Afară, ploaia încetase. Fusese o zi mohorâtă, dar în clipa aceea, lumina soarelui de după-amiază târzie răzbătea printre nori. În aerul rece de primăvară, am zărit primele semne ale naturii care revenea la viață. Copacii înmugureau, frunzele așteptau momentul potrivit să se desfacă și să se deschidă spre o nouă vară.

Pe noptiera de lângă patul ei, am văzut colecția de obiecte la care Jamie ținea foarte mult. Erau fotografiile cu tatăl ei când o ținea de mână, mică fiind, și când stăteau în fața școlii în prima zi de grădiniță. Mai erau o grămadă de felicitări pe care i le trimiseseră copiii de la orfelinat. Oftând, m-am aplecat și am deschis-o pe cea de deasupra teancului.

Scris cu creion colorat, spunea simplu:

Te rog, însănătoșește-te mai repede. Îmi este dor de tine.

Era semnată de Lydia, fetița care adormise în poala lui Jamie la serbarea din ajunul Crăciunului. A doua felicitare exprima aceleași sentimente, dar ceea ce mi-a atras de fapt atenția a fost desenul făcut de Roger. Desenase o pasăre care se avânta în zbor deasupra unui curcubeu.

Încându-mă de emoție, am închis felicitarea. Nu am mai putut suporta să mă uit și, când am pus-o la loc, am observat o tăietură din ziar lângă paharul ei cu apă. Am întins mâna după articol și am văzut că era un articol despre piesă, publicat în ziarul de duminică, după spectacol. În fotografia de deasupra textului, era singura poză în care apăream noi doi.

Am avut impresia că trecuse foarte mult timp. M-am uitat mai de aproape. Pe măsură ce priveam, mi-am adus aminte ce simțisem când o văzusem în seara aceea. Examinând mai

atent poza, am căutat să văd dacă pe chipul ei exista vreo urmă de bănuială asupra celor ce aveau să se întâmple. Mi-am dat seama că da, dar în seara aceea radia doar bucurie. Pe moment, am oftat și am pus deoparte tăietura din ziar.

Biblia era deschisă unde rămăsesem cu lectura și, cu toate că Jamie dormea, am simțit nevoia să citesc mai departe. În cele din urmă, am dat peste un alt pasaj, care spunea:

Nu vă dau poruncă spunându-vă aceasta,
ci pun la încercare, prin pilda râvnei altora,
și curăția iubirii voastre.

Cuvintele m-au făcut să amuțesc din nou de emoție și, exact când eram pe punctul de a plânge, sensul lor mi s-a limpezit brusc.

În sfârșit, Dumnezeu îmi dăduse un răspuns, așa că, dintr-odată, am știut ce trebuia să fac.

N-aș fi putut să ajung la biserică atât de repede, nici dacă aș fi avut o mașină. Am mers pe toate scurtăturile posibile, am alergat prin curțile oamenilor sărind peste garduri și, într-un singur caz, am luat-o de-a dreptul printr-un garaj și am ieșit pe ușa laterală. Tot ce aflasem despre orașul în care crescusem a început să-mi fie de folos și, cu toate că nu am fost niciodată un sportiv foarte bun, în ziua aceea, impulsivat de ceea ce trebuia să fac, am fost de nestăvilit.

Nu-mi păsa cum arătam când am ajuns, pentru că am bănuțit că nici pe Hegbert nu avea să-l intereseze. Când, în sfârșit, am intrat în biserică, am încetinit pasul încercând să-mi recapăt răsuflarea în timp ce-mi croiam drum prin spate spre biroul lui.

Când m-a văzut, Hegbert și-a ridicat privirea spre mine, iar eu mi-am dat seama de motivul pentru care se afla acolo. Nu m-a invitat să intru, ci pur și simplu, și-a ferit privirea uitându-se din nou spre fereastră. Acasă, făcea față bolii ei dereticând prin camere aproape în mod obsesiv. Acolo, în schimb, hârtiile erau împrăștiate pe birou și cărțile erau risipite prin încăpere ca și cum nimeni nu ar fi făcut ordine de săptămâni în șir. Știam că acela era locul unde se gândea

la Jamie, acela era locul unde Hegbert venea să plângă.

— Părinte? am spus încet.

Nu a răspuns, dar eu am înaintat oricum.

— Aș vrea să fiu singur, rosti el cu o voce dogită.

Arăta bătrân și obosit, la fel de epuizat precum israeliții descriși de David în Psalmi. Era tras la față și părul i se rărise din decembrie. Probabil, chiar mai mult decât mine, trebuia să nu se piardă cu firea în preajma lui Jamie și efortul acesta îl măcina.

Am înaintat spre birou și, înainte de a se uita din nou spre fereastră, îmi aruncă o privire.

— Te rog, îmi zise el cu un ton dezarmant de parcă nu ar fi avut forța să mă privească în față nici măcar pe mine.

— Aș vrea să discut cu dumneata, am zis hotărât. N-aș face-o, dacă n-ar fi foarte important.

Hegbert oftă, așa că m-am așezat pe scaunul pe care mai stătusem în ajunul Anului Nou, când îl întrebasesem dacă îmi permitea să o invit în oraș pe Jamie.

A ascultat în timp ce i-am spus ce aveam de gând.

Când am terminat, Hegbert s-a întors către mine. Nu știu ce gândea, dar slavă Domnului, nu a spus nu. În schimb, și-a șters ochii cu degetele și s-a întors din nou spre fereastră.

Chiar și el, îmi imaginez, era prea șocat ca să vorbească.

Pe drumul de întoarcere, am alergat din nou, fără să obolesc. Țelul meu îmi dădea forța de care aveam nevoie să merg mai departe. Când am ajuns acasă la Jamie, m-am năpustit pe ușă fără să mai bat și asistenta care fusese în dormitorul lui Jamie a ieșit să vadă ce provocase larma. Înainte să poată vorbi, am intervenit eu.

— Este trează? am întrebat euforic și speriat în același timp.

— Da, spuse asistenta circumspectă. Când s-a trezit, a întrebat unde ești.

Mi-am cerut scuze pentru apariția mea furtunoasă și i-am mulțumit, iar apoi am întrebat-o dacă nu ar avea nimic împotriva să ne lase singuri. Am intrat în camera lui Jamie lăsând ușa întredeschisă în urma mea. Jamie era palidă,

chiar foarte palidă, dar zâmbetul ei îmi dădu de știre că lupta ei continua.

— Bună, Landon, spuse ea cu o voce slabă, mulțumesc că ai revenit.

Mi-am tras un scaun, m-am așezat lângă ea și am luat-o de mână. Văzând-o culcată acolo, mi se pusese un nod în gât care mă făcea aproape să plâng.

— Am fost aici mai devreme, dar dormeai, am spus.

— Știu... îmi pare rău. Se pare că nu mă mai pot stăpâni.

— Nu-i nicio problemă.

Și-a ridicat mâna încet de pe pat și, după ce i-am sărutat-o, m-am aplecat și am sărutat-o și pe obraz.

— Mă iubești? am întrebat-o.

— Da, spuse ea zâmbind.

— Vrei să fiu fericit? am întrebat-o simțind cum inima începe să-mi bată foarte repede.

— Sigur că vreau.

— Atunci, vrei să faci ceva pentru mine?

Își feri privirea și o umbră de tristețe îi traversă chipul.

— Nu știu dacă mai pot, spuse ea.

— Dar dacă ai putea, ai vrea?

Nu pot descrie exact intensitatea sentimentelor pe care le simțeam în clipa aceea. Dragoste, mânie, tristețe, speranță și teamă, prinse împreună într-un vârtej și intensificate de agitația care mă copleșea. Jamie se uita la mine curioasă, iar respirația mea deveni mai ușoară. Deodată, mi-am dat seama că nu avusesem niciodată sentimente atât de puternice față de altă persoană ca în momentul acela. Când am răspuns privirii ei, acea înțelegere simplă mă făcu să doresc pentru a nu știu câta oară să pot face ca tot răul să dispară. Dacă ar fi fost posibil, mi-aș fi dat viața în schimbul vieții ei. Am vrut să-i împărtășesc gândurile mele, dar sunetul vocii ei îmi potoli emoțiile.

— Da, spuse ea, în cele din urmă, cu vocea slăbită, dar într-un fel încă plină de speranțe. Aș vrea.

După ce, în sfârșit, mi-am recăpătat stăpânirea de sine, am sărutat-o din nou și apoi am mângâiat-o cu blândețe pe obraz. Am rămas uimit de moliciunea pielii ei, de tandrețea

pe care i-am văzut-o în priviri. Chiar și în clipa aceea, Jamie era desăvârșită.

Mi se puse din nou un nod în gât, dar, cum am spus, știam ce trebuia să fac. De vreme ce trebuia să accept că nu era în puterea mea să o vindec, ceea ce doream să fac era să-i dăruiesc ceva ce își dorise mereu.

Era ceea ce inima mea îmi spusese tot timpul să fac.

Jamie, am înțeles atunci, îmi dăduse deja răspunsul pe care îl căutasem, răspunsul pe care inima mea avusese nevoie să-l găsească. Îmi dăduse răspunsul când stătusem în fața biroului domnului Jenkins, în seara când îi cerusem părerea despre prezentarea piesei.

Am zâmbit cu blândețe, iar ea mi-a împărtășit afecțiunea cu o strângere ușoară de mână de parcă și-ar fi pus speranța în ceea ce urma să fac. Încurajat, m-am aplecat mai aproape și am respirat adânc. Odată cu aerul expirat, am dat frâu liber și cuvintelor:

— Vrei să te căsătorești cu mine?

CAPITOLUL 13

La șaptesprezece ani, viața mea s-a schimbat pentru totdeauna.

În timp ce mă plimb pe străzile din Beaufort, patruzeci de ani mai târziu, gândindu-mă la anul acela din viața mea, îmi amintesc totul la fel de clar, ca și cum s-ar petrece încă în fața ochilor mei.

Îmi aduc aminte de Jamie spunând „da” la întrebarea mea rostită cu sufletul la gură și cum am început amândoi să plângem împreună. Îmi amintesc de discuția cu Hegbert și cu părinții mei când le-am explicat ce doream să fac. Au crezut că o făceam numai pentru Jamie, așa că toți trei au încercat să mă convingă să renunț, mai ales când au înțeles că Jamie fusese de acord. Ceea ce nu au înțeles, așa că am fost obligat să-i lămuresc, a fost că o făceam pentru mine.

Eram îndrăgostit de ea, atât de îndrăgostit încât nu m-a interesat că era bolnavă. Nu m-a interesat că nu aveam să ne bucurăm mult timp împreună. Niciunul dintre aceste lucruri nu a contat pentru mine. Tot ce m-a preocupat a fost să fac ceea ce îmi spusese inima că ar fi lucrul convenit. Aveam convingerea că a fost prima oară când Dumnezeu mi se adresase în mod direct, așa că am știut sigur că nu intenționez să nu ascult.

Știu că unii dintre voi s-ar putea să vă întrebați dacă o făceam din milă. Unii mai cinici s-ar putea chiar întreba dacă o făceam pentru că ar fi murit curând oricum și nu mă legam la cap pentru mult timp. Răspunsul la ambele întrebări este negativ. M-aș fi căsătorit cu Jamie Sullivan indiferent ce s-ar fi întâmplat în viitor. M-aș fi căsătorit cu Jamie Sullivan dacă miracolul pentru care mă rugam s-ar fi realizat din senin. Am știut acest lucru în clipa când am întrebat-o și îl știu și acum.

Jamie a fost mai mult decât femeia pe care am iubit-o. În anul acela, Jamie m-a ajutat să devin bărbatul care sunt astăzi. Cu priceperea ei constantă mi-a arătat cât de important era să-i ajuți pe alții; cu răbdarea și bunătatea ei

mi-a arătat ce este într-adevăr viața. Voioșia și optimismul ei, chiar și în timpul bolii, au fost cel mai uimitor lucru la care am fost martor vreodată.

Căsătoria noastră a fost oficiată de Hegbert în biserica baptistă, iar tatăl meu a stat alături de mine, fiindu-mi cavaler de onoare. Aceasta a fost o altă realizare de a ei. În Sud există tradiția ca tatăl să-ți fie alături, dar pentru mine această tradiție nu ar fi avut prea mult sens înainte ca Jamie să intre în viața mea. Jamie făcuse pace între mine și tatăl meu și, pe lângă aceasta, reușise să vindece rănilor care existaseră între familiile noastre. După ceea ce făcuse pentru mine și pentru Jamie, am știut în sfârșit că tatăl meu era o persoană pe care puteam conta mereu și, pe măsură ce anii au trecut, relația noastră a devenit în mod constant tot mai puternică până în momentul morții lui.

De asemenea, Jamie m-a învățat importanța iertării și puterea de transformare pe care o oferă. Am realizat acest fapt în ziua când Eric și Margaret veniseră acasă la Jamie. Jamie nu a purtat pică nimănui. Jamie și-a dus viața așa cum a învățat-o Biblia.

Jamie nu a fost doar îngerul care l-a salvat pe Tom Thorton, Jamie a fost îngerul care ne-a salvat pe noi toți.

Exact cum își dorise, biserica a fost plină de oameni, înăuntru se aflau peste două sute de persoane și mai mulți așteptau afară când s-a oficiat căsătoria noastră pe 12 martie 1959. Pentru că ne-am căsătorit foarte repede, nu a fost timp să se facă prea multe pregătiri, așa că oamenii au venit să facă ziua cât mai specială, pur și simplu, să ne susțină sufletește prin simpla lor prezență. I-am văzut pe toți cei pe care-i cunoșteam – pe domnișoara Garber, Eric, Margaret, Eddie, Sally, Carey, Angela și chiar și pe Lew cu bunica sa – și, când a început muzica de intrare, nu a existat vreun ochi care să nu plângă. Cu toate că Jamie era slăbită și nu se ridicase din pat de două săptămâni, a insistat să meargă pe interval astfel încât tatăl ei să o poată conduce la altar. „Este foarte important pentru mine, Landon, spusesese ea. Este o parte din visul meu, îți amintești?” Deși am crezut că va fi

imposibil, am încuviințat simplu cu capul. N-am putut decât să fiu uimit de credința ei.

Am știut că intenționa să poarte rochia pe care o purtase la Playhouse, în seara piesei. Era singura rochie albă la îndemână de pe o zi pe alta, deși mi-am dat seama că acum avea să-i fie largă. În timp ce mă întrebam cum o să arate Jamie în rochie, tata își puse mâna pe umărul meu în timp ce ne aflam în fața enoriașilor.

— Sunt mândru de tine, fiule.

Am dat din cap aprobator.

— Și eu sunt mândru de tine, tată.

Era pentru prima oară când îi adresam cuvintele acelea.

Mama se afla în rândul din față și, când a început *Marșul nupțial*, își tampona ochii cu batista. Ușile s-au deschis și am văzut-o pe Jamie care stătea în scaunul cu roțile cu asistenta alături. Cu toată forța care-i rămăsese, Jamie s-a ridicat în picioare clătinându-se în timp ce tatăl ei a sprijinit-o. Apoi, Jamie și Hegbert au luat-o încet pe interval, în timp ce toți cei aflați în biserică au rămas muți de uimire. Pe la jumătatea intervalului, Jamie a părut dintr-odată extenuată, așa că s-au oprit ca să-și recapete răsuflarea. A rămas cu ochii închiși și, timp de o clipă, n-am crezut că va merge mai departe. Știu că s-au scurs nu mai mult de zece sau douăsprezece secunde, deși a părut mult mai mult, și, în cele din urmă, a dat din cap încetișor. După asta, Jamie și Hegbert au început să se deplaseze din nou, iar eu mi-am simțit inima palpitând de mândrie.

A fost, dacă stau să mă gândesc, cel mai dificil drum pe care a trebuit să-l facă vreodată cineva.

Din toate punctele de vedere, un drum de neuitat.

Asistenta adusese scaunul cu roțile în față în timp ce Jamie cu tatăl său se îndreptau spre locul unde mă aflam. Când, în sfârșit, Jamie a ajuns lângă mine, toți au răsuflat de bucurie și au început, în mod spontan, să bată din palme. Asistenta a așezat scaunul cu roțile la locul potrivit și Jamie s-a așezat din nou, epuizată. Cu un zâmbet, m-am lăsat pe genunchi ca să pot fi la același nivel cu ea. Atunci, tata a făcut același lucru.

Hegbert, după ce a sărutat-o pe Jamie pe obraz, și-a scos Biblia ca să înceapă ceremonia. De-aici, părea să-și fi abandonat rolul de tată pentru a fi mai distant ca să-și poată stăpâni sentimentele. Cu toate acestea, cât timp a stat în fața noastră, l-am observat făcând eforturi. Și-a ridicat ochelarii pe nas și a deschis Biblia și, pe urmă, s-a uitat la Jamie și la mine. Hegbert ne domina cu poziția sa și se vedea că nu bănuise că noi o să fim atât de jos. A rămas o clipă nemișcat, aproape confuz și, pe urmă, în mod surprinzător, s-a hotărât să îngenuncheze și el. Jamie a zâmbit și s-a întins după mâna rămasă liberă, apoi după mâna mea și le-a înlănțuit pe amândouă.

Hegbert a început ceremonia în modul tradițional, apoi a citit pasajul din Biblie pe care Jamie mi-l arătase cândva. Știind cât de slăbită era, m-am gândit că o să ne pună să declamăm jurămintele imediat, dar Hegbert m-a surprins încă o dată. Ne-a privit pe amândoi, apoi s-a uitat spre enoriași, pe urmă din nou spre noi, căutându-și parcă cuvintele.

Și-a dres vocea și și-a ridicat glasul, să fie auzit de toată lumea, spunând:

— Ca tată, trebuie să îmi dau fiica, dar nu sunt sigur că sunt în stare să o fac.

Enoriașii au rămas tăcuți, iar Hegbert mi-a făcut semn cu capul cerându-mi să fiu îngăduitor. Jamie m-a strâns de mână să mă încurajeze.

— Nu mă pot despărți de Jamie, la fel cum nu pot renunța la propria inimă. Ceea ce pot să fac însă este să las și pe altcineva să fie părtaș la bucuria pe care ea mi-a dăruit-o întotdeauna. Să vă binecuvânteze Dumnezeu pe amândoi.

Atunci, a lăsat Biblia la o parte și a întins mâna spre mine, iar eu am acceptat-o completând cercul.

Cu momentul acela, ne-a condus spre jurămintele. Tata mi-a dat inelul pe care mama mă ajutase să-l aleg, iar Jamie mi-a dat și ea unul. Le-am pus în grabă pe degete în timp ce Hegbert ne-a urmărit cu privirea și, când am fost gata, ne-a declarat soț și soție. Am sărutat-o ușor pe Jamie în timp ce mama a început să plângă, și apoi i-am ținut mâna lui Jamie

în mâna mea. În fața lui Dumnezeu și a tuturor celorlalți, ne-am jurat dragoste și devotament, la bine și la rău și niciodată nu m-am simțit așa de minunat.

A fost, îmi amintesc, momentul cel mai uimitor din viața mea.

Au trecut patruzeci de ani și păstrez încă vie în mintea mea ziua aceea. Se poate să fiu mai bătrân și mai înțelept, este posibil să fi trăit o altă viață, dar știu că atunci când îmi va veni ceasul, amintirile din ziua aceea vor fi ultimele imagini care mi se vor perinda prin minte. Încă o iubesc și nu mi-am scos niciodată inelul de pe deget. În toți acești ani, n-am simțit niciodată dorința să o fac.

Inspir adânc aerul proaspăt de primăvară. Deși Beaufort s-a schimbat și m-am schimbat și eu, aerul a rămas același. Este aerul copilăriei mele, aerul celor șaptesprezece ani ai mei și când, în sfârșit, expir, sunt din nou bărbatul de cincizeci și șapte de ani. Dar nu e nicio problemă. Zâmbesc ușor, uitându-mă spre cer, și vă mărturisesc ceva ce nu v-am spus: acum, cred că miracolele se pot întâmpla.

„La șaptesprezece ani, viața mea s-a schimbat pentru totdeauna... Am cincizeci și șapte de ani, dar chiar și acum îmi aduc aminte tot ce s-a întâmplat în anul acela, pînă în cele mai mici detalii. Adesea retrăiesc acel an, readucîndu-l la viață, și, cînd o fac, mă copleșește mereu un amestec ciudat de tristețe și bucurie... Aceasta este povestea mea și promit să nu omit nimic... La început, veți zîmbi și, mai apoi, veți plînge – să nu spuneți că nu ați fost avertizați.“

*O poveste romantică despre o dragoste nemuritoare...
Nicholas Sparks știe cum să atingă coarda sensibilă a cititorilor.*

CHICAGO SUN-TIMES

*rao
international
publishing
company*

ISBN (10) 973-103-059-X
ISBN (13) 978-973-103-059-3

9 789731 030593

www.rao.ro
www.raobooks.com